

Böszörményi Gyula

**Monyákos Tuba
és a tűzhangya-sámán**

Könyvmolyképző Kiadó
Szeged, 2010

Írta: Böszörményi Gyula
A borítón Fábián Noémi grafikája látható

Belső illusztrációk © Fábián Noémi

www.alomfogo.hu

ISBN 978 963 245 187 9

A kötet megjelent 2010-ben,
a Könyvmolyképző Kiadó gondozásában
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: A. Katona Ildikó

Műszaki szerkesztő: Gerencsér Gábor
Nyomta és kötötte: Alföldi Nyomda Zrt., Debrecen
Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

Ajánlás:

*Lám, itt az utolsó Álomfogó-regény.
Köszönet az elsőért és az egész sorozatért azoknak,
akiket ez leginkább megillet,
vagyis Noéminek, a feleségemnek
és Müller Péter Sziáminak –
hogy hittek bennem, az maga volt a varázslat!*

Előzmények

**Monyákos Tuba, a vén dohánylidérc háromrészes
élettörténetének utolsó kötetét tartod a kezvedben.
Ha netán nem olvastad az első kettőt (öreg hiba volna!),
most lásd, mi történt eddig:**

Az első kötet cselekménye (*Monyákos Tuba a Lidérc Árvák Fészkében*) ekként kezdődött: az *Igencsak Gondverte Álomlányok Zártosztályi Óvhelyének* (azaz az Igázónak) udvarára táltosökrök által vontatott rabszállító szekér gördült be. A frissen érkező fogoly úgy 15 évesnek nézett ki. Széles váll, lapát-nak beillő tenyér, izom és háj minden porcikáján. Szögletes állát dacosan előre bökte, amint bakancsa a macskaköveken csatlant. Sűrű szemöldökei alól szúrós, fekete malacszemek bámulták az Igázó épületét.

Ő Kis Rafael, aki tetőtől talpig *éber*, vagyis tökéletesen *varázstalan* ember, s így még csak tudnia sem volna szabad arról, hogy a lidércek, iglicek és mit-mitkéek valóban léteznek! Az Igázó egyetlen tornyának legtetetjén található irodája ablakából Monyákos Tuba figyelte az udvaron zajló eseményeket. A 78 éves főigáztató sejtette, hogy a Kis Rafael névre hallgató, különösen veszedelmes gyerek titkát neki kell felfednie. Miként lehetséges, hogy ez a fiú *látja* az álomlányeket? S miért gyűlöli őket oly olthatatlanul, hogy az eltelt évek során sokat csapdába csalt, megkínzott, sőt, megölt?

Honnan jött ez a srác, és mit akar?

Monyákos Tuba, aki egy régi háborús sérülés miatt csakis négykerekű búvkordéban képes közlekedni, úgy döntött: elmeséli élettörténetét az új rabnak. Ezért aztán bezáratta őt az Igázó egyik kiürített pinceraktárába, s mivel Kis Rafael önszántából nem figyelt volna a szavára, a főigáztató varázslathoz folya-

modott. A *kényszerhéder-bűbáj* segítségével mágikus álmodt bocsátott a fiúra, aki ennek köszönhetően az első éjszaka folyamán átélte Monyákos Tuba gyermekkorának egyik legjelentősebb szakaszát. 1984-be álmodta magát, amikor a csupán 12 esztendő Tuba, a pipamocsok-lidércnek született árva – hátborzongató kalandok után – megszökött a Lidérc Árvák Fészekéből.

Ám ébredését követően is úgy tűnt, hogy a történet semmit sem javított az elítélten, ezért az öreg és bölcs főigazgató másnap éjjel tovább folytatta a „kezelést”. Ismét *kényszerhéder-bűbájt* olvasott Kis Rafaelre, hogy elmesélhesse neki, miféle kalandok estek meg vele az árvaházból való szökése után...

A második kötet (*Monyákos Tuba és a csatornalidércek*) 1985-be repítette Kis Rafaelt (és az olvasót), méghozzá az akkori Budapest – alá! Az Álom felügyelet által körözött, fiatal pipamocsok-lidérc ugyanis a forgalmas utcák alatt kanyargó, titokzatos és bűzös csatornahálózatba vetődött. A Belvárosi Belféreg névre hallgató, mágiával lekicsinyített úszó lidércvárosban *éberhergelőként* helyezkedett el, ám hamarosan egyetlen szemtanúja lett egy borzalmas gyilkosságnak. S miközben Tuba az életét mentette, akaratlanul is felfedte a tokaj-hegyaljai borbáro lidércek összeesküvését, amit végül ugyan sikerült lelepleznie, ám mégis menekülnie kellett, mivel Jukundusz lidércbáro bérgyilkosokat szalajtott utána. Szerencsére Traszvacsek Homár barátjának köszönhetően Tuba hozzájutott egy rég halott ausztrál sámán varázskövéhez, mely az Álomidőbe szippantva messze vitte őt a hazájától...

Hogy e mágikus utazás segítségével Monyákos Tuba hová érkezik, mi vár ott rá, és végül fényt tud-e deríteni Kis Rafael elítélt titkára, azt most megtudhatod az élettörténet harmadik, befejező részéből...

I.

Monyákos Tuba, az Igencsak Gondverte Álomlények Zártosztályi Óvhelyének főigáztatója zavaros, ijesztően kusza és nyomasztóan lélekfacsgató álomból ébredt. A kanapéján hevert, ami a toronyszoba csendjében mint a béke négylábú tutaja kellett volna, hogy lebegjen. Tuba azonban még ki sem nyitotta a szemét, máris tudta, hogy az áhított nyugalom jelenleg számára csupán elérhetetlen vágyálom.

– Valami történt! – morogta a vén dohánylidérc. – A csontjaimban érzem. Valami rossz, helytelen és felettébb hajmeresztő!

Tuba hosszú, kalandos élete során számos bölcs gondolatra tett szert, s ezek között az első így szólt: „Mindig figyelj a megérzéseidre, mert olyanok azok, mint hegyitroll bundájában az apró, izgő-mozgó kis lények: ha csipkedni kezdenek, biztos lehetsz benne, hogy eljött az ideje egy alapos fürdésnek!”

A főigáztató sietve lelökte magáról a súlyos takarót, és közelebb húzta magához a lábpótló bűvkordét. A tekintete nyugtalanul rebbent az ablak felé. A narancsszínű fénypászmák laposan surrantak át a redőny résein, egyenesen a falat plafonig takaró, terebélyes könyvespolcra vetülve. Monyákos elég rég lakott már az Igázó toronyszobájában ahhoz, hogy tudja: ha a ragyogó csíkok közül a középső épp A varázsolás művészete szülinapi partikra és sárkányirtásra című, Bagolyborzi Bocsonád által írt fércművét szeli ketté, akkor bizony már későre jár.

– Átaludtam a napot! – horkantott dühösen a főigáztató, beledűltve ülepét a négykerekű csodaszékbe. – És csak remélhetem, hogy egynél nem többet!

Kapkodva öltözött, majd megragadta a Görcs L-2005-ös karfájába szerelt bűbájostort, és hatalmas íróasztala mögé gördült. Ujjai azonnal rátaláltak a fából faragott cirádák és cikornyák közé rejtett rovásjelre, mely – mikor megérintette – halványvörös színben kezdett izzani.

Aztán nem történt semmi.

Monyákos Tuba az iroda egyetlen bejáratára, a hatalmas tölgyfa ajtóra bámult várakozón. Hiába: a görbe kilincs rezzenetlen maradt. A főigazgató újra és újra megérintette a rovásjelet, melynek egy idegesítően éles hangú csengőt kellett berregésre bírnia odakinn, a titkári szobában.

– Hol a fityfeneketlen bűzősborzhónaljbán van ez a Mózen...

Ekkor az ajtókilincs végre megmozdul. Előbb csak bizonytalankodva, majd egyre nagyobb lendülettel kornyasztotta végét a padló felé. Aztán – mikor már meg kellett volna állnia, hisz elvégezte a dolgát, vagyis visszahúzta a zárnyelvet – tovább tekeredett, hatalmasat reccsent, majd szomorú faszilánkokat szórva kiszakadt az ajtó tömör testéből.

– Hoppszahé! – hallatszott a küszöbön túlról mély, földmorajlásra emlékeztető, ám őszintén meglepett hangon. Az immár kilincstelen ajtó bánatos nyikorgással tárult fel. Keretében fura, méla tekintetű figura állt, oly hihetetlen ízléstelenséggel összeválogatott öltözékben, melynek puszta látványa sírógörcsöt váltott volna ki bármely átlagos lelkületű divatdiktátorból.

– Innét teccettek cserregtetni? – kérdezte a gnóm, aki e pillanatban joggal remélhette volna, hogy a bambaság eleven szobrának kiáltják ki. – Mer ha innét, akkor azér gyöttem.

Monyákos Tuba főigazgató elkeseredett sóhajt hallatott. Ismerte a gnómok családjába tartozó, alpribékként (azaz egyszerű mindeneként) alkalmazott Slogovics Flagezárt, aki most épp a kezében maradt kilincset szagolgatta, hátha kiderül róla, hogy – bár általában az ellenkezőjét állítják – mégiscsak ehető.

– Maga meg mit keres itt, barátom?! – gördül ki a lábpótló bűvkordéban ülő Tuba az asztal mögül.

– A berregés...! – mutatott a háta mögé Flagezár alpribék, kinek szolgálatkész megjelenésén sokat rontott a szája sarkából kifittyenő kilincsvég, s az a tény, hogy ruhaként csupán egy, a kellő helyeken kilyuggatott szemeteszásót viselt. – Szóót a csengettyű, hát gyöttem.

– És Mózenkrantz? A hívásomra neki kéne bejönnie.

– A titká-rúr mostan nem képes szalonnázni – közölte ünnepestélyes ábrázattal a gnóm. Monyákos Tuba elgondolkodva nézte a „titkárhelyettest”, majd így szólt:

– Azt akarod mondani, hogy Mózenkrantz jelenleg nem szalonképes?

– Annak semmi értelme se nincsen. – A gnóm tányérképe felragyogott. – A szalonnázás viszont kellemetes elfoglaltság, csak éppen most a titká-rúr nem képes rája.

– Miért?

– Mer a feje túlságos hevedséggel került érintkezésbe a szeneslapáttal – jelentette Slogovics Flagezár, kinek hirtelen boldogsága abból fakadt, hogy úgy érezte: a szájában végre olvadozni kezd a kilincs (valójában a cukorka-sorsra jutott ajtóalkatrészből csupán az olaj csordogált kifelé).

– Miféle szeneslapátról beszélsz, barátom? – Tuba kezdte elveszíteni a türelmét.

– No, az úgy esett, hogy a titká-rúrnak ebédkör szólva lett, miszerint a hatos pinceraktárba rekkentett fogolypotyadék, aza Rufuj... Röfej...

– Rafaelt – javította ki a főigáztató, ám rögvést meg is bánta, mert a gnóm elméje ettől úgy lefagyott, mint pingvinpopó a jégtáblán.

– He...? – érdeklődött Flagezár alpribék, épp csak ki nem ejtve ajkai közül a kilincset.

– Semmi, semmi, csak folytasd nyugodtan! – legyintett a főigáztató. – Tehát: miért lett szólva Mózenkrantznak?

– Ja, az! Szóval úgy esett, hogy aza Rüfal őrizetes hatalmas óbégatást rendezett, miszerint szanaszertefelé unatkozza ma-

gát. Eztet még el lehetett vóna valahogyan viselni, de az üvöltözése fölbergeherge... fölhergeberge...

– Fölhergelte!

– Azaz, jól teccik mondani! – bólogatott hevesen Flagezár. – Szóval fölcukkóta a többi rabot is, akik erre heves pofozkodást kezdeményeztek a folyosókon, meg benne a termekben. Ezér aztán a titká-rúr, hogy csendet teremcsen, lement a megnevezett rabfógolyhoz, osztan megkérdezte tőle, mi neki a bánattya.

– Igen? – noszogatta volna gyorsabb beszédre Tuba az alpribéket.

– Igen! – vágta ki az büszkén, mint aki már mindent elmondott.

– Azt is szeretném tudni, hogy mi történt ezután!

– Jahogyúgy! – Slogovics Flagezár vígan biccentett. – Hát aza beátalkodott Refil őrizetes áztat követelte, hogy legalább egy tévét aggyanak neki bele a cellájába, mer különben nem áll jókat magáér, és unalmába még lerágja a saját fejét. És tesszen nekem eehinni, igazga-tóúr; hogy az olyan! Az ténylegesbe képes lett vóna rája, hogy lerágja a saját fejét! Meg tán még a másokét is, ha a titká-rúr nem olyan bőcs, hogy gyorsan intézkedik, és hozattya neki azt a nagyátmérős, öt ponty egybe házimócsing-rendszert...

– Micsoda?! – kiáltott fel ekkor holtra váltan Monyákos Tuba. – Mózenkrantz tévét vitetett Kis Rafael cellájába?! Hát teljesen megőrült az a szerencsétlen?

– Igen, tényleg ígyvót, mer az a Rufalfogoly valóban tejjesen megőrült a dolognak, s azóta egyvégtébe a tévéjét nézi – értette félre a kérdést boldog mosollyal Flagezár. – Mongyuk, meg is értem őtet, mer a raboskodásba a bezártság a legrosszabb, amire az okosok odaönn, abban a Gyémánt Joghurtban mosmán tényleg kigógyizhatnának valami megadást. Teszem fel, esetleg nem zárnák be a zelitélteket...

Az Igázó zaklatott parancsnoka félrehessegette az útjában álló, egyre csak fecsegő gnómot, és a lábpótló büvkordét a leg-

nagyobb sebességre kapcsolva száguldott ki az irodából. A csigalépcső tetején a járgány gömbvillám kerekei a levegőbe kaptak, és finom csillámport hagyva maguk után kerengtek lefelé, emeletről emeletre. Slogovics Flagezár becsületére legyen mondvá, hogy bármilyen kurták is voltak gnómságából eredő lábai, valahogy mégis lépést tudott tartani Tubával.

– A szénlapát...?! – fékezett csikorgósat Tuba, mikor a macskaköves udvarra ért. – Mondd csak, fiam, kinek a kezében volt a nyele, amikor lecsapott Mózenkrantz fejére?

– Az éppen a Hlugsy Jeromoséban – jelentette lihegve a gnóm, aki rohantában majdnem lenyelte a kilincset. – Ő az az elítélt, aki rövidlátásért lett hozzánk becsukva.

– Rövidlátásért?! – Tuba értetlenül nézett a boldog vigyorba és szemeteszsákba öltözött mindenesre.

– Jelentem alássan: igenis rövidlátásért! Merhogya a Jeromos szeme annyira hunyori, hogy nem vette észre, miszerint éppen a rendőrfőnök úr aranyóráját próbálta kilopni annak a zsebiből. Ez lett neki a veszte: a rövidlátása!

– És miért csapta fejbe a szénlapáttal a titkáromat?

– Szerintem azért, mer nagyon nehéz gyermekkorá vót.

– A Hlugsy Jeromosnak?

– Annak! Legalábbis a bírságoló úr előtt majd úgyis a nagyon nehéz gyermekkorára fog hivatkozni. Mer ő egy igen ravasz igris ám, ezért mindég arra hivatkozik, ahányszor csak letartóztatták.

A főigazgató ekkor úgy döntött, a szénlapát és Mózenkrantz találkozásának rejtélyét inkább majd később próbálja tisztázni. Előbb a pincébe kell lejutnia, hátha még nem késő...

** * **

Ám első pillantásra úgy tűnt, hogy már nagyon is késő.

Az Igázó végtelenbe vesző pincerendszerének legeldugottabb részén található hatos raktárterem előtt úgy fél tucat

rendfenntartó toporgott izgatottan. Veszedelmes csataostorait a falnak támasztották, és azon igyekeztek, hogy legalább az egyik fülüket a csukott ajtó felületére tapaszthassák. Kapitányuk olykor morogva, vicsorogva taszigálta őket arrébb, hegyes könyöke csontroppantó lökéseivel jelezve, hogy még mindig ő az, aki minden jobban elsőbbséget élvez.

A sarkon befordulva Monyákos Tuba a következő szavakat hallotta:

– Szerintem ez a „narancsos” sorozat lesz. Tudjátok az, amelyikben csupa gazdag és szép éber kölyök játssza az agyát, pedig nincs is neki!

– Fidibuszt! Tisztán hallom a doktor hangját, aki minden betegével úgy beszél, mintha gnómbunkót reggelizett volna!

– Csittcsakcsitt! Most csatornát váltott!

– Oh, hiszen ez... Tááá-rá-ráá-tátá-rárarááárá-Tá-ráá-ráá-rárarááá...!

– Phú, a Dzsokizene! Ezt látnom kell, engedjete a kulcslyuk...

Monyákos Tuba az egymást taszigáló örök mögé gördült, és finoman megköszöri a torkát. Bár a cellából továbbra is bömbölő zene szűrődött ki, a megtermett gnómkáplár nyomban vigyázzba vágta magát. Közben néhány bambább beosztottját kőkemény koponyájával, továbbá tisztelgésre lendített karjával suhintotta állon, orron és homlokon.

– Gojgoj főkáplár szolgálatra jelentkezem! – hadarta recsegő hangon.

– Mi folyik itt, ha szabad kérdezni? – A dohánylidérc ingerült szavai acélpengék suhogására emlékeztettek.

– Főigázgató uramnak alázatosan jelentem, éppen a hatos cellában fogva tartott rab különös gondossággal történő, hallgatózással és leselkedéssel kiegészített megfigyelését végezzük!

Tuba kénytelen volt elismerni, hogy gnóm még ilyen ügyesen soha nem vágta ki magát a slamasztikából. Intett, hogy álljanak félre.

A vastag cellaajtón túl a zene hirtelen elhallgatott, s némi fültépő vinnyogás, fütttyögés és sivítás után torz beszédhangoknak adta át a helyét.

– Egyedül van? – kérdezte Tuba. – Mármint a rab.

– Jelentem, éppen annyira, mint szegény özvegy édesanyám, mióta hat testvérbátyám után én magam is eljöttem a családi barlangból! – vágta rá Gojgoj káplár, kissé elérzékenyülve. – Még szerencse, hogy Mózenkrantz titkár úr volt oly lágyszívű, és engedélyezte neki a tévé...

– Ő hol van? – vágott a tisztos szavába Monyákos. – Úgy hallottam, megsebesült.

– Való igaz! Mikor ugyanis a titkár úr innét távozván áthaladt az udvaron, Hluga elítélt, aki éppen szénlapátolt, fennhangon áztat kezdte nehezményezni, miszerint ő miért ne nézhetne tévét munka közben, ha ez az éber vakarcs odabe' meg semmit se nem csinál, oszt mégis...

– Értem, káplár, de én nem ezt...

– Arra most térnék rá, főigazgató úr! A kialakuló szóváltás keretében Hluga elítélt számos vádat, valamint egy szénlapátot is a titkár úr fejéhez vágott. Az ekkor még hangosan jajveszékellő sebesültet jómagam az Igázó gyengélkedőjére vitettem, ahol szakápolásban részesült, melynek hatására eszméletét veszítette. Hogy abból mikor tér magához, azt viszont egyelőre senki se nem tudja megmondani.

Monyákos Tuba gondterhelten sóhajtott. Mózenkrantz nélkül hirtelen „félkarú igazgatónak” érezte magát.

– Nyissák ki az ajtót! – utasította a főkáplárt. Előre félt attól, amit a hatos pinceraktárban találhat, mivel úgy tűnt, senki más nem jött rá (még a máskor oly szemfüles Mózenkrantz sem!), hogy valójában mire is kellett Kis Rafael elítéltnak a televízió.

Gojgoj főkáplár szigorú hörrenéssel adta tovább a parancsot. Két beosztottja nyomban a bonyolult zárszerkezetnek ugrott, és reteszeket húzgált, csappantyúkat forgatott. Közben a

többiek kézbe vették a csataostoraikat, felkészülve a legrosszabbra.

Nyikorogva, nyüszítve, döngve tárult a cella vasajtaja, s bentről orkánként csapott ki a mosószeres reklám hisztérikus háziasszonyának sikolya:

– „Most aztán úszik a fürdőszobám! És még csak fürdőnadrág sincs rajta!”

** * **

Monyákos Tuba lassan átgördült az alacsony küszöbön. Hallotta, amint a fegyőrök – miként azt megparancsolta nekik – kapkodva visszazárják az ajtót, és becsettintik-csappantyúzzák a bűbájjvédett zárat.

A cellát kék színű, vakítóan fényes villanások töltötték meg, melyek a hatalmas laptévéből áradtak. Tuba nyomban észrevette, hogy a készülék nem csupán a műsort közvetíti, de a képernyő közepe „behorpadt”, tölcsérformát öltött, és lassan, nagyon lassan kavargott. „Ahogy sejtettem” – gondolta – „Rafael Ébredés Ajtaját nyitott, hogy megszökhessen. Drága, naiv Mózenkrantz, te aztán alaposan át lettél verve! Méghogy unatkozik, és joga van a szórakozáshoz! Talán már...”

A sarokba állított vaságy mögött árnyék mozdult. Monyákos Tuba lassan szembefordult vele, majd hátrafelé és oldalra gördülve igyekezett kikerülni a televízió fényzuhatagából.

– Te meg mit művelsz itt, fiatalember? – kiabálta túl az iszonyú hangzavart.

– Hát ide evett végre a fene, kriplikirály? – jött a válasz, gúnyos röhögéssel koronázva. – Már azt hittem, legközelebb csak akkor találkozunk, mikor megkereslek, hogy végezzek veled.

Monyákos Tubának végre sikerült kihátrálnia a szemkáprázató villogásból. A sarokban sötétlő árny keze mozdult, a tévé csatornát váltott.

– Kapcsold ki ezt az ördögi masinát, Rafael! – szólt a főigazgató. – Úgysem engedem, hogy átlépj rajta a Valóságba!

Az éber elítélt újra megnyomta a távirányító gombját, mire a készülékből rockzene kezdett harsogni. Tuba a gömbvillámke-rekeken és a lábpótló büvkordé vázán keresztül is érezte a pinceraktár kőpadlójának finom rezgését.

– Nyugavér és csigalom, nyomoronc – nevetett Rafael, ki-lépve a sarokból. Tagbaszakadt alakja most még fenyegetőbb volt, mint eddig bármikor. Zsíros, püffedt arca, kockaállta, szé-les vállai és hájhurkás hasa igazán visszataszító jelenséggé tet-ték, annak ellenére, hogy csupán 13 éves volt. – Már csak azt kell eldöntenem, a Valóság melyik szegletébe szeretnék kerülni. Lássuk csak... – csatornát váltott: a hangszórókból bégetés harsant. – Nahát, egy birkanyáj, valahol az Alföldön! Nem, ez tuti, hogy nem nekem való. – Gombnyomás: vinnyogó-süvöltő motorzaj – Forma egy! Attól tartok, még a végén kivasalnának, ha véletlenül a kerekeik elé érkezem. – A távirányító ismét mozdult: a délutáni tévéshow-ban két ember épp arra készült, hogy alaposan fejbe veregesse egymást. – Ez az! Lesz nagy meglepi, ha a semmiből hirtelen előbukkanok. Na, te lúzer, ak-kor hát...

Kis Rafael eldobta a távirányítót, s nekilendült, hogy átvesse magát a képernyő horpadt közepében kavargó Ébredés Ajtaján. Tuba épp erre számított. A kordéba szerelt búbájostorból sebe-sen surranó fénykéz nyúlt ki, s mielőtt a távirányító talajt érhe-tett volna, megnyomta rajta a piros gombot.

A hirtelen beállt csendben Rafael homlokának koppanása az elsötétült laptévén meglepetésszerű visszhangot vert.

– Te kis, teee...! – Az éber őrizetes vicsorogva ugrott talpra. – Most véged!

A főigazgatónak még egy halk, szomorú sóhajra is telt, mie-lőtt búvbéklyót igézett a megvadult kölyökre. A fénylő kötelékek a levegőbe emelték sonkasorsra jutott foglyukat, s a lehető leg-óvatosabban a vaságy matracára nyekkentették őt.

– Halljam, fiú, mi volt ez? – gördült Tuba Rafael mellé. – És kérlek, ne nézz teljesen bolondnak: simán leléphettél volna, mielőtt ideérek, mégsem tetted.

– Mert nem találtam... – lihegte a hiábavaló vergődéstől kifulladásra Rafael. – Egyetlen francos csatornát se találtam, ahova szívesen mentem volna.

Monyákos Tuba természetesen nem hitt az őrizetesnek. Tekintete a felforgatott cella szeméthalmai, szétvert bútorzatának roncsai között kutatott, ám hiába. Semmit sem lelt, ami megmagyarázta volna Rafael érthetetlen viselkedését. Simán megszökhett volna! Miért nem tette?

– Hát jó, ahogy akarod – bólintott végül Tuba. – Később talán majd meggondolod magad, és elárulod, miért rendezted ezt az agyament cirkuszt. El kell ismernem: becsapni a titkáromat és tévét szerezni furfangos húzás volt! Az pedig, hogy bűbájos-tor nélkül is képes vagy Ébredés Ajtaját nyitni, igazán lenyűgöző teljesítmény.

– Csak el ne alélj itt nekem, négykerekű! – Kis Rafael gyűlölettől izzó tekintetét vetett a főigazgatóra, miközben az arcán könny patakozott, bár csak az egyik oldalon. Tuba biztos volt benne, hogy ha a bűvbéklyó nem tartaná fogva, a fiú máris vadul dörgölné a jobb szemét. – Bármikor leléphetek innen, ezt jól véd az eszedbe, kriplicsek!

– Hát persze! – Monyákos Tuba keserű mosollyal bólintott. – Ám addig is... Mit szólnál, ha folytatnánk két éjszakával korábban megkezdett utazásunkat az életem történetében?

– Senkit sem érdekel, miféle nevetséges kalandokban volt részed, lajdérc – vicsorogta Kis Rafael.

– Ó, pedig legutóbb épp ott hagytuk abba, hogy menekülnöm kellett Kopaszhegyi Tar Jukundusz haragja elől. Emlékszel? Ha akkor éjjel nem sikerül elhagynom az Aranyos Szegeletet, reggelre a borbáro pengelidércei tán fel is szeletelnek. Hála azonban Traszvacsek Homár barátomnak, aki nekem ajándékozta a

csurungáját, amit egy ausztrál sámántól kapott, maradt még némi reményem a menekülésre.

– Ha majd én vadászom rád, nem lesz! – ígérte torz vigyorral Rafael. Monyákos Tuba úgy tett, mintha meg se hallotta volna a fenyegetést. Keze ismét a beépített bűbájostorra tévedt, s miközben zsongító hangon tovább beszélt, harmadszor is megidézte a kényszerhéder-bűbájt. A zöldessárgán derengő, lágyan lengő ködpázmák körbefolytak Rafael ágyon fekvő, gúzsba kötött testét, mely előbb megmerevedett, majd ellazult.

– Nehéz szívvel hagytam ott a barátaimat – duruzsolta Monyákos Tuba, múltba merengő tekintettel. – Pisla, Repesztő és a többiek... Ők legalább az Aranyos Szegeletben maradhattak, s ha kellett, segíthettek egymásnak. Én azonban kénytelen voltam az ausztrál révülő lelkének jóindulatára bízni magamat. Most is tisztán emlékszem Homár baljóslatú szavaira: „A csurunga veszélyes és kiszámíthatatlan varázseszköz. Ha a benne lakó sámán lelke úgy ítéli meg, hogy nem vagy méltó a segítségére, akkor egyszerűen szétmaszatol téged az álomvilágok közti térben. Ám mégis más választásod, Tuba: csakis ez menekíthet el az üldözőid elől.” Így tehát még abban sem lehettem biztos, hogy ép lidércbőrrel megúszom a mágikus utazást. Azt pedig, hogy hol köp ki magából az Álomidő, végképp nem sejtettem...

* * *

Az egyik pillanatban még Traszvacsek Homár barna félcipő-uszályházának lapos orrán ácsorogtam, kezemben a pálca alakú csurungával. Mögöttem Pisla, Repesztő és a vén boricás szomorú tekintettel intettek búcsút. Lehunytam a szemem, s halk szóval kértem a rég halott ausztrál sámán lelkét, hogy legyen a segítségemre. A csurunga megremegett, majd hirtelen szilánkokra robbant az ujjaim között...

Feneketlen kútba zuhantam. A testem veszett pörgésbe kezdett, ruhámat kegyetlen orkán cibálta, bőrömet gyémántkemény homokszemek karistolták. Kinyitottam a szemem. Elmosódott árnyak lengtek körül. Olykor bizonytalan alakot öltve torz állat- és emberfejeket, vadul vicsorgó pofákat formáztak, vagy halált hozó sziklameredélyekké, zuhatagokká, szakadékokká változtak, és magukba nyeltek.

Az Álomidő útján jártam.

Mikor már századszor is meg kellett volna halnom, hisz a szellemárnyak borotvaéles agyaraikkal belém martak, karmaikkal szétvagdaltak, és sziklatestükön sokadszor is összezúztak, hirtelen egy vénségesen vén arc jelent meg előttem. Ráncos, szinte feketére cserzett bőr, duzzadt ajkak, lapos, széles lyukakkal szuszogó orr, bogárfeketén csillanó szemek – a csurungában lakó sámánlélek volt ő, aki alaposan megszemlélt, majd eltátotta a száját. Az odvas, töredezett fogak egyre csak nőttek, távolodtak, fölém és alá kerültek, míg végül már csak a gigantikus nyelvet, s azon túl a torok nedvesen csillogó, sötét barlangját láttam.

A sámán lelke magába nyelt. Utoljára a mögöttem összecsattanó fogsorok reccsenését hallottam, s aztán...

Darabokra estem. Igen, ez a pontos megfogalmazás. Nem a karjaim vagy a lábaim váltak le a testemről, inkább a sejtjeim hagyták el egymást. Szétfröccsentem az Álomidőben, elkenődve a Mindenségben, mint margarin a kenyéren.

Ezután már csak arra emlékszem, hogy az Álomidő süvöltő fergetege magába szív, majd egyetlen szemrebbenés idejére teljes csend tölti be a Mindenséget... Aztán újra jött a hurrikán, ellenállhatatlan erővel préselve egymáshoz széthullott darabkáimat, hogy végül a résnyire nyíló fogak és csücsöri ajkak között jól megsercintve engem, visszaköpjön a Valóságba...

Legalábbis én azt reméltem, hogy oda. Ám amikor megmozdultam (micsoda boldogság, hogy volt mivel!), majd a szememet is kinyitottam, rettentő rémület fogott el. Hason fe-

küdtem. Orrom előtt barna föld, amit zöld kúszónövények levelei, liánok tekergőző szövevénye borított. A tenyeremre támaszkodva próbáltam felkelni, csak hogy a talaj lágyan besüppedt, ide-oda hullámozott, s én, elvesztve egyensúlyomat, rögevest visszazuhantam.

– Mi a ragyaverés...?!

Újabb kísérletet tettem, de a szemre szilárd föld úgy viselkedett, mintha vízágyon hevernék: puha volt, lágyan ringó és szeszélyesen horpadó, vagy épp kitüremkedő. Végül úgy döntöttem, előbb az oldalamba, azután a hátamba gördülök, s úgy igyekszem felülni. Ez sikerült, bár a talaj ringatózásától felkavarodott a gyomrom.

– Lefogadom, hogy nem a Valóságban vagyok – motyogtam magamnak bosszúsan. – Habár szemre úgy néz ki, mintha egy erdőbe... vagy inkább egyenesen a dzsungel közepébe pottyantam volna.

A fejem fölött hatalmas fák sűrű lombkoronája takarta az eget. Köröttem minden zizergett, zümmögött, motoszkált, kaparászott és sziszornyákkolt. A legapróbb mozdulatomra is lusta imbolygásba kezdő talaj növényzetétől, a párás levegőn át, a vadul burjánzó fák lombjáig mindenhol milliárd apró rovar, bogár, lepke, gyík, pók és százlábú tette a dolgát, bódító zajt keltve ezzel. A fejem fölött ág reccsent; még épp láthattam egy vörös bögőmajom ülepét, amint eltűnt a levélrengetegben.

– Annyi biztos, hogy ez itt nem a Rottenbiller utca – állapítottam meg, majd ujjammal óvatosan böködni kezdtem a földet. A lassú, tovagördülő hullámozás most sem maradt el. – Ám valami azt súgja, hogy ez a hely dzsungelnek se teljesen valószínű. Lássuk csak!

Ültömben épp elértem egy letört ágot, amit némi lengetés után a legközelebbi fa törzséhez vágtam. Éles csattanást kellett volna hallanom, ám helyette tompa, visszhangszerű bongás kelt. Ennél is jobban meglepett, hogy a hatalmas fa kérge hul-

lámokat vetett, melyek onnan terjedtek szerte, ahol az ág eltalálta, s egészen a lombozatig, lefelé pedig a talajig vándoroltak.

– Ég Atyácska, ne hagyj el! – nyögtem. – Hiszen ez egy zse-lédzsungel!

Némi gyakorlatozás után kitanultam, miként kell a ringó talajon talpon maradni, sőt, biztonságosan járni. Eleinte fától fáig botorkáltam, vigyázva, nehogy túl heves hullámokat keltsek a környezetemben. Közben volt szerencsém megfigyelni néhány gyönyörű kolibrit, színes tollú papagájt és tenyérszi pillangót.

Legalább egy kerek órája botorkáltam a láthatatlan magasságba törő, különös fák között, melyek oly hatalmasak voltak, hogy a törzsüket kitüremkedő pillérekkel kellett megtámogatniuk, mikor szokatlan zajra lettem figyelmes. Eleinte halk, dalamos, ám fájdalommal teli nyekergésnek tűnt, mintha egy skót dudás úgy játszana a hangszerén, hogy közben újabb és újabb zongorát ejtenek a fejére. Vigyázva óvakodtam közelebb, próbálva a dús páfrányok takarásában maradni. Az ének – mert bármilyen döcögő, karistoló, nyögdecslő hangokból állt is, azért az volt! – hol felgurgulázott, hol meg vinnyogva elenyészett. Ráadásul a szavakat, melyekből állt, a fülem annyira idegennek érezte, hogy már-már borsódzott tőlük a hátam.

A forró, párás levegő, melytől a ruhám csatakosra ázott, együtt remegett a fura énekkel. Végre elértem az utolsó fát, mely mögül kilesve apró tisztásra láttam. Két embert pillantottam meg. Legalábbis első látásra azt hittem, emberek, bár meglehetősen szokatlan figurák voltak.

Az egyik ruhaként barna rongyokat viselt, melyek megtévesztésig hasonlítottak a napra száradni tett, hosszúkás dohánylevelekre. Mivel háttal állt nekem, az arcát nem láthattam, de ráncos tarkója, aszott karjai és lábszárai szinte feketék voltak a naptól, vékony bőre alatt pedig vastag erek lüktettek. A fickó tar fején barna levelekből font korona rezgett, amit az erdei szél időnként meg-meglibbentett.

Ám a legkülönösebb mégis az volt, hogy a fickóból folyamatosan *dőlt a füst!*

Először azt hittem, túl közel áll a tűzhöz, ám jobban szemügyre véve rájöttem, hogy tévedek: nem volt ott semmiféle tűz! A finoman libbenő, egérszürke füst a férfi testéből, ruhájának ráncaiból, repedéseiből és közvetlenül a bőréből szivárgott!

A másik alak a rejtekhelyemmel szemben állt, és kissé görnyedt, alázatos testtartásban toporogva, torokhangon énekelt. Azonnal láttam, hogy indián. Alacsony, szinte töpörödött kis fickónak tűnt, aki ráadásul csupa ín és pendülő izom. Pergamenszáraz, ráncos bőre barna volt, tele kacsaringós tetoválásokkal. A fején zöld növényi szalagokból álló „parókát” viselt, mely göcsörtös válláig ért. Az arcán fekete és vörös tetoválások futottak. A nyakában apró csontokból, gyöngyökből és színes madártollakból font dísz csüngött, mely a tánclépések ritmusára folyton horpadt mellkasának verődött. A dereka köré szárazon zörgő fűszoknyát tekert, a bokáján rákpáncélok és üres kagylóhéjak csörögtek. Régóta táncolhatott már egy helyben, hisz láttam, hogy meztelen talpai két üreget vájtak a puhán ringó talajba.

– *Hajjahooj-jaminahuahej-jehajjjahoj-jarninahiaheeejjj!* – szállt a torokhangú gurgulázás.

Most már bevallhatom: hiába lestem hatalmasra nyitott szemmel mindazt, amit abban az elvarázsolt dzsungelben láttam, mégse voltam képes megérteni a különös jelenetet. A vén indián még legalább fél órán át táncolt és énekelt (pontosabban: topogott és nyögdecselt), miközben mélyen beszívta, majd kifújta a barna ruhás fickóból gomolygó füstöt. Az unalomtól már-már elnyomott az álom, mikor a levélkoronás férfi végre megmozdult, és így szólt:

– Kérésed megértettem, Don Manolo – a hangja sejtelmesen susogott, s amint elérte az alsó lombokat, az addig folyton csi-csergő, kerregő, zümmögő, kvakkogó és káricsáló állatok elnémultak. – Kövess, *pajé*¹ mutatom az utat!

¹ pajé = egyes dél-amerikai törzsek nevezik így a sámánjaikat

Az öreg indián, akit ezek szerint Don Manolónak hívtak, bólintott. A barna ruhás férfi könnyed léptekkel kelt útra. Ámulva vettem észre, hogy meztelen talpai elől a sűrű aljnövényzet sielve húzódik félre, ösvényt nyitva kettejüknek. Mikor már-már eltűntek, én meggörnyedve, függén követni kezdtem őket.

Sokáig gyalogoltunk. Don Manolo továbbra is énekelgetett, bár most halkabban, de épp olyan értelmetlen, elnyújtott szavakat ismételve, mint korábban. A dzsungel ismét ijesztő, kísérteties zajokkal vett minket körül, aminek kifejezetten örültem, hisz így kisebb volt rá az esély, hogy esetleg meghallják a neszezésemet.

A talaj egy idő után emelkedni kezdett. Továbbra is hatalmas fák, szeszélyesen ingó cserjék, sűrű függönyként lengedező liánok övezték az ösvényt, de a barna talajból itt-ott már egy-egy fehér hátú szikla is előbukkant. Nem bírva a kíváncsisággal, az egyiket megérintettem. Bár a szemem rideg, érdes felületet látott, az ujjam puha anyagot tapintott.

A kusza, félhomályos dzsungel úgy ért véget, mintha késsel vágták volna el. A vakító napfénybe lépve Don Manolo megtorpant, a barna ruhás pedig szembefordult vele. Én természetesen az erdőszéli páfrányok takarásába húzódtam, s még a lélegzetemet is igyekeztem visszatartani.

– Don Manolo, közös utunknak itt a vége – jelentette ki a barna ruhás.

– Hálás vagyok neked, Viho-Mahse, Tubákolás Mestere, amiért megmutattad nekem, hol találhatok rá Vai-Mahséra, az Állatok Mesterére – hajolt meg a vén indián.

– Alkutok legyen sikeres és bölcs – biccentett a barna ruhás, majd sarkon fordult, lépett kettőt, s mire a talpa harmadszor is érinthette volna a talajt, porrá omlott.

Don Manolo ekkor felhágott a domboldalra, egészen a fejünk fölött nyújtózó keskeny sziklaperemig. A rejtekhelyemről csupán annyit láthattam, hogy a szürke ormot kúszónövények sűrű erdeje borítja, mintha az öregember „liánparókáját” akarná

utánozni. Kúsza követtem az indiánt, mert nem akartam lemaradni egyetlen olyan eseményről sem, ami végre elárulná nekem, hogy az Álomidő hová köpött ki.

A hegyoldal rémisztő méretű, fojtogató párákat lehelő, s oly feneketlenül sötét barlangszáját tátott ránk, mintha egyenesen egy éber ügyvéd lelkének mélyére látnánk. Don Manolo megállt, majd fűszoknyája rejtékéből ügyes kis kereplőt vett elő, és meglendítette azt. A recsegő-zörgő hangra denevérek tízezrei röppentek ki a barlangból, kavargó fellegükkel takarva el a napfényt. Attól féltem, hogy az a csenevész kis bokor, ami egyetlen fedezékem volt, nem rejt el a szemük elől, de aztán eszembe jutott: a *bőregerek* nappal szinte vakok, és csupán a hanglokátorukra hagyatkozhatnak.

– Szólitalak, Vai-Mahse, Állatok Mestere, kihez ételért jöttem! – harsant ekkor Don Manolo kántáló kiáltása. A denevérek hullámzó tömege nyugtalanul kavargott a feje fölött, ám ő, ügyet sem vetve rájuk, újra meglendítette a kereplőt.

– Bocsáss be a házadba, Állatok Mestere, mert ajándékot hoztam neked!

Ezt hallva arra kellett gondolnom, hogy az öreg indián át akarja verni a barlang lakóját, hisz a fűszoknya alatt aligha rejtegethetett egy zacskó savanyúcukornál kiadósabb kaját. Hoszszan merengni azonban nem maradt időm, mert a denevérfelhő újabb ezer bőrszárnyúval lett sűrűbb, miközben mind lejjebb ereszkedtek, mintha támadással fenyegetnék a vénembert.

A kereplő harmadszor is megreccsent.

– Vai-Mahse, jöjj fogadásomra, s én átadom az étekért ajándékul neked szánt emberi lelkeket!

Ekkor épp csak meg nem állt bennem az ütő! Hallottam már arról, hogy az Aranyos Szégelettől, szép hazámtól távol eső vidékeken bizonyos varázstudók *emberi lelkeket* áldoznak, de sose hittem volna, hogy ez a 20. században még mindig lehetséges.

A denevérfelhő hirtelen a magasba emelkedett, feketén kavargó kúppá alakult, árnyékát Don Manolóra vetve. A követke-

ző pillanatban a barlang száját takaró liánfüggönyön rés nyílt. Azt vártam volna, hogy aki kilép rajta, az legalábbis brutális testalkatú, ocsmány kinézetű, és egymaga dupla annyi fog birtokosa, mint amennyi egy egész krokodilcsordának jár.

Vai-Mahse azonban alig ért Don Manolo derekáig! Meztelen bőre égővörös színű volt, kényelmes vadászruhát viselt, s egyik apró öklének hurkaujjai néhány nyílveesszőre, míg a másiké egy fogpiszkálónak is kevés újra zárultak rá.

– Üdv néked, pajé! – rikkantott vidám vigyorral az Állatok Mestere. Közben hátravetette a fejét, mire gyöngyökkel és mádártollakkal díszített hollófekete haja a sarkát kezdte csiklandozni. – Na, mi a pálya? Csak nem megint itt a vadászszezon?

– Ahogy mondod, fenséges Vai-Mahse – hajolt meg Don Manolo, ami kicsit úgy festett, mintha be akarná kapni a vörös emberkét. – Tárgyalhatunk?

– Amíg van miről – fancsalodott el az Állatok Mesterének ábrázata, miközben félreállt az útból, és karjával befelé tessékelte a pajét. – Tudod, kedves öregem, az erdőirtás egyre több alattvalómat öli meg. Ha így megy tovább, hamarosan...

Sajnos ekkor a barlang elnyelte a hangját. Dühösen pillantottam fel a még mindig ugyanott kavargó denevérekre, akik bizonyára őrséget *repültek* a bejárat fölött. Aztán mintha ürdüng szállt volna meg, talpra ugrottam, és a két fura alak után osontam. Egyszerűen *tudnom kellett*, hová keveredtem! Sőt, azt is, hogy Don Manolo valóban afféle varázstudó-e, aki pizzafutárként házhoz (azaz barlanghoz) szállítja a felfalni szánt emberi lelkeket!

Legnagyobb döbbenetemre a denevérek ügyet sem vetettek rám. Talán ügyesebben lopakodtam, mint azt magamról hittem, vagy lefoglalta őket a dzsungel kifogyhatatlannak tetsző rovarkészlete – ezt nem tudom. A lényeg, hogy sikerült bejutnom a barlangba, ami aztán egészen más képpel fogadott, mint azt előre vártam.

A nedvesen csöpögő, súlyos liánfüggönyön túl félhomályos, kicsiny termet találtam, melyből legalább hét járat indult tova, ám hamar rájöttem, hogy bármennyit is kanyarognak, végül mind ugyanabba a hatalmas barlangcsarnokba torkollnak. A sziklapadlót vastagon takarta a denevérguanó. A lépteim alatt kiszáradt bogárpáncélok és belőlük táplálkozó férgek roppantak, szortyogtak. A fojtogató büztől fuldokolva siettem tovább.

A barlangcsarnok bejáratánál egy szikla mögé kuporodva kezdtem leskelődni. Középen máglyának is beillő tűzrakás lobogott, fölötte vaskondérral, melyben valamiféle lé fortyogott. A lángok nyújtotta, szeszélyesen vibráló fényben nyomban megpillantottam Don Manolót és Vai-Mahsét. A két alak egymással szemben, gyékényszőnyegeken ült, és egy-egy vaskos, világosszürke szivart szívva, kedélyesen beszélgetett.

– A tukano vadászoknak tehát zsákmányra volna szükségük, s téged kértek, hogy állapodj meg velem – mondta a kicsi, vörös bőrű emberke.

– Ahogy minden évben, mióta én vagyok a törzs pajéja – pöffentett sűrű füstfelleget a levegőbe Don Manolo. – És persze nem kérem ingyen!

– Halljam hát, mire volna szükségetek!

Ekkor a vén indián halkán mormolni kezdte a tukano törzs kívánságlistáját:

– A vadászaink idén öt *rázás*² tapírt, négy rázás párd�macskát, hat rázás fehérszájú iszapteknőst, négy szurukut, tíz lándzsakígyót, két zsírfecskét, hét pápaszemes baglyot, hat lajhárt, tizenkét barna pókmajmot, nyolc szarvasbékát, három arany mellű kolibrit...

És csak morzsolta, döngte, züzmögte a számokat meg az állatok nevét, miközben Vai-Mahse a szivarján pöfékelt, olykor biccentve, máskor – mintha sokallná a kívánságot – vörös homlokát ráncolva. A kimerültségtől immár ismét közel jártam ah-

² Ekkor még halovány lidércsila pöffenetem sem volt arról, miféle „rázásról” hablatyol a pajé!

hoz, hogy a sziklának koppantva a fejem, elaludjak. Ám ekkor a tűz fénykörének szélén mozgást vettem észre. Mintha maga a barlang talaja vonaglott volna; lassú hullámokban terjedtek tovább az árnyak. Előrébb hajoltam, mire a fületem halk morgás, nyöszörgés, vinnyogás és sziszegés ütötte meg. Minél inkább meresztettem a szemem, annál több rezdülést, nyújtózást, apró remegést és finom kapálózást vettem ki a sűrű félhomály mélyén, míg végül...

Majdnem felsikoltottam. Ott, ahová a tűz fénye épp csak elért, vagyis a hatalmas barlangcsarnok végtelennek tűnő félhomályában, ezer és ezer állat szundikált. A padlót kígyók, madárpókok, teknősök, békák, gyíkok és jaguárok vaskos szőnyegre takarta. A magas plafon alatt vastag tartógerendák kusza rengetege futott, s azokon madarak, halak, majmok, lajhárok, baglyok, sasok, pumák, papagájok, folyami delfinek és olyan vaskos óriáskígyók ezrei csüngtek, mint jómagam derékbősége kétszer!

Miután a szemem hozzászokott a vibráló félhomályhoz, már azt is meg tudtam állapítani, hogy az állatok mind élnek, csak épp valamiféle bűvös álom telepedett rájuk.

– ...harminc rázás citromlazac, ugyanannyi fekete fantomlazac és gyöngyházfényű törpesüger, három rázás sörényes hangyász...

Don Manolo mormolása összekeveredett a fahasábok halk ropogásával. Mikor kimondta egy-egy állatfaj nevét, a barlang sötétjében, a falak tövében, vagy épp a szarufákon halk nyöszentés, mordulás, kaparászás, verdesés hallatszott, ami szinte azonnal el is ült.

– ...és jól jönne még két rázás fekete kajmán, tíz-tíz rázás rózsafejű és feketesapkás papagáj, valamint a szellemkergető csörgömre se ártana néhány új toll, tehát a magam részéről örülnék egy rázás örvös inkakolibrinek is.

Hirtelen fullasztó, párás csend töltötte meg a barlangot. Bár lidércösztönöm minden rezdülése azt követelte, hogy nyomban

fogjam menekülőre, a kíváncsiságom mozdulatlaná dermesztett.

– Azt hiszem, kedves barátom, a tukano törzs idén sem esett a mohóság vétkébe – szólt Vai-Mahse. – Megkaphatjátok a kért zsákmányt, mindegyikből annyi rázást, amennyit mondtál, ha értük kellő számú ember életét tudod felkínálni.

Reménykedtem benne, hogy rosszul hallok. Don Manolo azonban cseppet sem lepődött meg, bár zöld iszalagokkal keregetett homlokán néhány különösen mély ránc tűnt fel. Mielőtt a tukano törzs varázstudója (mert immár biztos voltam benne, hogy ő az) válaszolt volna, néhány vaskos slukkot szippantott a szivarjából.

– Te is tudod, Állatok bölcs Mestere, hogy a törzsben tavaly kevés gyermek született, és azok közül is sokan meghaltak, mielőtt elérték volna az egyéves kort – mondta végül Don Manolo. – Csupán négy öregember, két asszony és egy fiatal fiú életét tudom neked felajánlani. Az állatokért cserébe ők mind meghalnak, mielőtt letelik az esztendő, a lelküket pedig te kapod meg, Vai-Mahse.

Ekkor bizony szívesen Don Manolo fejéhez vágtam volna valami nagy és nehéz tárgyat, hátha észhez tér, de persze moccani sem mertem. „*Micsoda dzsungelmélyi, kőkorszaki barbártempó ez!*” – gondoltam felháborodottan. – „*Ez a két fazon tényleg emberi életet készít elcsereberélni, méghozzá néhány szundikáló állatra!*”

– Sajnos azt kell mondjam neked, drága öreg barátom, hogy ez bizony kevés – sóhajtott Vai-Mahse, és vörös képén valódinak tűnő szomorúság suhant át. – Te is jól tudod, hogy amióta a fehér ember és a meszticek irtani kezdték az esőerdőt, évről évre egyre több felügyeletemre bízott állat hal ki.

Don Manolo elkeseredetten szopogatta szivarja végét.

– Ha kevesebb rázassal kell beérnünk, éhínség törhet ki a falvainkban – mondta.

– Igen, ez igaz – bólintott Vai-Mahse.

– Ha kevés a zsákmány, a vadászaink elgyengülnek, asszonyaink nem tudják lereszelni a maniókát, és a gyermekeink megbetegszenek – folytatta a pajé. – Mindezt pedig engem fognak hibáztatni, mondván: rossz üzletet kötöttem veled, bölcs szellem.

A kicsi, vörös bőm emberke ismét csak bólintott, majd így szólt:

– Ajánlj fel több emberi életet, és én lerázom neked az összes állatot, amit kértél.

– Ezt csak úgy tehetném, ha a szomszédos törzsek tagjaira halálos átkot küldök.

– Képes vagy rá, nem?!

– A tudásom megvan hozzá, és cencakom³ is akad bőven – Don Manolo arcára végtelen elkeseredettség ült ki. – Csakhogy hosszú életem során én mindvégig pajé voltam, és eddig még soha nem kellett varázslóvá vagy boszorkánnyá válnom.⁴

A rejtekhelyemen kucorogva a felét se értettem mindannak, amit ez a két különös alak összehordott. Ám abban biztos voltam, hogy mihamarabb távol kéne kerülnöm ettől a hátborzongató alkudozástól. Már épp elhatároztam, hogy visszalopózom a barlang bejáratához, és eltűnök a zselédzsungelben, mikor halk surrogásra lettem figyelmes. Felnéztem, s a tűz halvány fényében egy barna denevért vettem észre, ami épp a fejem fölött körözött. A bőrszárnyú lény úgy tett, mint aki keres valamit, majd hirtelen a sziklaplafonba csimpaszkodott, s összehajtogatva lebernyegét, elcsendesedett.

³ cencak = varázstüske (később még lesz róla szó)

⁴ A dél-amerikai indiánok között a sámán, azaz a pajé elsősorban gyógyít, segítséget nyújt (bár erejével bármikor ártani is tudna). Azt a pajét, aki rontásra, károkozásra használja az erejét, varázslónak vagy boszorkánynak (akkor is, ha férfi) nevezik. Az ilyenek valójában gonosszá lett, ártó szellemek által megszállt vagy bizonyos kényszerítő körülmények miatt rossz útra tért pajék.

Közben Don Manolo és Vai-Mahse tovább alkudoztak. A pajé egyre szomorúbb, a vörös emberke viszont egyre lelke-
sebb lett, míg végül felkiáltott:

– Rendben, ez már tetszik! Akkor tehát megállapodtunk: te halálos betegséget küldesz Kihotéra, a deszavák törzsfőnökére és annak fiatal asszonyára, én pedig cserébe megadok neked minden rázást, amit kértél.

Don Manolo a tűzbe dobta csonkig égett szivarját, majd bölintott.

– Így legyen – mondta halkan. Bár jó vesszőfutasnyira voltam tőle, mégis tisztán láttam, hogy a pajé épp csak el nem dől a kimerültségtől. Valahogy mégis sikerült talpra állnia, s követnie Vai-Mahsét, aki ruganyos léptekkel indult a barlang bel-seje felé.

Tudtam, hogy ez volna a legjobb alkalom a csendes visszavonulásra, ám a következő percek eseményei teljesen lenyűgöztek. Vai-Mahse ugyanis, mielőtt felállt volna, megsimította a tűz lángjait, mire azok vad lobogásba kezdtek, akkora fényességet árasztva, hogy végre beláthattam az egész barlangcsarnokot. A földön és a magasban nyújtózkodó gerendákon százezrével szunyókáltak az állatok. Don Manolo néhány pillanatra eltűnt az egyik mellékjáratban, s mikor előkerült onnan, a hátán hatalmas fonott kosarakat egyensúlyozott. Az Állatok Mestere intett, mire a pajé görnyedten indult a nyomába. Mikor aztán Vai-Mahse megállt valahol, Don Manolo fogta az egyik kosarat, és letéve azt a földre, kissé hátrébb húzódott.

Végre megtudtam, mi is az a „rázás”. Vai-Mahse ugyanis hirtelen felfelé nyújtotta a karját, ami úgy nyúlt meg, mint ha gumiból volna, és tenyerét az egyik gerendára tapasztva, erősen *megrázta* azt. A pajé által kért állatok hangos puffanásokkal hullottak az odakészített kosárba. Mivel Don Manolo korábban „öt rázás” tapírt kért, ezért Vai-Mahse ötször feszült neki a gerendának, amin a gúzsba kötött, békésen szunyókáló tapírok

csüngtek. Mikor ezzel végzett, tovább-ballagott a következő szarufához, amin ocelotok⁵ bóbiskoltak.

A jövődöbeli zsákmánynak szánt állatlelkek (mert közben rájöttem, hogy amiket összegyűjteni látok, csupán a majdan megszülető papagájok, kolibrik és békák *lelkei*) lassan az összes kosarat megtöltötték. Ekkor Don Manolo és Vai-Mahse nekigyürkőzött, és elkezdte kihordani azokat a barlang elé.

Mintha valamiféle bénult révületbe estem volna, a szikla árnyékában maradtam. Az eszem ugyan tudta, hogy menekülnöm kéne, ám a tagjaim nem mozdultak. Mikor az Állatok Mestere és a pajé mellém ért, a vörös bőrű emberke megtorpant.

– Ezzel meg itt mi legyen? – kérdezte, s egyenesen a szemembe nézett.

Don Manolo közelebb caplatott, s a kosár súlya alatt mélyen meggörnyedve, szintén engem kezdett vizslatni.

– Randa kis jószág – mondta végül.

– Nézd meg jobban! – szólt rá Vai-Mahse. – Csak úgy árad belőle Opaca Szeri⁶ csodás, keserű illata. Ekkorka lényben én még soha nem éreztem ilyen sok varázserőt.

– Azt gondolod, bölcs Vai-Mahse, hogy talán egy *saan-gariitével*⁷ van dolgunk? – ámult el Don Manolo. – Akkor az lesz a legjobb, ha magammal viszem.

– Téged illet – értett egyet az Állatok Mestere. – Ha Opaca Szeri keresni kezdi, és az én barlangomban talál rá, a végén még azt fogja hinni, hogy elraboltam a szolgáját.

Sikoltani, rúgni, harapni és karmolni szerettem volna, de hiába. Az akaratomat valami ismeretlen bűbáj bénította meg. A vén pajé értem nyúlt, ráncos kezével könnyedén felmarkolt, és a hátán lévő kosárba dobott. Álmatagon pislogó varangyok, sí-

⁵ párducmacska

⁶ A szent „dohánypaszta” (a dél-amerikai „bölcsek köve”, a legendák alapanyaga) szelleme, aki a pajék révülését, álomutazását segíti.

⁷ Örzőszellem, aki bölcs, jó és sok bűbájt képes a pajé számára megtanítani. Ejtsd: szángáríte

kos fantomlazacok és egy bamba sörényes hangyász társaságában találtam magam. A tekintetem rémülten rebbent ide-oda. Ekkor pillantottam meg ismét a plafonról csüngő denevért. A kis vakaréknak ronda orra felém bökdösött, s mintha vigyorgott volna. Végre megértettem: ő volt az, aki bénító bűverejével kiszívta minden erőmet!

Ezután már csak arra emlékszem, hogy Don Manolo a barlang elé vitt, s ott az állatlélekkel együtt egy vaksötét, aljanincs üregbe borított...

* * *

Miután magamhoz tértem, az első és legfontosabb dolgom az volt, hogy továbbra is csukva tartsam a szemem. Nem akartam, hogy más is tudja: immár újra üzemképes lidérc vagyok. Vilámgyorsan átgondoltam mindent, amiről csak tudomásom volt. Annyit biztosra vettem, hogy a csurunga megnyitotta az Álomidőt, s azon keresztül valami *rettentőriően bazigazán* messze repített az otthonomtól, vagyis az Aranyos Szegelet Budapest nevezetű városától.

Eddig minden világos!

Ám úgy tűnt, az Álomidő áramlását megzavarhatta valami-féle véletlen arra járó, idegen bűverő, mivel a *távoli Valóság* helyett a *távoli Álomvilágba* pottyantam. A gumyszerű dzsungel, majd az állatlelekkel tömött barlang bizonyára új lakhelyem szellemtartománya lehetett, ahonnan aztán a vén pajé egy újabb Ébredés Ajtaján (vagy inkább Üregén) át visszazúdított a saját Valóságába.

Hunyt szemmel füleltem. Rovarok motozását, távoli békakórust és egy sokkal közelebb lévő torok rekedt dudorázását hallottam.

– Hát felébredtél végre, kicsi szellem? – szólalt meg a pajé.

Úgy ültem fel a gyékényszőnyegen, mint akinek rugóra jár a gerince.

– Szellem az öreganyád, te rusnya sámán! – kiáltottam Don Manolo mosolygó arcába.

– Harcias kis szellem vagy, azt meg kell hagyni – bólintott az öreg indián, aki a fütetejű, kerek kunyhó közepén ült. – Persze egy szaangariitétől ez el is várható!

– Azt hiszem, tisztáznunk kéne néhány apróságot – mondtam kissé lehiggadva. – Először is: ki az az Opaca Szeri, akinek állítólag én a szundi... szandi...

– Szaangariite – segített ki a varázstudó türelmesen.

– Ja, szóval *az* vagyok neki.

– Opaca Szeri a Dohánypaszta Szelleme, a végtelen bölcsesség és tudás őrzője, akitől minden pajé az erejét kapja – magyarázta Don Manolo, és közben elővett egy kukoricalevelekbe csomagolt, kupakkal lezárt bambuszrudat, hogy megmutassa nekem. – Íme, ebben lakik Opaca Szeri, akinek te bizonyára az egyik nagyhatalmú szolgája, vagyis szaangariitéje vagy, hisz árad belőled a dohány keserű illata.

– Aha! – húztam el a szám kétkedve. – Ezek szerint pont olyan flúgos vagy, mint a mi sámánjaink.

– Már másodszor használod ezt a szót: sámán. – Az öreg visszacsomagolta és eltette a rudat. – Úgy sejtem, ez a te nyelveden ugyanazt jelentheti, mint nálunk a „pajé”. Én ugyanis az vagyok: a tukano törzs tűzhangya-pajéja.

– Egészségedre! – rántottam meg a vállam, majd megpróbáltam felállni. Sikerült. – Na, akkor én most asszem, húzok is!

Don Manolo, akinek egyébként napbarnított, ráncos és tényleg megnyerő ábrázata volt, úgy nézett rám, mint szelíd japán turista a vörös fejjel üvöltöző BKV-ellenőrre.

– Bár érteném, hogy mit szeretnél, kicsi... – kezdte türelmesen, ám közbevágtam:

– NEM... vagyok... szellem! Lidércnek születtem, lidérctojásból keltem, úgyhogy ne szellemeskedj itt nekem, sámán, pajé, vagy akármi is vagy, mert ha kivered nálam a biztosítékot, akkor... akkor én...!

– Örülök, hogy ennyi erő van benned – hajolt meg ültében Don Manolo. – Kérlek, maradj velem, és taníts meg a saját *kosuitidre!*

– He?! – meresztettem rá a szemem. – Milyen kosom van nekem?

– Minden sze... – a pajé gyorsan helyesbített – minden varázslény, ami növényben, kőben és állatban lakik, ismer egy-egy bűbajos dalt, amit szívesen ad át a pajénak, ha az szépen kéri. Taníts meg engem az énekedre, amit mi kosuitinek hívunk, és áruld el, milyen bűverő lakozik benne!

– Na jó, most már tényleg ne fáraszszuk egymást! – mondtam, és a bambuszból emelt kunyhó ajtajához léptem. – Kösz, hogy abból a fura barlangból áthoztál a Valóságba, de mennem kell.

– Odakinn veszélybe kerülhetsz! – szólt utánam Don Manolo. – Leszállt az éj. Ilyenkor a dzsungelben jaguár-, a folyóparton kajmánsszellemek lesnek prédára.

– Még vili! – legyintettem gúnyosan. – Sőt, akár szegény Monyákos Klaudetta néni kísértetébe is belebotolhatok, nem?!

Ezzel búcsút intettem a vén pajénak, és kiléptem az ajtón. Odakinn poros tér terült el, melynek szélén úgy tucatnyi, szintén bambuszból és fűtetőből tákolt épület állt. Mindegyiket vaskos rudakra építették, mintha árvíztől tartanának, így csakis néhány fok falépcsőn felhágva lehetett volna bejutni a belsejükbe. Úgy tűnt, egyedül a pajé viskója gubbaszt a talajon. A falu fölé csillagfényes, ébenfekete égbolt bonalt, s körötte a sötét dzsungel hangosan zizergett, zúgott, züzmögött és neszelt. Embert sehol sem láttam. Későre járt. *A tukanók bizonyára korán fekvő népesség – gondoltam –, ami érthető is, hisz a környéken aligha található egy valamirevaló mozi, étterem vagy diszkó.*

Átvágtam a téren, melynek közepén néhány sovány kutya egy csontdarabon marakodott. Mikor megéreztek a jelenléte-met, halk nyöszszentések kíséretében a magasra épített házak alá húzódtak, s onnan vicsorogtak rám.

Érzékeny lidércfüleim a dzsungel általános zajongásában egy közeli folyó nyugtalan morgását vélték felfedezni. Mivel tökéletesen tanácstalan voltam – hisz úgy tűnt, az Álomidő egészen Dél-Amerika esőerdejének közepébe repített, ahol senkit sem ismertem –, csak abban lehettem biztos, hogy a sá-mántól... akarom mondani: a pajétól minél messzebb akarok kerülni! Ezért aztán átvágtam a falu főterén, s egyenesen a folyópartra mentem, hisz oda több ösvény is vezetett.

Amint fölém borultak az évszázados faóriások fekete lombjai, hirtelen megszállt a frász. Azon kaptam magam, hogy egyre óvatosabban, görnyedtebben lopakodók, és a két kezemet is ökölbe szorítom. A folyópart még zordabb, rémisztőbb, vagyis lidércfog-vacogtatóbb volt, mint a dzsungel sűrűje. A talpam alatt nedvesen, szottyosan cuppogott a puha talaj, s a bokám köré láthatatlan, ám annál sunyibb liánkötegek és gyökérnyúlványok tekeredtek.

– Mi a fenét keresel te itt, szélütött Tuba? – morfondíroztam. – Még a végén beleesel a folyóba, és akkor szegény rossz boszi anyád tapsikolhat örömében. Bár valószínű, hogy soha meg se tudná...

A kajmán, amely karcsú és legalább kétméteres volt, a pofájában pedig annyi tűhegyes fogat hordott, amennyivel tíz generáció oroszlánja is elégedett lehetett volna, egy minőségi gnómpofon sebességével csapódott ki a vízből. Csupán arra maradt időm, hogy megállapítsam: már semmire sincs időm. Az irtózatos állkapcsok épp az én ostoba, s immár joggal elveszettnek tekinthető lidércfejemet célozták meg...

II.

Arra ébredtem, hogy valaki pofozgat. Két apró *csatt* jobbról, két apró *csatt* balról.

– Abba lehet ám fejezni, mielőtt esetleg visszaütök! – morogtam erőtlenül.

– Üdvözöllek a napvilágon, kicsi szellem – hallottam meg Don Manolo kedves, öreg hangját. – Már kezdtem félni, hogy a kajmánsszellem túl mohó volt, és a fogai kárt tettek benned.

Hirtelen néhány rettentő kép ugrott a fejembe. Magam előtt láttam a sötét, sáros folyópartot... A bokámra indák tekeredtek... Mocsárszagot hozott a szél... Aztán megpillantottam a víztől csillogó, dombom, pikkelyekkel fedett hátat, amit nyomban egy sárga agyarakkal tömött, hatalmasra tátott száj takart el...

– Áááá! – kiáltottam kétségbeesetten, miközben a két kezemmel a levegőt kaszáltam, lerúgtam magamról a takarót, és felültem. – Nem akarok vacsora lenni!

– Ez tökéletesen érthető. – Don Manolo a gyékényágy mellé ült, tetovált arcán széles mosollyal. – Ne aggódj, hisz még épp időben érkeztem, hogy a kajmánsszellemet jobb belátásra bírjam. Persze kicsit csalódott volt, hisz olyan lényt, mint te, még soha nem kóstolt. Végül aztán néhány oldalbarúgás meggyőzte őt, hogy egyelőre nem is fog.

Az emlékképek okozta rémület még mindig a torkomat szorongatta. Levegő után kapkodva néztem körül. Ismét a pajé ke-

rek kunyhójában voltam, ám most a bambuszrudak és a fűtető résein át nappali fény szűrődött be.

– Meg... – A hangom éles visításra emlékeztetett. Köszörültem egyet a torkomon, majd újra próbálkoztam. – Megmentetted az életemet?

Don Manolo zavartan ingatta a fejét, mire zöld növényparókája halkán zizegni kezdett. A pajé most fűszoknya helyett bordó vászonnadrágot és kacskaringós kígyóhímzéssel díszített, fehér inget viselt.

– Csupán azt tettem, ami abban a pillanatban helyesnek tűnt – szólalt meg végre, majd a kihunyt tűz mellől egy hatalmas lapulevelet emelt a két tenyerére, és felém nyújtotta azt. A méregzöld *tányéron*, amit az ölembe tett, néhány soha nem látott étel hevert. Akadt köztük lila gyökér, sárga gumó, és néhány görbe *izé*, amit vastag, prézlire emlékeztető, ropogós bunda fedett.

– Biztos nagyon éhes vagy – mondta Don Manolo. – Erőre kell kapnod, hogy elvégezd a feladatot, amiért Opaca Szeri köznénk küldött.

Már nyitottam a szám, hogy tiltakozzam, de a hasam nagyot kordult. Tényleg rettentő éhesnek éreztem magam, hisz utoljára Traszvacsek Homár barna félcipőjének nappalijában falatoztam. Mivel a levéltányéron sorakozó dolgok közül a *görbe izék* emlékeztettek leginkább ételre, hát felvettem az egyiket, és beleharaptam. Kellemesen ropogós, kissé sós, ínycsiklandó kaja volt. Ha nem látom az alakját, azt hittem volna, hogy rántott csirkeszárny.

– Csak bekapok néhány falatot... – csámcsogtam egyre magabiztosabban. – Azután tényleg lelépek. Látom, felkelt a nap. Éjjel elég rázósnak tűnt a környék, de világosban biztos elboldogulok.

– A dzsungel szokatlan hely lehet a számodra – mondta Don Manolo. – Mondd csak, kicsi szellem, eddig a világ mely sarkában tanítottad a pajékat bölcsességed varázsdalára?

Megkóstoltam a lila gumót, amiről kiderült, hogy édes, nedvdús gyümölcs, szóval folytattam a kajálást, de azért a társalgást sem hagytam lógva.

– Nem hiszem, öreg, hogy valaha is hallottál a hazámról. Mi úgy nevezzük, Aranyos Szegelet, és Európában van.

– Oh, a nagy Európa! – bólogatott Don Manolo. – Sok dicső nép fészke, a sápadt emberek otthona, ahol dobozokból szól a varázsének, és rácsok mögött, konzervhúson él a vad jaguár.

Kissé hökkenten néztem a vén pajéra, de úgy tűnt, nem gúnyolódik.

– Hát... – vontam vállat. – Így is mondhatjuk. Jó ez a görbe ízé!

– Örülök, hogy ízlik, kicsi szellem.

– Ja, csípem! Viszont ezt a „kicsi szellem” dolgot, ha lehet, inkább ne erőltessük! Én lidérc vagyok. Egész pontosan pipamocsok lidérc!

– Pipa? – csillant fel Don Manolo szeme. – Hát ezért leng körül Opaca Szeri keserű illata!

Megszagoltam magam.

– Tény, hogy rám fémé némi fürdés, de azért nem kéne cikizned – ismertem el, tovább ropogtatva az utolsó görbe ízét. – Majd leugrom a folyóhoz... Vagy inkább... Nem, oda mégsem. Meg tudod nekem mondani, bölcs pajé, hogy merre találok a legközelebbi várost?

– Olyat, amiben sápadt emberek betonkaptárakban élnek? – csodálkozott Don Manolo.

– Igen, egy olyasféle pont tutifrankó volna.

– Arra! – a pajé kinyújtotta a karját, és határozott mozdulattal kelet felé mutatott. – Átvágva a dzsungelen tíz hónap alatt oda is érsz.

Majdnem félrenyeltem.

– Tessééék?! – hadonásztam dühösen a görbe ízével. – Tííííz hóóónahahahap?!

– Mivel meglehetősen kurták a lábaid, annyi biztosan kell – biccentett Don Manolo. – Bár tartok tőle, hogy nyílegyenesen úgysem tudnál haladni, hisz a dzsungel néhol átjárhatatlan, számos vad folyó kanyarog benne, és minden fa mögött veszély leselkedhet. Így az utad eltarthat akár egy egész eszten-dőn át is, hacsak...

– Igen?! – kaptam az utolsó szón. A ravasz, vén révülő közelebb hajolt, s úgy súgta a fülembe:

– Hacsak nem akadsz egy segítőkész pajéra, aki a varázsdalodért cserébe elvisz téged a legközelebbi kikötőig, ahol fel-szállhatsz a Rio Tiquié-n közlekedő turistahajóra. Az aztán három nap alatt elvisz Taraquába.

– Taraquá egy város? – kérdeztem gyanakodva.

– Dehogy! Taraquá egy katolikus misszió: néhány bambuszház meg egy kőtemplom, semmi több. Viszont onnan menetrendszerű gőzkerekű indul keletre, a Rio Uaupesen, ami két nap alatt São Gabrielbe ér.

– Ami viszont már város! – tippeltem.

– Én inkább rondán elhízott falunak nevezném – sóhajtott bocsánatkérően a pajé, s mivel látta fancsali képemet, próbált gyorsan megvigasztalni: – Ne aggódj, mert a gőzkerekű hajó továbbmegy, immár a Rio Grandén, és alig kell neki öt nap, hogy Manausba érjen!

– Ami egy... – Nem mertem kimondani.

– Igen, az már város! – nevetett fel büszkén Don Manolo. – Még saját iskolája és repülőtere is van! Bár az efféle égen járást nem ajánlom: a fémmadarak errefelé túl gyakran potyognak le és tűnnek el örökre a dzsungelben.

Tovább rágcsáltam a görbe izét, s közben mélyen elgondolkodtam mindazon, amit az öreg pajétól hallottam. Az ausztrál sámán csurungában lakozó szelleme jól kiteketert velem! Bár, ha igazságos akarok lenni, teljesítette a kérésemet: oly messzire repített az üldözőimtől, amennyire csak tudott. Most aztán a dél-amerikai esőerdő közepén, egy indián törzs aprócska falu-

jában ücsörögtem, és nagyon úgy tűnt, hogy ha valaha vissza akarok keveredni a civilizációba, akkor kénytelen leszek szövetségre lépni ezzel a vén, ravasz tűzhangya-sámánnal.

– Szóval te szívesen segítenél nekem, pajé? – kérdeztem az öreget.

– Természetesen! – mosolygott Don Manolo.

– Cserébe viszont azt kéred, hogy tanítsalak meg a varázsdalomra. De mi van akkor, ha azt mondom, hogy én egyetlen nótát se tudok?

– Akkor azt fogom gondolni, hogy te, nemes szellemecske, nem tartasz méltónak a tudományodra. Ha így van, ezt zokszó nélkül el kell fogadnom, hisz téged maga a legbölcsebb Opaca Szeri küldött. Ebben az esetben szomorú pajé leszek, aki utadra bocsát, keresztül a vad, komor és veszedelmes dzsungelen, amiből egyedül tán soha nem keveredsz ki többé.

Még az is észrevette volna Don Manolo hangjában a csűr-csavaros gunyorosságot, akinek egy egész kamiont ejtettek a fejére.

– Ügyesen alkudozol, pajé! – mondtam.

– Maga Vai-Mahse, az Állatok Mestere volt a tanítóm – hajolt meg ültében a vén salabakter, arcán oly kaján mosollyal, hogy legszívesebben azonnal orrba kormányoztam voltam egy mintaszerű balegyenessel. A válasza viszont eszembe juttatta mindazt, amit az álomvilági barlangban kihallgattam: ez a pajé emberek életét ajánlotta fel cserébe törzse jövő évi vadászakmányáért! Minden porcikám azt üvöltötte, hogy jobb lesz vele vigyázni.

– Hát legyen! – mondtam végül. – Megtanítalak néhány li-dérc trükkre, vagy ahogy te hívod: varázsdalra, ha cserébe felteszel a turistahajóra. Mikor köt ki az a dereglye?

– Három napunk és három éjszakánk lesz rá, hogy átadd a bölcsességedet, kicsi...

– Hívj inkább Tubának! – vágtam a szavába.

– Ahogy parancsolod, Tubaszellem. – A pajé örömeiben összedörzsölte két tenyerét. – Az én nevem Don Manolo Felipe Sánchez Rodríguez⁸, de a törzsem csak úgy emleget: a Hanyabarád.

– Én maradnék a Don Manolónál, ha nem bánod. – Bekaptam és elropogtattam a görbe izé utolsó darabkáját. – Mondd csak, pajé, van még a háznál ebből a finomságból?

– Sajnos elfogyott – tárta szét a karjait Don Manolo. – Ám ha ennyire ízlett, holnap fogatok még néhányat a vadászainkkal.

– Fogatsz?! Miért, mi volt ez?

– Oh, azt hittem, felismerted, Tubaszellem – nevetett a pajé.

– Amit oly élvezettel ropogtattál, az bizony maniókalisztbe forgatott, sült madárpók lába volt!

Abban a pillanatban, mikor a panírozott póklábdarabok úgy döntöttek, hogy a gyomromban mégsem érzik jól magukat, és ezért sietve visszafordultak, a kunyhó előtt éktelen kiabálás kezdődött. Azt azonban, hogy a falu lakóit mi lelte, csak hosszú, keserves öklendezéssel töltött percek után tudtam meg...

* * *

– Jól van, add csak ki magadból a varázshatalmat! – biztatott boldog mosollyal Don Manolo. – Azután bemutatlak a törzsem tagjainak.

Zöld arccal, könnyes szemmel néztem fel a pajéra.

– Te meg miről beszélsz? Nem látod, hogy rosszul vagyok?! Az öreg kissé meglepődött és csalódottnak tűnt.

⁸ A spanyol nevek általában négy részből állnak: első keresztnév+második keresztnév+apai vezetéknev+anyai vezetéknev. A „Don” tiszteletbeli megszólítás, mely főleg magas rangú, idős férfiakat illet meg, s a jelentése: „Tisztelt”, Érdekesség: férjezett nők esetében mindehhez a „de” szócska után meg a férj két vezetéknevét is hozzá szokták tenni, mint pl.: Maria Eugénia Sánchez Rodríguez de López Campos.

– Ezek szerint félreértettelek – mondta. – Mifelénk sok pajé a gyomrában tárolja a varázstüskéit, és épp azzal a módszerrel szokta előszedni őket, amit most te alkalmazol.

– Én nem tudok semmiféle varázstüskékről – nyögtem. – Csak a póklábak... Azoktól akartam megszabadulni, te hínárhajú sügér!

– Oh, már értem. – Don Manolo zavartan toporgott. – Akkor én most megnézem, miért zajonganak a falusiak. Ja, és a takarítással ne törődj! Úgyis itt volt már az ideje, hogy megetessem a kunyhót őrző tűzhangyákat.

Na, ettől aztán újabb bukfencet vetett a gyomrom.

Miközben én folytattam a „pókkergetést”, a pajé félrehúzta a gyékényből készült ajtót. Odakinn vagy kéttucatnyi tukano nyüzsgött. Legelől álltak a férfiak, kezükben íjakkal, nyílveszszőkkel és csonthegyű dárdákkal. Mögöttük asszonyok tolongtak, két karjukat az égre rázva, szemükben eszelős rémülettel. A torkukból fültrepszítő visítások törtek elő, ám közben mind azon igyekeztek, hogy a többieket félretaszigálva, belessenek a kunyhóba. Fűszoknyás, bronzbarna combjaikba tukano gyerekek kapaszkodtak, kíváncsian várva, mi lesz a felnőttek agyament üvöltözésének eredménye.

– Hrrr-hrrr-hrrr-hörgések!

– Vújjj-vújjj-vújjj-üvöltések!

– Rettentő nyőőőrr-nyőőőrr-nyőőőrr-nyöszörgések!

– Fájdalmas vnyííí-vnyííí-vnyííí-vonyítások!

Mindezt a törzs tagjai üvöltötték Don Manolo arcába, így közölve vele, hogy miféle hangok szűrődnek ki a kunyhójából.

– Igen, igen, jól hallottátok – bólogatott büszkén a pajé. – Valóban új szellem jött hozzám látogatóba, akit maga a hatalmas Opaca Szeri küldött.

– Opaca Szeri! Opaca Szeri! – kántálták látogatóink.

Épp ekkor szabadultam meg a szőrös póklábak utolsó darabjaitól, valóban rettentő hangok kíséretében. A tukano férfiak elborzadva ugrottak hátra, megtaszítva asszonyaikat, akik riká-

csolva, sikoltozva rángatták biztonságos távolságba gyermekeiket. Az apró, meztelen gyerkőcök szeme vidáman csillogott: piszkosul élvezték a felnőttek előadását.

– Jer, Tubaszellem, hadd mutassalak be a népemnek! – állt félre az ajtónyílásból Don Manolo. – Mind arra várnak, hogy kifejezhessék a tiszteletüket.

Mivel már sokkal jobban éreztem magam, úgy gondoltam, ezt nem hagyhatom ki. Megtöröltem a szám, majd összekaparva maradék méltóságomat, az ajtóhoz ballagtam.

– Íme Tubaszellem, Opaca Szeri nagyhatalmú szaangariitéje! – mutatott be Don Manolo a törzsnek. – Nézzétek meg alaposan!

A tukanók engedelmesen néztek. *Nézték* a kunyhó belsejébe – *nézték* a kunyhó ajtajának bal oldalára – *nézték* a jobb oldalára – *nézték* a bejárat fölé – néhányan még a bambuszház mögötti dzsungel irányába is elbambultak, de az ábrázatukon egyre csak növekvő tanácstalanság, majd csalódottság látszott.

– Különös – szólta Don Manolo. – Úgy tűnik, senki más nem lát téged, csakis én.

– Azt hiszem, ez jelentősen megkönnyíti számomra az életet – mondtam vidáman. Pontosabban csak mondtam volna, mivel alig ejtettem ki az első szavakat, a törzs tagjai újra fülhasogató sívalkodásba, üvöltözésbe kezdtek, s úgy szaladtak szét, mint egy csapatnyi plázacica, akik véletlenül könyvesboltba tévedtek. Csupán egyetlen gyerek maradt a megüresedett tér közepén, aki vigyorogva nézett a többiek után, majd leguggolt a porba, és a kezében lévő szalmaszállal egy óriási bogarat kezdett terelgetni.

– Ezeket meg mi lelte? – néztem fel Don Manolóra.

– A szemük nem lát, de a fülük hall téged – felelte a pajé úgy, mint aki már nem először tapasztal ilyesmit. – Csakhogy a szávoid számukra rémisztő nyögések, rikoltások és morrantások. Ezek szerint Opaca Szeri azt akarja, hogy egyedül én értslek meg.

– És az a kölyök? – mutattam a porban játszó, ébenfekete hajú gyerekekre.

– Az ő neve Ni Vani, ami tukano nyelven annyit tesz: Tök Süket.

– Hát ez remek! – Kiléptem a záporozó napfénybe, és tüdőmet teleszívva az esőerdő sűrű, párás levegőjével, karjaimat az égre emelve körbefordultam. – Köszönöm neked, ausztrál sámán, hogy olyan helyre pottyantottál, ahol a lidércek láthatatlanok!

– Ha jobban belegondolsz, ebben nincs semmi rendkívüli – okított Don Manolo. – Azt mondtad, Európából jöttél, és lidérc vagy. A fajtádból te lehetsz az első, aki nálunk jár, így az emberek nem hisznek benned, tehát nem is látnak.

– Na és te?!

– Én pajé vagyok! – emlékeztetett az öreg, majd a kunyhóikból leselkedő tukanók felé intett. – Ők nem varázstudók, én viszont igen.

– Rendben, most már mindent értek – bólintottam. – Tehát elég csendben maradnom, és akkor úgy járhatok-kelhetek ebben a hatalmas dzsungelben, ahogy a kedvem tartja.

– Azért ne feledkezz meg az éjszakai kalandodról! – emlékeztetett Don Manolo. – Nem csak én, de az esőerdő szellemei is látnak téged!

Már épp levegőt vettem, hogy válaszoljak, ám ekkor a folyó irányából két férfi bukkant fel. Alacsony, bronzbőrű, színes tollakkal és kék-piros-zöld zsinegekkel díszített ruházatú indián vadászok voltak. Látszott rajtuk, hogy hosszú, kimerítő út áll mögöttük. Kíváncsian lestem őket, amint Don Manolóhoz mentek, s az egyikük lihegve hadarni kezdett.

– Pajé, szükség van rád Kétkő faluban. A főnök fia nagyon beteg.

Vén szövetségesem szó nélkül visszament a kunyhójába, és sietve szedegetni kezdte szegényes holmiját. Mikor újra előke-rült, a rogyadozó térdű vadászoknak csak annyit mondott:

– Egyedül kelek útra – majd kérdően nézett rám. Elkeseredett sóhajt hallattam (amitől a két szerencsétlen fickó mindjárt térdre rogyott, s ide-oda kapkodta a fejét), azután a pajé nyomába eredtem, halkan így morogva:

– Rossz boszorkány anyám, miért költöttél ki engem?!

* * *

Elhagytuk a falut, s némán ballagtunk a hatalmas fák között, egyre mélyebben hatolva a dzsungel zöld testébe. Don Manolo haladt elől, én a nyomában. Pocsék hangulatban voltam, így csupán arra ügyeltem, nehogy szem elől tévésszem az öreget. Jó órányi botorkálás után vettem csak észre, hogy a pajé – valószínűleg még a kunyhóban, miközben az útra készülődött – átöltözött. Most újra a szárazon zörgő fűszoknyát viselte, a felső teste viszont meztelen volt, nem számítva a mellkasát verdező nyakdíszt, valamint a hátán billegő, sásból font kosárkát, amiben a holmiját cipelte. A jobb kezében három egyenes, vékony lándzsát tartott. A fegyverek hegye valami különösen rosszindulatú növény ujjnyi hosszú tüskéiből készültek, amiket szorosan a meghasított botok végéhez kötözték.

Körülöttünk a dzsungel szünet nélkül zajongott. Megszámálhatatlan rovar nyüzsgött, repkedett, kúszott és mászott, amelyekre gyíkok, apró kígyók és színes madarak vadásztak. A fejünk fölött néhány szürke gyapjasmajom ágakat törve, leveleket hullatva kergetőzött, ám mikor észrevettek minket, sietve a magasabb lombokba rejtőztek.

Talán már két órája is lehetett, hogy útra keltünk, mikor Don Manolo hirtelen megtorpant és leguggolt. Jobbnak láttam követni a példáját, mert biztos voltam abban, hogy valami nagyobb és veszedelmesebb állat közelségét érzi. A pajé hosszú percekig mereven bámult előre, majd a bal karját lassan ki nyújtva súgta:

– Ott!

Előrébb hajoltam, és a szemöldökömet ráncolva lestem a jelzett irányba. Mást azonban nem láttam, mint fákat, bokrokat, a fullasztóan párás levegőben ide-oda surranó rovarokat, rezgő leveleket és ingázó liánokat. Már épp oldalba akartam bökní az öreget, hogy adjon valami pontosabb útbaigazítást, mikor a pajé a három lándzsa közül kettőt a földre fektetett, majd a harmadikat dobásra emelte.

Vadászat! Éreztem, amint az izgalomtól gombóc növekszik a torkomban, és a szívem belülről püföli a bordáimat. Don Manolo izmai megfeszültek, a vénember kissé feljebb emelkedett, aztán...

A lándzsa oly sebesen röppent el a kezéből, mintha a pajé karja acélrugóvá változott volna. A fegyver hangtalanul suhant át a bokrok között, majd csattanva egy kakaófa fekete törzsébe állt. Néhány öklömnyi, piros termés puffant a földre, s a közeli lombokból madarak riadtak az ég felé.

Don Manolo hátrafordult, s elégedetten rám vigyorgott. Most láttam először, milyen odvasak és sötétbarnák a fogai, bizonyára a szivarovástól.

– Gyere, Tubaszellem, köszöntsd a testvéreidet! – mondta az öreg, majd felkapva megmaradt lándzsáit, a kakaófához trapolt. Én félve, ám mégis kíváncsian követtem. Mikor megláttam a „vadászat” eredményét, értetlenül tártam szét a karom, mivel a fegyver tüskéje csupán néhány élénkzöld liánlevelet szegezett a fához.

– Ez meg mi a ragyaverése? – mutattam a „zsákmányra”. – Te így szoktál legelni, vagy mi?!

– Fejed, mint az odvas fa, épp úgy kong, Tubaszellem – nevetett rám Don Manolo. – Hát még azt sem tudod, hogy ez itt a szent ajahuaszka lián, amit épp úgy kell vadászni, mint a fürge állatot, különben elvesz az ereje!

Ezzel óvatosan lefogta a kéreghez szögezett leveleket – mintha tényleg attól tartana, hogy azok mindjárt elfutnak –, és a másik kezével kihúzta a kakaófa törzsébe fúródott lándzsahe-

gyet. Néztem, amint kést vesz elő, és a levelekkel együtt egy hüvelyknyi hosszú, ujjnyi vastag liándarabot is levág a növényből, majd lassú, tiszteletteljes mozdulatokkal becsomagolja és a fonott kosárába teszi zsákmányát. Mikor a poggyásza ismét a hátán fityeggett, dühösen rámordultam.

– Odvas fa?! Ezzel csak nem azt akartad mondani, hogy ostoba vagyok?!

– Az attól függ, a világnak épp mely pontján tartózkodsz, Tubaszellem – felelte Don Manolo. – A hazádban bizonyára igen bölcs és nagyhatalmú varázslény lehetsz, de itt, a dzsungelben egészen más a helyzet! Engem az esőerdő egyik legbölcsebb varázstudójának mondanak, de biztos vagyok benne, hogy a városodban vendégeskedve elveszett volnék, mint a ma született tapír.

Be kellett látnom, hogy igaza van. Hirtelen rettentő magányosnak éreztem magam, amit bizonyára a vén pajé is észrevett, mivel ráncos kezét a vállamra téve így szólt:

– Ne aggódj, Tubaszellem, az ősvényeink immár kereszteztek egymást, úgyhogy társak vagyunk. A falu, ahol várnak ránk, még nagyon messze van. Ha nem bánod, útközben szívesen mesélek neked a dzsungel és az itteni varázstudók titkairól.

Így aztán az ajahuaszka lián *elejtése* után egymás mellett folytattuk utunkat, miközben Don Manolo magyarázni kezdte az esőerdő rejtelseit.

– Ami nálatok sámán, az nálunk pajé.

– Ezt már tudom – mondtam.

– Pajéból annyiféle van, ahány csillag ragyog az égen, de abban megegyeznek, hogy csak a növényekben lakó szellemek segítségét kérve képesek a bűbájlásra – folytatta Don Manolo. – A növények a pajék tanítói. Mikor megrágnak és lenyeljük, főzzük és megisszuk, vagy elégetve őket a füstjüket szívjuk, kapcsolatba léphetünk a bennük lakó szellemekkel, és átvehetjük a képességeiket, vagyis megtanulhatjuk a varázsdalukat. A dzsungel három legerősebb segítő szelleme közül az első nem

más, mint az „istenek húsában”, vagyis a dohányban lakozó Viho-Mahse, azaz a Tubákolás Mestere, akit már láthattál a Szellemvilág dzsungelében, mikor kilestél minket. Az ő segítségére minden évben szükségem van, hisz nélküle sosem talál-nék rá Vai-Mahsénak, az Állatok Mesterének barlangjára.

– Miért, talán vándorol?

– Így is mondhatjuk – nevetett a pajé. – Ám valójában más a helyzet. A barlang mindig ugyanott van, de a hozzá vezető szellemösvényen csakis a Tubákolás Mesterének társaságában lehet járni.

– Ő volt az a barna ruhás fickó, akiből dőlt a füst! – jutott eszembe. – Várjunk csak! Te már akkor tudtad, hogy ott vagyok, mikor a bokrok közül lestem rátok?!

– Megéreztem a jelenlétedet, hisz belőled is csak úgy árad a dohánylevél varázsereje, ám azt hittem, Viho-Mahse kíséretéhez tartozol. Nekem akkor épp a Tubákolás Mesterének segítségére volt szükségem, mert csak rajta keresztül találhattam rá Vai-Mahsénak, az Állatok Mesterének barlangjára. A dohánylevél varázsereje hatalmas!

– Nekem mondd?! Elvégre pipamocsok-lidérc volnék, vagy mi! – húztam ki magam, bár nem tudtam pontosan, mire is vagyok olyan büszke. – És a két másik szellem, akik az esőerdőket uralják, ők kik?

– A másodikkal imént találkoztál. Az ő neve Ajahuaszka, a Lélek Mestere, aki egy kúszónövényben lakozik, aminek levele és szára hatalmas bűverőt rejt. Ha a pajé okosan használja, az ajahuaszka segít neki elrévülni akár a legtávolabbi, legveszedelmesebb Álomdzsungelbe is.

– A mi sámánjaink erre dobszót és Ébredés Ajtaját használnak – mondtam.

– Ahány pajé, annyi ösvény – biccentett Don Manolo. – A harmadik hatalmas szellem neve Pejot, a Tüskésbőrű, aki a kaktuszban él. Neki is megvan a maga kosuitije, vagyis varázsdala, amit az arra érdemes pajé eltanulhat tőle.

– Ezek szerint ti csak *három* varázslatot ismertek? – finto-rogtam.

– Miből gondolod ezt, Tubaszellem?

– Te mondtad, hogy három segítőszellem uralkodik az eső-erdőkben!

– Azt mondtam, hogy ők hárman a leghatalmasabbak – javított ki türelmesen Don Manolo, miközben épp egy kaucsukfa kidőlt törzsén kecmeregtünk át. – Ráadásul Viho-Mahse, Ajahuaszka és Pejot nem csak egyetlen varázséneket ismernek, hisz az ő bölcsességük szinte határtalan. Mellettük pedig a dzsungel még több száz más növénysszellemnek is otthont ad. Itt lakik Maté, a Táncraperdítő, Ipekakuana, a Gyomorforogató, vagy épp a karcsú, hófehér testű '*Nti sheeto*'⁹, a Badargomba. Mind ismernek olyan varázsénekeket, amik a gyógyító pajé számára hasznosak lehetnek.

– És mondd csak, Don Manolo, azok a pajék, akik ártani akarnak másoknak, szintén ezeket a szellemeket hívják segítségül? – sandítottam fel menetelés közben az öregre, akinek tetovált arcán ideges rángás futott át.

– Az igazi pajé senkinek sem akar ártani – mondta rekedten.

– Legfeljebb csak akkor, ha gonosz varázsló vagy boszorkány támad rá, és meg kell védenie magát.

– Vagy akkor, ha a jövő évi vadászszákmányért folytatott alkudozásban alul marad az Állatok Mesterével szemben!

Don Manolónak gyökeret vert a lába.

– Szóval *ezt* is hallottad – nézett rám komoran.

Éreztem, amint elönt a forró düh.

– Hallottam bizony! Tisztán hallottam, hogy ártatlan emberek életét ajánlottad néhány varangyért, tapírért és lazacért cserébe. – Azt hiszem, ekkor már kiabáltam. – Játszod itt nekem a

⁹ Isteni Gomba (a dél-mexikói maszatek indiánok misték nyelvén) – kiejtése hajmeresztő, figyelj: előbb mélyről jövő nyögést hallass, melynek vége „nnnti”-ként hangzik, majd hosszan „ssssshhhiiii”-steregj, a végén rövid, koppanó „to”-val zárva. Lehet gyakorolni!

kedves, bölcs öregembert, közben meg... Azt hiszed, most jöttem a hat húszas krokodiljáráttal, vagy mi?! Fogadalmat tettél Vai-Mahsénak, hogy *ha-lá-los* betegséget küldesz azokra a szerencsétlenekre! Én... Nem is tudom... Áh!

Dühömben kicsordultak a könnyeim. Talán a honvágy, a kimerültség és az idegen világ okozta rémület tehetett róla, hogy ennyire felzaklattam magam. Legyintve fordítottam hátat a megkövült pajénak, és a fák közé rohantam. Nem mentem messze, csupán néhány lépést, majd ledobtam magam egy hatalmas fa tartópillérei közé, és kezembe temettem az arcomat.

Néhány perccel később Don Manolo alig karnyújtásnyira szólalt meg tőlem. A hangja csendes volt és szomorú.

– Az esőerdő gyönyörű, varázslatos, ám nagyon kegyetlen hely. Vai-Mahse, az Állatok Mestere minden évben leül tárgyalni a törzsek varázstudóival, s annyi zsákmányt ad nekik, amennyi emberi életet a pajék fel tudnak neki ajánlani. Így marad egyensúlyban a dzsungel. Ha túl sok ember élne benne, minden állatot megölnének, minden fát kivágnának, s végül ők maguk is éhen halnának. Ez már csak így van. És tudnod kell még valamit... Vai-Mahse nem azért kéri az emberlelkeket, hogy megegye vagy rabságban tartsa őket. Az Állatok Mestere az egyetlen, aki képes Repülő Ékköveket, bűvös erővel bíró kolibriket teremteni, amik aztán a fák között repkedve óvják az esőerdőt a végső pusztulástól, az erdőtűztől, az árvizektől és a betegségektől. Csodakolibrit pedig csakis emberi lelkekből lehet formálni. Manapság, mikor a favágók naponta városnyi dzsungelt irtanak ki, hatalmas szükségünk van Vai-Mahse bűvös teremtményeire!

Sokáig töprengtem Don Manolo szavain. Nem fért a fejembe, hogyan képes az öreg *szándékosan* megbetegíteni másokat. A Vai-Mahséval kötött megállapodása továbbra sem tűnt számomra igazságosnak. Még akkor sem, ha az így távozó emberek lelkéből csodakolibrik születnek, amik aztán az egész vadont védik. A mellemet égető harag lassan mégis csitulni kezdett. A

vén pajé étellel kínált (szerencsére csak néhány lepényt hozott magával, amit maniókalisztból sütöttek a tukano asszonyok), majd egy közeli patakhoz vezetett, ahol mindketten ihattunk.

Délre járt az idő, mire ismét útra keltünk, s épp vörös hálóköntöst öltött a nap, amikor holtfáradtan megérkeztünk a faluba. Pihenésre azonban nem gondolhattunk; a kisfiú, akihez hívtak, addigra már haldoklott...

* * *

– Rossz szellem! Cencak! Rossz fúvás! Cencak! – hajtogatta felváltva Kétkő falu vezetője és felesége, a beteg gyerek zokogó anyja.

Mikor a hatalmas tisztásra értünk, amit magasra épített bambuszkunyhók vettek körbe, azt hittem, valahogy visszakerültünk oda, ahonnan elindultunk. Itt is tukano indiánok laktak, akik szinte meztelenek és rettentő izgatottak voltak. Azután észrevettem, hogy a pajé kerek, földön gubbasztó fűkunyhója nincs sehol, tehát mégis egy másik, az esőerdő mélyén rejtőző falucskába jutottunk.

– Rossz fúvás! Cencak!

Kétkő lakói szerencsére éppúgy nem láttak engem, mint korábban a folyóparti tukanók. Óvatosan lépkedtem Don Manolo nyomába, nehogy a pajét körülrongáló indiánok hasra essenek bennem. Az öreget a legközelebbi házhoz kísérték. Felmásztunk az ingatag lépcsőn, és egy szellős, száraz levelekkel fedett, egyetlen szobából álló emeletre érkeztünk. Minden sarokban és a falak mentén is vastag gyékényágyak heverték. A számuk azt sugallta, hogy a házat legalább három család lakja. Az állandó hőség miatt se függönyök, se falak nem voltak sehol, s így a levegő mindig szabadon áramolhatott. Az alacsony tetőt tartó fagerendák egyikén ványadt pálmaolajmécses pislákkolt, aminek fényére egyre inkább szükség is volt, hisz a nap már majdnem teljesen lenyugodott.

A gyerek, aki a leghátsó sarokban feküdt, nyolcéves lehetett. Az édesanyja és vénséges, ősz lidércbanyára emlékeztető nagymamája a gyékényágy mellett guggolt, s mikor meglátták a pajét, keserves óbégatásba kezdtek.

– Rossz szellem! Cencak! Gonosz varázsló! Cencak!

A falu főnöke sietve lezavarta a létrán mindazokat, akik nem tartoztak a családdhoz. Még így is legalább hat felnőtt és ugyanannyi gyerek toporgott a ház közepén, ám ők legalább csendben maradtak.

– Ez cencak, pajé! Rossz fűvás érte a gyereket! – hadarta az anya, és az arcán könny patakzott.

– Hogy ártó szellem, romlott étel, piszkos víz vagy valóban egy gonosz varázsló tüskéje okozza-e a bajt, azt majd én mondom meg, asszony! – csattant Don Manolo hangja. Először úgy éreztem, nem szép dolog tőle, hogy a szerencsétlen nővel ilyen keményen beszél, de aztán beláttam: a folytonos sikoltozásnak, óbégatásnak és hangos sírásnak csakis így vethet véget. – Most mind menjetek le innen! Magamhoz kell hívnom a segítő szellemeket, hogy tárgyalhassak velük.

A rokonok és a fiú apja, aki a falu főnöke volt, majd a nyakukat törték, úgy igyekeztek le a recsegő bambuszlépcsőn. Don Manolo megvárta, míg eltűnnek, majd a halkán nyögdécselő kisfiú mellé térdelt, lehunyta a szemét, és halk éneket dúdolván annak hasára tette a kezét. A kölyök azonnal vergődni kezdett. Sötét bőrén verejtékcseppek csillogtak, ajkai kicserepesedtek, arca hamuszürkévé sápadt.

Don Manolo egyre hangosabban dúdolt, miközben a tenyere előbb lassan felvándorolt a fiú homlokáig, majd le a bokájáig. Ekkor az öreg abbahagyta a kántálást, és kinyitotta a szemét.

– Mi a baja? – kérdeztem izgatottan.

– Sajnos az anyának igaza van – súgta komoran a pajé. – A gyerekbe cencak, vagyis mérgezett varázstüske fúródott, amit egy rossz szándékú varázsló fűjt felé.

– Úgy érted, valahonnan az erdőből megleste a srácot, aztán fúvócsővel...? – utánoztam a vadászó indiánok mozdulatát, amit valaha a Belvárosi Bélféreg egyik ismeretterjesztő magazinjában (azt hiszem, a *Nesőnel Gnómgrafikban*¹⁰) láttam – *Pfú*... Fújnak egyet, mire a bambuszból kiröppen a tüske, és nyekk... Az áldozatnak annyi!

– Valahogy így, csak épp nem kell hozzá cső, mivel az ártani akaró varázslók és boszorkányok a cencakot akár tíznapi járóföld távolságra is képesek elfújni – felelt Don Manolo. – Ebben a gyerekben pedig nagyon erős varázstüske van, amit csak kivételes hatalommal bíró varázsló képes irányítani.

– Azt hiszem, nekem ez a cencak buli kicsit homályos – vonogattam a vállam.

– Most nincs időm elmagyarázni. – Don Manolo levette hátáról a fonott kosarat, és tartalmát a padlóra borította. – Mielőbb el kell kezdenem az ajahuaszka szertartást. Mikor idefelé jövet megláttam a Lélek Mesterét, már sejtettem, hogy nem véletlenül mutatja magát.

Tenyerebe vette a zöld leveleket és liándarabokat, amiket még délelőtt „vadászott le” a dzsungelben.

– Kicsi Tubaszellem, arra kérlek, segíts nekem! – fordult felém Don Manolo. – Hamarosan útra kelek, hogy gyógyírt kérjek a bölcs Ajahuaszktól. Azt szeretném, hogy amíg a lelkem távol jár, te vigyázz a testemre!

– Hát... – zavarba esve vonogattam a vállam. – Testőr még úgyse voltam, szóval... Miért is ne?!

¹⁰ Lidércközi tudományos ismeretterjesztő magazin, mely elsősorban az éberek és révülők sokszor érthetetlen, ostoba, vagy éppen idegenkedést kiváltó szokásairól (pl. rendszeres lábmosási rögeszméjükéről, mely ellentmond a józan észnek, hisz már a tojáshéjból épp csak kikelt lodóvérc poronty is tudja, hogy az orrfacsaró, vaskos lábszag létfontosságú ragadozóriasztó!) közöl magas színvonalú, de azért az átlag lidérc számára is érthető cikkeket.

Eleinte úgy tűnt, hogy az ajahuaszka szertartás nem több, mint egy jó adag értelmetlen hókuszpókusszal és titokzatoskodással nyakon öntött teafőzés. Don Manolo a ház lépcsőjének tetejéről osztogatta komor utasításait, amiket a falu rémült lakói vita nélkül végrehajtottak. Elsőként tüzet raktak a tér közepén, majd előhoztak egy jókora üstöt, és a lángok fölé lógatva, megtöltötték azt friss vízzel. Ezután minden gyereket és aszszonyt bezártak a többi házba, majd a vadászok zsinegekkel összekötözték a kutyák száját, hogy azok ne ugathassanak, míg a pajé révül.¹¹ Mikor ezzel készen voltak, Don Manolo kettesben hagyott a lázálmoktól gyötört gyerekekkel, és lement a férfiak közé, akik mély tisztelettel lestek minden mozdulatát. Az öreg körbejárta az üstöt, közben torokhangon énekelt, s mikor a víz forrni kezdett, beleszórt a „levadászott” ajahuaszka növény darabjait.

Ekkor hosszadalmas danolászás, üst körül járkálás és olykor fülhasogató rikoltozás következett, ami – szerintem – semmi másra sem volt jó, mint hogy gyorsabban teljen az idő. A tűz fölött rotyogó ajahuaszka tea egyre sűrűbbé, ragacsosabbá vált, míg végül csupán egyetlen pohárra való, rettenetesen bűdös trutymó maradt belőle. Ezt aztán Don Manolo beleöntötte egy félliteres pillepalackba, amit valószínűleg a favágók dobhattak el, s a pajé valahol a dzsungelben „vadászta le”, miként a varázslánt is.

– Amint kihűl, megiszom – közölte elszántan a vénember, miután visszatért hozzám és a beteghez.

– Nem volna okosabb és kevésbé undorító, ha kórházba vinénk a srácot? – kérdeztem fintorogva, miközben a palackban lötykölődő barna trutyin tartottam a szemem. – Tudod, mife-

¹¹ A kutyaugatás ugyanis annyira megzavarhatja az éppen révülő pajét, hogy az örökre elveszti az esztét, minekutána a legbonyolultabb tevékenység, ami-re képes lesz, az a méla nyálcsorgatás.

lénk az ilyen *dolgok* a csatornában végzik, ahol a patkányok bármit képesek felzabálni, ám erről még a legelvetemültebb példány sem gondolná, hogy iható.

– Bízz bennem, Tubaszellem! – nyugtatgatott Don Manolo.

– Amit ebben az üvegben látsz, azt mi úgy nevezzük, *jagé*, azaz a Halál Bora, ami képessé tesz minket arra, hogy meglásuk a Halál Liánját.

– Ja, akkor már minden rendben is van! – mondtam gúnyosan, de az öreg nem vette a lapot.

– A pajék a Halál Liánján kapaszkodva juthatnak Ajahuaszka színe elé, hogy segítségét kérjék a gyógyításhoz. Előre szólok: bármilyen furcsán viselkedik is a testem, amíg távol leszek tőle, *semmiképp se* akarj észhez téríteni!

Don Manolo hamarosan úgy vélte, hogy a trutymó immár iható (engem erről soha nem győzött volna meg!), így hát lassú, nehézkes kortyokkal eltüntette annak felét. Mikor letette a palackot, láttam rajta, hogy a gyomrát csak hatalmas akaraterővel képes nyugalomra bírni. El sem tudtam képzelni, hogy lesz ebből varázslat – hacsak a pajék között a bokrok mögé rohanás és az óriáskígyó nevének többszöri elordítása (BOOOOÁÁÁÁÁ) nem számít annak.

Don Manolo leült, maga alá húzva a lábait, majd a kosarából maniókalevélbe csavart, vaskos szivart vett elő. Intett, mire én leakasztottam a gerendáról a mécsest, és tüzet adtam neki. Orrfacsaróan бүдös, keserű füst áradt szét a házban. A pajé hatalmas slukkokat szívott, majd lehunyta a szemét, és énekelni kezdett. A dal halk volt, ütemes, és az én fülemnek teljesen értelmetlen.

Aztán hirtelen megtörtént.

Don Manolo felrikoltott, hanyatt dobta magát, és a száján át valami fénylő, fűsthöz hasonló párárt lehelt ki, ami gyorsan emelkedett, majd eltűnt a tető résein át. Sietve kivettem ujjai közül a szivart, nehogy felégesse a falut, és a gerendához nyomkodva eloltottam annak parazsát.

Azután csak vártam. A pajé teste rezzenetlen hevert a padlón, pont úgy, mintha kiszállt volna belőle a...

– Hát ez az! – kaptam a fejemhez. – *Tényleg* kiszállt belőle a lélek!

Tekintetemet a plafon felé fordítottam, oda, ahol korábban a fénylő maszatot láttam eltűnni, s halkan így suttogtam:

– Jó csimpaszkodást, öreg! De aztán siess vissza azon a liánon, mert itt ücsörögni meglehetősen unalmas elfoglaltság egy olyan lidércnek, mint...

Ekkor kezdődött az örület. Don Manolo szikkadt teste hídba feszült, szeme hatalmasra tágult, s a torkából állati üvöltés tört elő. Hallottam, amint a ház közelében kíváncsiskodó tukano férfiak rémült hördüléssel húzódnak távolabb. A pajé vergődni kezdett, meztelen talpával épp csak szájba nem rágott, majd felállt, és...

A következő félórában láthattam Don Manolót, amint táncol... lopakodik... bukfencet vet... kertben kapirgáló tyúkot utánoz... majomként csimpaszkodik a ház gerendáin... fejest akar ugrani az emeletről (ekkor, mint jó testőr, visszarántottam)... láthatatlan népnak tart szónoklatot... és láthatatlan ellenfelekkel birkózik. Közben irtózatosságot adott ki, így cseppet sem kellett attól tartanom, hogy a falu lakói közül bárki is meg merné közelíteni a házat.

Amikor a pajé lelke nélkül maradt teste végre kezdett elcsendesedni, pont akkor történt meg a baj. Don Manolo felkapta a pillepalackot, amiben még bőven lötyögött az ajahuaszka levéből, s mielőtt bármit tehettem volna, a képembe lötytyintette annak tartalmát.

A szám meg éppen nyitva volt!

Szerencsémre a jagéból legfeljebb fél kortyocska csúszhatott le a torkomon, de úgy tűnt, ennyi éppen elég ahhoz, hogy...

Ezüstösen fénylő, lassan ringó, vastag liánszál himbálózott az orrom előtt. Eszem ágában sem volt megérinteni, a karjaim

azonban maguktól mozdultak. Elrugaszkodtam a talajtól, és mászni kezdtem...

A bambuszház ekkor már sehol sem látszott. Ahogy felfelé kapaszkodtam, Kétkő falu és az azt körülvevő esőerdő gyorsan távolodott; egy-egy húzózkodással vagy ezer métert!

Hamarosan úgy éreztem, hogy ha akarnám, megérinthetném a Hold kráterpötytös korongját. Ekkor a lián, amely a fejem fölé a csillagok közti sötétségbe veszett, himbálózni kezdett. Kézze-lábba kapaszkodtam, miközben előbb csak szellő borzolta a hajam, majd egyre erősebb szél támadt, míg végül már attól tartottam, hogy a körülöttem süvöltő tornádó egyszerűen letép az indáról.

A tomboló vihar ide-oda lengetett. Hirtelen egy fájdalmasan keménynek tűnő, vibráló fal jelent meg a semmiből, s én üvöltve nekicsapódtam... Majd elmerültem benne, mintha sűrű tejbe gríz volna...

A város, amit megpillantottam, hatalmas volt. Számos felhőkarcoló nyúlt az égre, kisebb házak százazrei sorakoztak az autótól zsúfolt utak mentén, és az aranyhomokos tengerpartot fürdőruhás turisták pettyezték. A lián tovább lendült... Az egyik hegy oldalában, a pálma-, kakaó- és paradíófák méregzöld lombjainak árnyékában, kacskaringós kis utcákból, nyomorúságos házakból álló kerületet pillantottam meg. A lián veszedelmesen megnyúlt, s én bepillantottam egy, a bádogtelep fölé emelkedő, nagyobbacska épület ablakán. A kékre festett szobában, alacsony ágyon egy irdatlanul kövér férfi hevert. Bár szunyogháló terült fölé, azért annyit ki tudtam venni, hogy a kezében mobiltelefont tart.

– Igen, beteg vagyok! ... Nem, nem a hasam csaptam el! Ez valami átok! Azonnal hozzatok egy pajét!... Szó sem lehet róla! Hiába dolgoznak nekem, az ajahuaszkverók¹² megsüthetik a tudományukat. Nekem egy igazi pajéra van szük...

¹² Ezt a különös szót akkor még én magam sem értettem, úgyhogy türelem!

A lián, amibe kapaszkodtam, hirtelen a magasba rántott. A csodás város kicsire zsugorodott, majd eltűnt. Néhány pillanatra ismét ide-oda lengtem a csillagfényes űrben, majd újabb „fal” került az utamba, aminek túloldalán fojtogatóan poros és sűrű volt a levegő. Messze alattam kicsi, viskókból álló települést pillantottam meg, ami egy rettentően széles, lustán hőmpölygő, sárszínű folyó partján terült el. Az inda újra megnyúlt, s én szédtő sebességgel „zuhantam”, míg végül a városka szélén álló, kicsinyke magánrepülőtér repedezett betonja fölé nem értem. Néhány száz méterrel távolabb csodás villa emelkedett ki a gondozott kókuszpálmák és színes orchideabokrok rengetegéből.

A talpamtól alig három méterre két tagbaszakadt, hófehér öltönyös, napszemüveges fickó trappolt el. Szerencsére nem néztek föl.

– Hallhattad: Don Corcosado súlyos beteg – hadonászott az egyik.

– De honnan kerítünk neki egy igazi pajét? – hördült a másik.

– Én hallottam egyről, akit még nem... – A két kezével olyan mozdulatot tett, mintha egy csirke nyakát tekerné ki. – Valahol a dzsungel mélyén, a Rio Tiquié partján él...

A liánom újra megfeszült, s mire a két fickó begyömösölte magát a betonon várakozó helikopterbe, én már újra a csillagok között repültem, hogy aztán...

– Ébresztő, Tubaszellem! – Már megint arra riadtam, hogy pofozgatnak. – Engedd el a Halál Liánját, és ereszkedj vissza a testedbe!

Kótyagos fejjel, háborgó gyomorral ültem fel. Don Manolo elégedetten biccentett, majd sietve a még mindig eszméletlen fiú mellé kuporodott.

– Meghoztam Ajahuaszkától a varázsdalt, ami a legerősebb cencakkal is képes elbánni – mondta a pajé. – Gyere, és tartsd ezt a tálkát!

Bár még mindig nem tudtam pontosan, hol is vagyok (nyomasztó álmokképek kavargtak a fejemben kövér mobiltelefonokról és napszemüveges helikopterekről), azért igyekeztem teljesíteni az öreg kívánságait. A gyerek mellé térdelve tenyerembe vettem a tálat, amiben élénkzölden sziporkázó folyadék lötyögött, és vártam. A pajé megint énekelni kezdett, majd ujjait a folyadékba dugta, s meghintette vele a srác hasát.

Először azt hittem, rosszul látok. Amint a csillámló folyadék a fiúra fröccsent, annak sötétbarna bőre alatt gyors, vakító fénycikkanás surrant tova.

– Ott is van! – súgta Don Manolo, kérdően nézve rám, hogy én is láttam-e. Mivel fogalmam sem volt arról, hogy mit kellett volna látnom, hát nem válaszoltam. Erre az öreg ismét a zöld vízbe mártotta az ujjait, és megismételte a fröccsentést.

Közvetlenül a bőr alatt fél gyufaszál méretű, fehér fényt árasztó *kukac* csúszkált hol a gyerek torka, hol annak csípője felé, mintha a vesztét érezve kiutat keresne.

– A rontó varázsló cencakja! – mutatta Don Manolo.

Életemben először láttam varázstüskét. Förtelmes kis jószágoknak tűnt, amiről könnyen el tudtam hinni, hogy csakis gonosz dolgokra, átkok és betegségek terjesztésére szolgál.

– Most te hintsd rá Ajahuaszka vizét, és én elkapom! – szólt Don Manolo.

Jobb kezem minden ujját az edénybe mártottam, majd alaposan lefröcsköltem a fiút. A cencak azonnal elötűnt: épp a kölyök szíve fölött időzött, mintha azzal fenyegetőzne, hogy ha nem hagyjuk békén, átdöfi azt. A pajé villámgyorsan csapott le. Egyik tenyerét a cencak mellé fektette, s mikor az megpróbált távolabb kerülni tőle, a másikkal elállta az útját, teljesen bekerítve azt. Ezután hirtelen előrehajolt, és ajkait a gyerek bőrére tapasztotta, épp ott, ahol a varázstüske volt.

Aztán csak szívta és szívta...

Nekem erről az jutott eszembe, mikor a Lidérc Árvák Fészkében az egyik jójány karját méh csípte meg. Szegény addig

visított, míg Böske ángyi le nem fogta, és ráncos száját a vörslő púpra tapasztva el nem távolította bőréből a mérget lövelő fullánkot. Don Manolo ténykedése nagyon hasonlított Böske ángyi hajdani „vajakolására”.

A pajé végül épp oly gyorsan egyenesedett fel, ahogy az imént előrehajolt. Odvas fogai között ott lüktetett, fénylett a cencak, mint valami zsugorított neoncső. Azt hittem, az öreg mindjárt kiköpi, ám ehelyett összeroppantotta és lenyelte.

– Neked nem árt? – csodálkoztam.

– Én pajé vagyok! – jelentette ki büszkén. – Tele a hasam varázstüskékkel, amik majd jobb belátásra bírják, ha netán meg akarna betegíteni.

– Na, várj csak! – kezdtem teljesen összezavarodni. – Azt hiszem, ezt nem értem. Ti a *hasatokban* tároljátok a varázslataitokat?

– Természetesen – bólintott Don Manolo. – Miért, a ti sámanjaitok hol tartják őket?

– Hát a fejükben!

A pajé jobb keze két ujját előbb a hasához, majd a homlokához érintette.

– Nem olyan nagy különbség – mondta aztán. – A pajé minden varázslatát, amit dalban kap a szellemeiktől, egy-egy cencakba rejti, mint valami kicsiny tokba. Ezután persze tárolhatná őket bambuszlevélbe csavarva a kosarában, vagy felfűzve a nyakláncán is, de akkor könnyen ellophatná tőle bárki. Épp ezért bölcs őseink azt találták ki, hogy a varázsdárdákat a gyomrukban tartják, míg nincs rájuk szükség. Amikor pedig valamelyik bűbájt használni akarják, csak felöklenn...

– Értem, értem, ne folytasd! – szakítottam félbe sietve, mielőtt még bemutatta volna gyomorforgató tudományát. – Meg kell hagyni, hogy a mi sámanjaink és a pajék módszerei között akad némi... hm, jelentős különbség. Főleg a gusztustalankodás terén.

Don Manolo szerencsére nem vette sértésnek, amit mondtam – pedig annak szántam. Alig két napja érkeztem az esőerdő

közepébe, máris úgy tűnt, hogy hiányozni kezdenek az Aranyos Szegelet (egyébként lidércszívem legközepéből gyűlölt) révülői.

A beszélgetést egyébként sem folytathattuk volna, mert a gyékényágyon heverő gyerek végre ébredezni kezdett. Don Manolo ráparancsolt, hogy nézzen a szemébe, majd a homlokát, az arcát és a mellkasát tapogatva hallgatózott.

– Helyes! – fordult felém végül elégedetten. – Már le is ment a láza!

– Kihez beszélsz, pajé? – kérdezte a kisfiú csodálkozva.

– A segítő szellememhez – felelt neki Don Manolo, mire a kölyök rémülten húzódott távolabb attól a helytől, ahol engem sejtett. A pajé nevetett, majd ismét rám nézett. – Szedd össze a holminkat, és semmit ne felejts itt! Addig én szólok a rokonoknak, hogy az átkot levettem és magammal viszem, úgyhogy már nincs mitől...

A ház körül ekkor kiáltozás kelt. A pajé és én meglepve néztünk össze, hisz a tukanók hangja sokkal inkább rémült volt, mint örömteli. Sietve összekapkodtam a szivarcsutkát, az ajahuaszka megmaradt darabjait, a jagés pillepalackot, s minden mást, amit szertehagytunk. Persze a levegőben repkedő, *maguktól* a kosárba ugráló tárgyak látványától a kölyköt még inkább kiverte a frász, de ezzel akkor nem tudtam foglalkozni.

A falu férfijai közül a legtöbben óbégatva szaladtak szét, menedéket keresve a többi házban. Egyedül a főnök és néhány markos, bátor vadász állt a bambuszlépcső alján, mikor én és a pajé megjelentünk a magasan lévő ajtóban.

Azonnal láttuk, mi a riadalom oka. A dzsungelből erős fényű lámpák sugarai pásztázták végig a főteret. Közben már hallani lehetett a bozótvagó kések csattanásait, amint ösvényt vágtak a sűrű növényzetbe. Erre persze semmi szükség nem volt, hisz a faluba három széles, jól kitaposott út is vezetett, ám a váratlan látogatók, akik más irányból érkeztek, ezt bizonyára nem tudták.

Miután az utolsó hatalmas páfránylevél is a földre hullott, a tisztáson két alak jelent meg. Mivel a sisaklámpák épp felénk szórták vakító fényüket, eleinte képtelenség volt kivenni az alakjukat. A váratlan vendégek néhány másodpercnyi toporgás után – ezalatt bizonyára felmérték, hogy jó helyen járnak-e – dübörgő léptekkel indultak felénk.

Hallottam, amint a mellettem ácsorgó Don Manolo gyomra megkordul. Korábban bizonyára azt hittem volna, éhes, ám most már tudtam: épp az egyik varázslatát készíti elő, hogy bármikor az ellenségre köphesse azt, persze cencak formájában.

A két vendég végre a tér közepén lobogó tűz fénykörébe ért... S ekkor nekem a döbbenettől megroggyant a térdem.

Tagbaszakadt kockavállak... Egykor hófehér, mostanra azonban meglehetősen bemocskolódott, ám tökéletes szabású öltönyök... Éjszaka is viselt, sötét napszemüvegek...

– Don Manolo... – rángattam meg a pajé fűszoknyáját. – Ezek a fickók érted jöttek!

Mintha engem akarna igazolni, a férfiak egyike borotvaéles machetéjével¹³ az öreg felé bökött, majd rekedt hangon így kiáltott:

– Pajé, te most velünk jössz!

Tisztán hallottam, amint Don Manolo tüdeje lassan megtelik levegővel.

– És ha esetleg átkokat köpködni támadna kedved... – Az öltönyösök egyszerre nyúltak a zakójukba, s húztak elő egy-egy gyorstüzelő minigéppisztolyt, amit aztán a falu rémült főnökére és annak vadászaira szegeztek. – Tudnod kell, hogy köpködni mi is tudunk!

¹³ machete = bozótváágó kés. Ejtsd: macsete

III.

Ez volt ám az igazi patkánycsapda!

A mágia csodás dolog, és valóban nagy hatalmat biztosít annak, aki jól bánik vele, de azért megvannak a maga korlátai. Eleget tudtam már a pajébűbájról ahhoz, hogy tisztában legyek vele: Don Manolo a gyomrából felküzdött, s most épp a szájában forgatott varázstüskével szemrebbenés alatt képes lenne elintézni az egyik izomsurmót.

Ám a másik ezalatt gyorstüzelő fegyverével rögvest lekasználja a tukano férfiakat.

Halk nyelést, majd lemondó sóhajt hallottam.

– Igazán örvendetes, hogy meglátogattatok, barátaim – szólt Don Manolo, majd leült a bambuszlépcső tetejére, és a mélységbe lógatta pipaszár lábait. Az öreg úgy viselkedett, mint aki csak azért van jelen, hogy az esőerdő varázslatos szépségű, milliárd csillaggal pettyezett égboltjában gyönyörködjön. – Remélem, hamarosan azt is eláruljátok, miért kerestetek fel.

A két fehér öltönyös fickó zavarba esett. Mint mindig, most is harcra számítottak, amiben – ezt biztosan tudták – úgyis ők kerekednek majd felül. A pajé azonban cseppet sem ijedt meg tőlük, sőt, úgy viselkedett, mint akinek elment a sütnivalója.

– Már megmondtuk, hogy mit akarunk – kiáltott a jövevények egyike. – Kászálódj le onnan, vénember, és gyere velünk!

– A nevem Don Manolo Felipe Sánchez Rodríguez – szavalt a álmodozva a pajé. – És bennetek kit tisztelhetek, uraim?

Az izomsurmók bizonytalansága tovább nőtt. Én közvetlenül az emelet peremén ücsörgő öreg mögött álltam, persze rajta kívül mindenki más számára láthatatlanul, s most finoman megérintettem a vállát. A pajé semmivel sem jelezte, hogy tudomásul vette volna a jelenlétemet, de így legalább már tudta: számíthat rám, ha esetleg akadna végre egy terve.

– Engem José Maria Luzbelnek, a társamat pedig Pedrito Pulgarcitónak hívják – mondta kockavállát vonogatva az öltönyösök egyike.

– Igazán sokatmondó nevek¹⁴ – biccentett halvány mosollyal Don Manolo. – Tehát, ha jól értettem, azt szeretnétek, hogy veletek tartsak.

– Mint a szél! – bólogatott buzgón Pedrito. – Nem messze kötöttünk ki a motoros kenuval, ami átvisz a kolumbiai határon Brazíliába. Onnan helikopterrel utazunk tovább, egészen São Gabriel da Cachoeira repülőterére, ahol már vár egy...

– Ez igazán szomorú – szakította félbe a buzgó szóáradatot a pajé, majd lassan felállt, és hátat fordítva a két döbbsent fickónak, a ház belseje felé lépett.

– Hé, vénember! – üvöltött utána José Maria oly vadul, hogy a tukanók közül rémületükben néhányan halkán felnyögtek. – Mi nem azért vergődtünk át az esőerdőn, hogy bolondot csinálj belőlünk!

– Ehhez rám nincs is szükség – jegyezte meg Don Manolo, de azért a válla fölött visszanézett a vendégekre. – Fölöslegesen pocskoltátok az időtöket, barátaim. Én a tukano törzs pajéja vagyok, mióta az eszemet tudom, és még soha nem jártam távolabb, mint a népem földjének legszéle.

– Pedig most igenis eljössz velünk, méghozzá egészen Rio de Janeiróba! – José Maria széles képére gonosz vigyor ült ki. – Ha kell, magam rángatlak le onnan...

¹⁴ A pajé a két fickó vezetécknevére célzott, ugyanis spanyolul a „Luzbel” jelentése Lucifer, míg a „Pulgarcito”-é Hüvelyk Matyi.

Ekkor Pedrito szabad kezével megérintette a társa karját, és hevesen rázni kezdte a fejét.

– Nem lehet! – szúrta a szavakat sárga fogai között az izomsurmó. – Tudod jól, hogy önként kell velünk tartania, különben könnyen elszállhat az ereje!

– Bizony, José Maria, a barátodnak igaza van! – Don Manolo ismét szembefordult az odalenn ácsorgókkal, ám most az arcán rideg határozottság látszott. – A pajék érinthetetlenek! Csak azt tesszük meg, amit akarunk, s ha erőszakot alkalmaznak ellenünk, a szellemek nyomban megfosztanak minket a bűverőnktől. Ősi törvény ez, amit még a modern fegyverek sem képesek megváltoztatni.

Arra számítottam, hogy a két öltönyös végre belátja: alaposan elbaltázták a küldetésüket. Ám ekkor José Maria arcán még szélesebbre nyúlt a vigyor, miközben bal kezével kibiztosította a géppisztolyát.

– Nyugodt lehetsz, pajé, egyetlen ujjal sem nyúlunk hozzád – mondta az izomsurmó. – Sőt, többször nem is kérünk, hogy tarts velünk. Idefelé jövet nagyon elfáradtunk, úgyhogy most kényelembe helyezük magunkat. Reggel viszont... Nos, úgy állnak a dolgok, hogy napfelkeltekor le kell lőnünk egyet a falu lakói közül. Ez a *mi* varázslatunk, és hidd el, nagyon hatásos szokott lenni! Az első tús kivégzése után félóránként újabbat puffantunk majd le, míg csak... Minden kényszer nélkül! ...rá nem ébredsz, hogy a leghőbb vágyad Rióba utazni, ahol a főnökünk már nagyon vár téged.

Pedrito idegesen vihogott, bennem viszont meghűlt a vér. Tudtam, *éreztem*, hogy José Maria halálosan komolyan beszél. Miközben a társa továbbra is sakkban tartotta a tukanókat, ő visszatette tokjába a fegyverét, és a hátizsákjából olyan műanyag csuklószorítókat vett elő, amikkel a nagyvárosi rendőrök a letartóztatottakat szokták gúzsba kötni. Néhány vészterhesen csendes perc után a falu főnöke, valamint a vadászok mind a

ház alatti sötétségben ültek, hátracsavart karral, egymásnak vetett háttal, tehetetlenül.

– Az asszonyokat, gyerekeket és a többi tukanót, akik a házaikban rejtőznek, egyelőre békén hagyjuk – mondta José Maria, miközben a tűz mellé telepedett, s újra elővéve fegyverét, az ölébe fektette azt. – Ám ha reggel még mindig kéreted magad...

– Vágod a témát, pajé?! – vihorászott idegesen Pedrito. – Semmi kényszer! Hozzád se érünk! Legfeljebb a fegyverropogás bánthatja majd a fü...

– Elég már, te sáragyú lótetű! – kiáltott rá ekkor José Maria. – Mindig túldumálsz a dolgot, aztán csodálkozol, hogy az újságok kigúnyolnak. Emlékszel, mikor azt írták rólad, hogy *„a csuklyás bankrabló fegyvere talán elromolhatott, mivel lövöldözés helyett kétórás előadást tartott a túszoznak arról, mennyire fájna nekik, ha lelőné őket”*.

– Most miért...? – rántott a vállán sértetten Pedrito. – Szerintem joguk volt tudni, hogy fájni fog...

– Te szerencsétlen hegyikecske, talán már arra sem emlékszel, hogy miközben ijesztgetted őket, az unalomtól mind elaludtak?! – José Maria most már ordított. – Alig bírtam felébreszteni a bankigazgatót, hogy kinyissa végre azt a nyamvadt széfet!

Pedrito erre már nem felelt, csak lekornyasztott fejével a fegyvertáskája egy kiálló cérnaszálát piszkálgatta.

Don Manolo és én némán figyeltük az eseményeket. A pajé arca ugyan rezzenetlen maradt, mégis biztosra vettem, hogy hatalmas vihar dúl a lelkében. Amikor végre megszólalt, a hangja olyan volt, mint sás zörgése a rég kiszáradt folyó partján.

– Nektek velem van dolgotok, így azt akarom, hogy a falu lakóit hagyjátok békén. Abban a percben, mikor a szuruku mádár színes farktollait lobogtatva köszönti a pirkadatot, önként veletek tartok, de csak akkor, ha a tukanóknak addig is szabad mozgást engedélyeztek.

Pedrito kérdően pislogott a tűz mellett ülő öltönyösre. José Maria hangosan szörcsögve szívogatta a fogát, s közben a lángokat bámulta, mint aki töpreng. Végül felállt, és machetétjét lóbálva a megkötözött férfiakhoz ment, hogy kiszabadítsa őket.

– Bízom a szavadban, pajé. A falusiak azt tesznek, amit akarnak, de parancsolt meg nekik, hogy eszükbe se jusson ártani nekünk. Ha mégis megtennék, lövünk. Ha pedig te próbálkoznál valamivel, vagy esetleg reggelre meggondolnád magad...

– Akkor is lövünk, de úgy ám, ahogy még senki se nem lőtt ebben a szottyos dzsungelben! – lelkesedett Pedrito.

Don Manolo bólintott jelezve: érti és elfogadja a feltételeket.

– Az lesz a legjobb, öreg, ha bezárunk, míg eljön a pirkadat – José Maria bozótvágó késével a legtávolabbi, s egyben legkisebb házra mutatott, mely éppúgy cölöpökön állt, mint a többi, ám sűrűn kötött bambuszból falai és ajtajai is voltak.

A pajé leereszkedett a recsegő lépcsőn, majd néhány szót váltott a falu főnökével, akinek fekete szeme ugyan vadul villogott, mégis ígéretet tett, hogy nem próbálnak az idegenekre támadni. Ezután Don Manolo keresztülballagott a főtéren, nyomában a két öltönyössel, s végül felmászott a börtönének kijelölt házba.

Én mindvégig szorosan a nyomában maradtam, alig várva, hogy végre szót válthassunk.

* * *

– Rendben, öreg, halljuk, mi a terved?! – álltam Don Manolo elé, mikor már biztos lehettem abban, hogy senki nem hallgathat ki minket. – Bár meg kell jegyeznem: nekem nagyon is bejönne, ha ez a két agyhalott dzsungelnyuszi ingyen és bérmentve elfuvarozna Rio de Janeiróba, ami tudtommal a kontinens egyik legnagyobb városa. Szóval, hogy szabadulunk meg tőlük?

A pajé nem felelt, csak merőn bámult rám, mintha a tekintetével lyukat akarna fúrni a koponyámba.

– Hahó, téged meg mi lelt?! – lengettem felé mind a két karomat. – Azt kérdeztem, milyen trükkel rázzuk le az öltönyös izomhurkákat?

Don Manolo továbbra sem nyitotta ki a száját. Előbb a legközelebbi gyékényszőnyeghez lépett, leült rá, összefonta inas lábszárait, majd újra csak engem bámult. A tekintetében gyanakvás, bizalmatlanság és kétkedés bujkált.

– Kezdesz fárasztani, pajtikám! – zötytyentem le elé, bár az én ülepemnek csupán a szálkás deszkából eszkábált padló jutott. – Azok ott kinn nem viccelnek ám!

– Honnan tudtad, hogy kik ők? – szólalt meg végre a pajé, oly váratlanul, hogy először nem is értettem, mit kérdez.

– He?!

– Honnan tudtad, hogy a két férfi értem jött?

– Ja, hogy azt! – legyintettem. – Nem nagy ügy! Amíg te Ajahuaszkával buliztál, véletlenül én is lenyeltem egy koryocskát a Halál Borából, és hintáztam egyet a liánon. Erre emlékezned kell, hisz te pofoztál vissza a testembe!

A pajé meg sem rezzent, csupán a szeme villanásával jelezte: igen, emlékszik.

– Először valami dagadt manust láttam egy randa szobában, amint épp telefonált – folytattam a beszámolómat akaratlan révülésemről. – Szerintem ezt a két majomutánzatot hívta, és nagy frászban volt, mert úgy érezte, hogy átkot szórtak rá.

– Ezután mit láttál? – sürgetett Don Manolo.

– A lián átlendített a fél kontinensen, épp az öltönyösök feje fölé, akik arról dumáltak, hogy felkeresik a Tiquié folyó partján élő pajét, és ha kell, egész Rióig pofozzák.

Na jó, elismerem: kicsit *túldrámáztam* mindazt, amit a Halál Liánján csüngve sikerült kihallgatnom. Ám ezzel csupán annyi volt a célom, hogy az öreg végre ráébredjen: a szósz, amibe be-

lepottyantunk, túlságosan chilis ahhoz, hogy nyugiban ücsörögve beszélgezzük át az éjszakát.

– A kövér embert, akit átok sújtott, felismerted? – faggatott tovább Don Manolo.

– Már hogy a radai rossebbe ismertem volna fel? – kiáltottam dühösen. – Talán elfelejtetted: még két napja sincs, hogy erre az átoktekerte kontinensre csöppentem?!

– Azért a külsejét le tudod írni, nem?

– Hát... Kövér volt, az tuti. Baromi dagadt! Szerintem már ahhoz is, hogy a székről fel tudjon állni, két profi hegymentőosztag összehangolt akciója szükséges. Ja, és fehér volt!

– Annyira fehér, mint az emberei? – kérdezte a pajé. – Ők ugyanis csak hozzánk, az indiánokhoz képest tűnnek világos bőrűnek, de valójában meszticek.

– *Miszticek?!*

– Így nevezzük a félig indián, félig európai embereket – magyarázta Don Manolo, aki mintha kezdett volna megenyhülni. – A meszticek bőre sötétebb, mint a fehéreké, de világosabb, mint az indiánoké.

– Szóval olyanok, mint nálunk a boszorkányok és éberek szerelméből kikelő lodovércek – jeleztem, hogy most már tökéletesen képben vagyok. – Bár a mi esetünkben a bőrszín nem téma.

– Talán te is lodovérc vagy? – hökkent meg a pajé. – Úgy emlékszem, korábban lidércnek vallottad magad!

– Jaj, öregem, ezt most túl bonyolult volna elmagyarázni! Ha egyszer megírom az élettörténetemet, a második kötet végén lesz majd egy *Aprónép mutató*; na, azt olvasd el, és akkor mindent megértesz! Most inkább azzal kéne foglalkoznod, hogy vajon ki szeretne téged mindenáron az innen legalább 3500 kilométerre lévő Rióig rángatni.¹⁵

¹⁵ Hogy ezt akkor honnan tudtam, arról fogalmam sincs. Talán az Álomidőben való utazás ajándékozott meg azzal a gyorsan múló képességgel, hogy a Föld két különböző pontja közötti távolságot hasraütéssel egész pontosan meg tudtam állapítani.

– Azt mondtad, Tubaszellem, hogy egy dagadt fehér embert láttál telefonálni? – kérdezte Don Manolo, és tekintete a távolba révedt.

– Azt – feleltem.

– Akkor több ötletem is van. Kolumbia veszélyes ország, éppúgy, ahogy egész Dél-Amerika zavaros és veszedelmes kontinens. Az olyan fehér ember, aki a forró égöv alatt is képes elhízni, mert már évek óta csak utasításokat osztogat, de maga nem dolgozik... Ráadásul az orvosáért mindenre elszánt fegyvereseket küld, akár az esőerdő közepébe is... Nos, az ilyen alak lehet drogbáró, diktátor, esetleg a dzsungelt pusztító faki-termelő vállalatok egyikének tulajdonosa, vagy... – A pajé mintha még távolabb fúrta volna tekintetét az éjszakába. – Egy ajahuasztkverófőnök.

– Ez az! – csaptam össze a két tenyeremet. – A telefonba azt mondta: „*Hiába dolgoznak nekem, az ajahuasztkverók megsüthetik a tudományukat.*”

– Miért nem mondtad ezt korábban? – ráncolta a homlokát Don Manolo.

– Hát... Bocs, de nem jutott eszembe – tártam szét a karom.
– Kik azok az ajahuasztkverók?

– Az esőerdő legnagyobb kártevői. – Hallani véltem, amint a pajé fogai összecsikordulnak. – Pajének, varázstudónak, orvosságosembernek mondják magukat, bár sosem voltak azok. A legtöbben meszticek, akik ugyan ismerik a növénysszellemek titkát, de Ajahuaszka, Pejot, Ipekakuana és a többiek sosem tanítanak meg nekik a varázsdalaikat, mert az ajahuasztkverók azokat nem gyógyításra, csakis pénzszerzésre, mások kifosztására használnák. Persze azt a kevéske tudást, amit mégis ellesetek az igazi pajéktól, így is erre fordítják. Eleinte csak az Amazonas menti városkákban, falvakban és missziókban bukkantak fel, ahol a hajókon érkező fehér turistákra lestek. Elhitették velük, hogy igazi pajék, azaz titkokat tudó sámánok, és hatalmas pénzért bódító italokat, gombákat, szivarokat, sőt, ajahuaszka

főzetet adtak el nekik. Ezekről persze a turisták rémséges, különös, megmagyarázhatatlan víziókat láttak, amikről az ajahuaszkerók azt hazudtak, hogy isteni sugallatok. Amikor a becsapott fehérek visszatértek a hazájukba, mindenkinek arról fecsegték, hogy az esőerdőben hatalmas varázstudók élnek, akik pénzért bárkit szívesen átvisznek a Szellemvilágba.

– Miért, a lötytők és gombák hatására talán nem ott jártak, ahova te is révülni szoktál? – értetlenkedtem.

– Dehogy! – horkantott megvetően Don Manolo. – Amit azok a bolondok látni véltek, csupán zavaros, mérgezés okozta látomások voltak. Révülni csakis a képzett pajék tudnak; ahhoz nem elég meginni Ajahuaszka borát vagy elrágcsálni a badargomba szárított testét. Ezt neked is tudnod kéne, hisz varázslény vagy!

– Jó, hát tudom is, persze, csak most épp... – Zavartan piszkálgattam a lábkörmömet. – Na mindegy, mondd tovább!

– Valójában majdnem ennyi az egész – mordult a pajé. – A turisták egyre nagyobb tömegben érkeztek. Már nem a dzsungel fáinak, állatainak szépsége, hanem az ajahuaszkerók hamis ereje vonzotta őket. Pedig néhány fehér ember bele is halt a mérgezésbe, vagy megbolondult, s aztán egész hátralévő életében látomások gyötörték. Végül néhány ravaszabb gazember rájött, hogy ha embereket küld a világ gazdag országaiba, akik aztán utazási irodákat nyitva, egyenesen az ő ajahuaszkeróihoz irányítják a csodaváró turistákat, akkor így sokkal több pénzt kereshet. Úgy sejtem, a dagadt fehér, akit a Halál Liánján himbálózva láttál, egy ilyen ajahuaszkerófnök lehet.

– Aki bajban van, mert megátkozták – vigyorogtam. – Most persze jól jönne neki, ha a szolgálatában álló csalók helyett egy valódi pajé sietne a segítségére. Halljam, hogy lépünk le az emberei elől? Most akár halálos cencakot is köphetsz feléjük. Vai-Mahse talán elfogadná a lelküket néhány varangyteknőséért cserébe!

Don Manolo már-már megbotránkozva nézett rám.

– Én pajé vagyok, Tubaszellem, és nem gyilkos! Különben sem járna jól az esőerdő, ha két ilyen ostoba csodakolibri óvná!

– Ez igaz – mondtam. – Akkor hát mit teszünk?

– Várunk – válaszolta a pajé. – Ne feledd, hogy a szavamat adtam nekik, és az bűverővel bír! Ha becsapnám a két meszticet, a hitszegésem miatt Nap Atya, a tukanók istene örökre megvonná tőlem a révülés képességét, s többé sosem járulhatnék Ajahuaszka vagy bármely más szellem elé.

– Akkor tehát mégis elmegyünk velük Rióba? – Nem hittem a fülemnek.

– Én csupán annyit ígértem a két férfinak, hogy pirkadatkor önként velük tartok – Don Manolo tetovált arcán ravasz mosolyjelent meg. – Ám azt nem mondtam, hogy egészen Rióig! Ha már elég távol leszünk a falutól, rágyújtok erre a szivarra...

A kosarából apró, sötétbarna dohányrudat vett elő.

– Ennek a füstje majd segítségül hívja a fekete kajmánokat, akik a kérésemre biztos szívesen felborítják a kenut – fejezte be hátborzongató terve ismertetését a pajé. – Azután már csak ki kell úsznunk a partra, és...

– Hé-hé, álljunk csak meg egy apró szösszenetre, faterkám! – tört ki belőlem a riadalom. – És mi van, ha azok a kajmánok minket is megkajolnak?

– Légy bizakodó, Tubaszellem! – mosolygott rám Don Manolo. – A fekete kajmánok elsőként mindig a legtestesebb prédára vetik rá magukat.

– És ha épp most döntenek úgy, hogy ez a régi szokás már uncsi?!

– Akkor képzeld magad fürge folyami delfinnek, és bízz benne, hogy ezt a tested is elhiszi! Aztán csak ússz és ússz, míg partot nem érsz!

Esküszöm, ezt hallva belém fagyott a szó. Persze akkor még nem sejthettem, hogy néhány órával később szívesebben kergetőznék a fekete kajmánokkal, mint azzal, ami már ekkor is ránk lesett odakinn, a dzsungel sötétjében.

Mivel már nagyon régóta nem volt alkalmunk pihenni, Don Manolóval úgy döntöttünk, hogy a pirkadatig hátralévő órákat alvással töltjük. Az öreg alig fél perccel azután, hogy lehevedtünk, már hortyogott is, én azonban a sötétben hatalmas, alattomosan közeledő árnyakat véltem látni, melyek kígyózó mozgással cserkésztek be, majd hirtelen rám vetették magukat, sárga fogsoraikat csattogtatva.

A kajmánhívó szivarfüst trükkje valahogy cseppett sem tűnt számomra *jó* tervnek.

Később a fáradtság mégis legyűrt, ám alig aludhattam két órát, amikor hirtelen géppisztolyok kelepelő hangjára riadtam fel.

– Miholmerrehányméter? – ordítottam talpra ugorva, miközben a két karommal a levegőt kaszáltam.

– *Taktaktaktaktak-ptyűű-tyjúú.*

Kintről újabb sorozat, majd a széles fatörzseken gellert kapott golyók füttyülése hallatszott.

– Maradj fekvé, Tubaszellem, és küssz utánam! – szólt rám Don Manolo a vaksötétből. Nyomban hasra vettem magam, s vártam, hogy a szemem hozzászokjon a pálmalevél tető résein át beszüremelő gyér holdfényhez. Mivel a lodovércek akár egyetlen csillag pislogása mellett is kiválóan tudnak olvasni, hisz már a tojásban kinyílik a szemük¹⁶, így hamarosan megláttam a pajét, amint a ház ajtaja felé araszol.

Kintről dühös kiáltozás, asszonyok sikolya, gyerekek sírása, majd újabb géppisztolysorozat hallatszott. Don Manolo szét húzta az ajtó alsó részének sáskötegeit, akkora rést hozva létre, hogy mindketten kényelmesen kiláthassunk rajta.

¹⁶ Számos feljegyzés tanúskodik arról, hogy a lodovérctojasok belsejében apró, körömmel kapart ábrácskákat találtak, amiket az unatkozó, kikelésre váró lidércsibék készítettek.

Kétkő falu főterének közepén hatalmas máglya lobogott. Velünk szemben, a tűz túloldalán a lakosok ordító, öklöt rázó tömege hullámozott, míg nekünk háttal a két izomsurmó állt, akik időnként a levegőbe lőttek. Jól látszott, hogy csupán idő kérdése, és a haragos tukanók lerohanják a meszticeket, azzal sem törődve, hogy közben akár tucatnyian is meghalhatnak a modern fegyverek sortüzétől.

– Valami nagyon rossz történt – mordult Don Manolo. – Kimegyek!

Mielőtt bármit mondhattam volna, a pajé felállt, és kinyitotta az ajtót. Amint a tukanók meglátták őt, felordítottak, majd egyszerre lépve indultak a ház felé. Pedrito és José Maria terpeszben álltak, és fegyvereik csövét az indiánokra szegezték.

– Állj! – kiáltott Don Manolo. – Senki ne tegyen semmit, ami a gonosz szellemek elégedettségét hizlalná!

A falu főnöke, aki legelől haladt, két karját oldalra nyújtotta, így állítva meg az őt követő embereket. Pedrito és José Maria továbbra is az indiánokat vette célba, de közben vaskos bika nyakukat hátracsavarva a mögöttük lévő pajéra néztek.

– Mi történt? – kérdezte immár csendesebben Don Manolo.

– Valami kölyökről óbégatnak, hogy a déli nap szárítaná ki a szemgolyójukat – acsargott José Maria, ezzel leplezve, menynyire be van ijedve a feldühödött tukanóktól.

– Pajé, a gyermekem...! – lépett előre ekkor a falu főnöke, két karját kérlelőn nyújtva a varázstudó felé. – Azt mondtad, sikerült meggyógyítanod, de most újra beteg!

Don Manolo azonnal lemászott a lépcsőn, én pedig követtem őt. Ám mikor az öreg a tukanókhoz akart lépni, Pedrito felvisított:

– José, szerintem ez valami piszkos csel!

A társa erre Don Manolo elé ugrott, és géppisztolya csövét annak gyomrába bökte.

– Ha ennyi bajt keversz, vén taknyos, akkor majd találok más pajét a dzsungelban, hidd el! – sisteregte elszántan José

Maria. Don Manolo azonban most is higgadt maradt. Mélyen a mesztic szemébe (amit persze a sötét napszemüveg mögött csak sejtethett) nézett, s így szólt:

– Lőjj le, izmos ember, és akkor a tukanók percek alatt darabokra tépnek. – A férfi ekkor a kezében tartott fegyverre sandítva mondani akart valamit, de a pajé megelőzte őt. – Sok halott lesz, az igaz! Ám az is biztos, hogy az egyiket közülük José Maria Luzbelnek, egy másikat pedig Pedrito Pulgarcitónak fognak hívni.

Rettenetes, gyomorfacsaró, lábremegtető pillanatok következtek. Don Manolo és a mesztic merőn bámulta egymást. Azután José Maria hirtelen felnevetett, és félreállt a pajé útjából.

– Még nincs itt a reggel – mondta. – Addig tégy, amit akarsz, de aztán...

– Veletek megyek, ahogy ígértem – fejezte be a mondatot az öreg, s kikerülve a meszticet, sietve a ház felé indult, ahol a beteg gyerek feküdt. A tukanók utat nyitottak neki, ám amikor átvágott közöttük, olyasmi történt, amitől majdnem a hátsómra ültem döbbenetemben.

Az asszonyok egyike hirtelen kiugrott a sorból, s apró öklével a pajé arcába vágott.

Don Manolo megtorpant, és a nő szemébe nézett. Az asszony, miközben visszahátrált a többiek közé, bátran állta a pillantását. A pajé sóhajtott, s továbbindult.

– Ez meg mi a firlefrancos tehénfartrottyantás volt, cimbi?! – kérdeztem az öreget, amint felmászva a házba, ismét kettesben maradtunk.

– A rontást küldő varázsló sokkal közelebb van, mint gondoltam – válaszolta a pajé, miközben az ismét láztól vacogó fiúcska mellé térdelt. – Már kivettem belőle egy cencakot, és most újabbat köpött felé. Még az is lehet, hogy a fák közül figyel minket.

– Én nem erről beszélek, haversrác! – visítottam dühömben.
– Hanem arról a némberről, aki épp az előbb lecsúrt neked egy jobbhorgot! Miért csinálta?

– Ő a gyerek nagynénje – mondta Don Manolo, tovább vizsgálva a beteget.

– Na és?! Nálatok a nagynénik feladata ütni az orvost, hogy jobban dolgozzon, vagy mi?!

– Azt hiszi, hogy összejátszom a fiút megrontó varázslóval. A tukanóknál ez már csak így van: azt valljuk, hogy Nap Atya a világ teremtetésekor egyetlen betegséget sem alkotott. Azok mind a gonosz szellemek és varázslók vagy boszorkányok találmányai. Így tehát ez a gyerek itt valakinek az áldozata, de a jó pajé ki tudja őt gyógyítani a bajból.

– Meg is tetted!

– Ám most újra beteg, ami a népem szemében engem tesz gyanússá – magyarázta Don Manolo, s láttam rajta, hogy immár nem csupán nyugtalan, de elkeseredett is. – Figyelj rám, Tubaszellem! Az, aki ezt a gyereket ennyire meg akarja ölni, nagyon közel kell, hogy legyen. Csak a leghatalmasabb varázstudók képesek ilyen gyorsan újra támadni. Mikor kiszívtam a cencakot a fiúból, védőbűbájt olvastam rá, de úgy tűnik, a varázsló második varázstüskéje simán áttörte azt. Ez olyan ritka... annyira elképzelhetetlen, hogy természetes, ha a népem úgy hiszi: elárultam őket, és titkos szövetségre léptem a rontóval.

– Miért tennél ilyet? Ennek nincs semmit értelme.

– Talán Európában sosem fordul elő, hogy a sámánok pénzért, hatalomért, dicsőségért vagy akár egy szép gyöngysorért becsapják a saját népüket? – nézett rám kérdően Don Manolo, s én kénytelen voltam mélyet sóhajtva biccenteni. – Na látod! Most inkább a gyerekekkel törődjünk!

Szerencsére Ajahuaszka vizéből akadt még annyi, hogy a beteg bőrére fröcskölte azt, nyomban megpillanthattuk az új varázstüskét. A pajé nem tétozva: ujjaival bekerítette a fény-

lő „kukacot”, majd cserepes ajkaival addig szívta, míg ez a cencak is a fogai között nem végezte.

– Remek! – álltam fel elégedetten. – Most pedig jelentsd be a tukanóknak, hogy a srác újra egészséges, aztán durmoljunk tovább. Ha nem alszom ki magam, még egy döglött kajmán elől se leszek képes elúszni.

– Sajnos, pihenésről ma éjjel már szó sem lehet – mondta Don Manolo, miközben a kosarában kotorászott. – Olyan ellenféllel van dolgunk, aki rendkívüli erővel bír.

– És?

– Vajon egy hatalmas és gonosz varázsló miért akarna megölni egy ilyen jelentéktelen fiúcskát, mint ő? – mutatott a pajé a békés, mély álomba merült gyerekekre.

– Hm – vontam meg a vállam. – Talán a kölyök lepisilte a kedvenc növénysszellemét, vagy játék közben rátaposott a segítő állata farkára.

– Nem hinném – rázta a fejét Don Manolo, észre sem véve, hogy az imént csak cukkolni akartam őt. – Én úgy sejtem, a varázslónak valójában *velem* van baja.

– Akkor miért nem *rád* köpködi a cencakjait?

– Mert tudja, hogy én könnyedén kivédeném azokat. – Don Manolo végre megtalálta, amit keresett: a kosárból egy rövid, kukoricalevelekbe csomagolt bambusZRudacsKát vett elő, amit már korábban is láttam nála.

– Azt mondtad, ebben lakik Opaca Szeri, a Dohánypaszta Szellemé – mutattam a fura tárgyra. – Mit szándékozol tenni vele?

– Segítségül hívom az erejét, hogy nyílt harcra kényszerít-hessem az ellenfeletem – felelte Don Manolo. – Sajnos fogalmam sincs, mit akar tőlem a varázsló, de ha szemtől szemben állunk egymással, talán kénytelen lesz elárulni.

Itt volt az idő, hogy eltöprengjek mindazon, amit hallottam és tapasztaltam. Miközben a pajé kibontotta a kukoricaleveleket, majd a bambusZRúd végét lezáró kupakok egyikét lassú

mozdulatokkal lepattintotta, én végigjártam a hosszú emeletet, s mikor visszaértem hozzá, nekiszegeztem a kérdést:

– Tehát ez az egész cencak-buli a kölyökkel csak arra ment ki, hogy téged ebben a faluban tartson?

– Azt hiszem, igen – vélte Don Manolo.

– Ezek szerint a varázsló meg akarja akadályozni, hogy a két izomsurmóval menj – morfondíroztam tovább. – Nem volna okosabb a részéről, ha a kölyök helyett inkább Pedritót és José Mariát köpné fültövön egy-egy varázstüskével?

– A gyerek már akkor beteg volt, amikor a két mesztic még messze járt – emlékeztetett a pajé, majd hirtelen ravasz fény csillant a szemében. – Sejtem, mi a varázsló igazi célja: nemcsak az elutazásomat akarja megakadályozni, de úgy alakítja az eseményeket, hogy a népem árulónak higgyen, és végezzen velem!

– Ez... – Alig kaptam levegőt a meghökkenéstől. – Az ilyesmi *előfordulhat?!*

– Hogy a törzs megöli a saját pajéját? – Don Manolo hanyagul legyintett. – Errefelé szinte mindennapos eset. Elég hozzá annyi, hogy a pajé rossz alkut kössön Vai-Mahséval, és ezért a vadászok túl kevés lazacot fogjanak a folyóban. Vagy mondjuk egy halvány gyanú, kósza pletyka, mely azt sugallja, hogy a pajé kicsinyes bosszúból, esetleg nyereségvágyból az ellenséges törzs, esetleg egy rontó varázsló oldalára állt.

– Már ne is haragudj, öregem, de ha ez igaz, akkor a tukanók bolondok – szakadt ki belőlem a felháborodott kiáltás.

– Dehogy. – Don Manolo ráncos arcán keserű mosoly jelent meg. – Csupán félnek attól, amit nem értenek, vagy amin képtelenek uralkodni. Most azonban elég a fecsegésből! Még rengeteg dolgunk van.

– Mire készülsz? – böktém a bambuszcsőre, amiből a pajé szürkészöld, gyurmára hasonlító masszát rázott a tenyerébe.

– Úgy kérdezd inkább: mire készülünk! – Don Manolo két akkorka darabkát tépett le a fura anyagból, mint a ceruzák vé-

gén lévő radírgumi. – Arra kell kérjelek, Tubaszellem, hogy tarts velem. Te magadban hordozod Opaca Szeri varázshatalmát, s ez nagy segítségemre lehet a harcban.

– Szóval bunyó lesz?! – Öklömmel a tenyerembe csaptam, s éreztem, hogy elönt a lelkesedés. – Nem is tudod, milyen régóta vágyom már egy kis hirigre!

– *Hi-rig?! – nézett rám kérdően a pajé.*

– Pofozkodás, csihipuhi, orrbakormány és farbadurr! – magyaráztam, s közben a két öklömmel megsoroztam a levegőt, mint Papp Laci a bokszzsákot. – Te csak mutasd meg, kit kell padlóra küldeni, és Tuba bácsi már intézi is a többit!

Azt hiszem, Don Manolo továbbra se értette pontosan, hogy miről beszélek, de rám hagyta.

– Ez itt Opaca Szeri, a *kepigari* – nyújtotta felém az egyik masszadarabkát.

– A *micsoda?* – kérdeztem tőle.

– Kepigari tukano nyelven annyit tesz: a részegítő – felelte az öreg. – A szánkba vesszük és elrágcsáljuk.

– Jó-jó, de mégis... – Megszagolgattam a ragacsot, de csupán friss fűillatot éreztem. – Miből van?

– Ajahuaszkalián és dohánylevél keveréke. A legerősebb varázsszer, amit csak ismerünk. A legendák úgy tartják, hogy az ős pajék ezt használva képesek voltak állattá változni és bárhová eljutni a Valóságban, vagy akár a Szellemvilágban.

– Nem semmi! – biccentettem elismerően, majd számba dobtam a ragacsot.

– Rágd! – mondta Don Manolo, miután ő maga is bekapta a saját dohánypasztaadagját.

Alig mozdult kettőt az állkapcsom, olyan irtózatosan keserű íz robbant szét a nyelvemen, hogy azt hittem, mindjárt elordítom az óriáskígyó nevét.

– Ne figyelj rá! – találta ki a gondolatomat Don Manolo. – A förtelmes íz mindjárt elmúlik, amint szétrágtad és lenyelted. Viszont előre szólok: bármit is tapasztalsz, látsz vagy hallasz,

ne ess pánikba, mert a félelem könnyen örületbe kergethet! Maradj nyugodt, Tubaszellem, hisz te magad is Opaca Szeri gyermeke vagy.

– Akkor itt óriási gubanc lesz, merthogy én valójában Monyákos Klotild lidérccsemetéje vagyok – hörgöttem a saját számtól undorodva, amitől azonban aligha tudtam volna megszabadulni. A ragacs hol a felső, hol az alsó fogsoromra tapadt, és sehogy sem akart darabokra esni. Aztán lassan, végtelenül hosszú idő múlva mégis kezdett felolvadni. Mikor végre lenyeltem, a nyelvemen hús hullám szaladt végig, mintha patakvizet kortyolnék.

Csak most vettem észre, hogy mióta rágni kezdtem a dohánypasztát, a szememet egyfolytában csukva tartottam. Bár úgy is hagytam volna!

* * *

A világ tökéletesen megváltozott körülöttem. Bár még mindig a cölöpökre épült házban voltam, amit az esőerdő buja vadonja ölelt körbe, fölötte pedig a fénylő Holddal, milliárd csillaggal ékesített ében égbolt feszült, az én szemem ennél már sokkal *többet* látott. A tárgyak körvonalai elmosódtak, mintha csak vázlatok volnának a szellemek rajzóráján. Minden zöld fényben csillogott, s ha erősebben néztem valamire, az áttetszővé vált, látni engedve a mögötte lévő dolgokat.

A Mindenség finoman rezgett, a mozdulatok daloltak, a hangok pedig formát öltöttek. Tekintetem áthatolt a ház bambuszfalán, s én megpillanthattam a téren várakozó tukanókat, akik csupán libbenő, bizonytalanul sziporkázó árnyak voltak. A két mesztic valamivel távolabb állt, kezében fegyverrel. Az acél feketén, élettelenül, ridegen vált el a környezetétől, melynek minden porcikája lüktetett az elevenségtől.

A tekintetem még messzebb vándorolt. Maga a dzsungel – bár az összes bokrot és fát, sőt, a halkan suhanó denevéreket és

a liánon surranó százlábúakat külön-külön is felismertem – valahogy egyetlen, hatalmas élőlénynek tűnt. A levelek irtózatoss tömege egy ütemre lélegzett. Ha kiválasztottam a vadon valamelyik élőlényét, hirtelen *felismertem őt*: láttam a paradió törzsében áramló nedveket, az Assai pálma hatalmas leveleiben lüktető vizet és a kakaófa piros termésének belsejében sorakozó magvakat. Felfogtam a magas lombok rejtekében, fészkén alvó hangyászgébics nyugtalanságát és a mókusmajom borzas farkának ideges remegését, amint a kicsiny állat ágról ágra ug-rálva igyekezett eltávolodni a tukanók falujától.

A dzsungel már tudta, hogy veszély közeleg!

Ekkor valami finoman megérintette a vállamat. Úgy „von-tam” vissza a tekintetemet a távolból, mintha láthatatlan, szuper-érzékeny csáp volna. Elsőként a gyékényágyon heverő kisfiút pillantottam meg. A teste tisztán, ernyedten sziporkázott, s én tudtam: ha még mindig akadna benne ártó varázstüske, azt most biztosan látnám. A gyerek fölött ezüstös fényű kupola feszült, mely minden oldalról óvta. Mikor a különös jelenést kezdtem vizsgálni, az milliárd apró „fogpiszkálónak” tűnt, amik egymáshoz tapadva rezegnek, ám a saját helyükről nem mozdulnak.

– Cencakból épített varázskunyhó – súgta valaki a fülembé.

– Magam teremtettem, úgyhogy a fiú néhány óráig még tökéletes biztonságban lesz.

A fülem felismerte Don Manolo hangját, de arra is figyelmeztetett, hogy az öreg pajé most valami *más*, mint aminek megismertem. A vállamat újabb finom koppintás érte.

– Nézz rám, Tubaszellem!

Megtettem, s ez majdnem az életembe került. A bambuszra épült ház lágyan hullámozó csendességében ugyanis egy hatalmas, bernáthegyi méretű vörös tűzhangya bámult rám, s ettől úgy megrémültem, hogy ha nem kap el az egyik csápjával, valószínűleg nyomban levetem magam az emeletről.

– Nyugodj meg, kicsi szellem! – züzmögte irdatlan csáprágóit egymáshoz dörzsölve Don Hangya. – Opaca Szeri varázsserejét használva vettem fel ezt az alakot, hogy szembeszállhassak a támadóval.

– M... – nyögtem – Miféle támadóval?

A tűzhangya elengedett, majd hat karcsú lábán fürgén hátrébb lépett, és a dzsungel felé fordult. Közben én villámgyorsan ellenőriztem, s örömmel állapítottam meg, hogy az elrágcsált dohánypaszta a saját alakomat érintetlenül hagyta. Ezután a tekintetemet a ház falára vetettem, *átfúrtam*¹⁷ azt, s a vadon peremén, egy széles paradiófa törzse mögött nyomban megláttam...

– A varázsló! – ordítottam fel. A következő pillanatban az árnyalak, mely egy kettéágazott paradió két törzse között rejtőzött, s leginkább úgy nézett ki, mint valami viharos szél tépázta, fekete szellemköpönyeg, felém fordult. Az arcát nem láttam – talán nem is volt neki –, de amint a tekintete rám talált, a szemembe parázsló kín hasított. Üvöltve vágódtam hanyatt. A következő pillanatban az óriási tűzhangya fölém állt, talán azért, hogy megvédjen.

Süvítő zajt hallottam a távolból, mintha egy hatalmas fújtatóba szívónának levegőt, majd szisszenés és pendülő hang következett. A fájdalom gyorsan csitult, így fektemben megemelve a fejemet, ismét a varázsló felé sandítottam. A fekete foszlányokból álló alak immár kilépett a fák mögül, és onnan, ahol a száját lehetett sejteni, gyors egymásutánban három cencakot köpött ránk. Az apró varázstüskék vékony, fénylő csóvát húzva repültek felénk. Ám mielőtt célba érhetek volna, a tűzhangya – vagyis az alakot váltott Don Manolo – csáprágói közül tucatnyi cencakot szórt ki, melyek egymáshoz tapadva pajzsot képeztek, és sorra kivédtek a támadásokat.

¹⁷ Valójában csak figyelmen kívül kellett hagynom mindazt, ami a pillantásom útját állta, de nem érdekelt, s így a szilárd tárgyak, mintha nem is léteznének, áttetszővé váltak.

S ekkor Kétkő faluban elszabadult a pokol. Úgy tűnt, a szellemvarázslót nemcsak mi, a dohánypasztá hatása alatt lévők, de mindenki más is látja, mivel az indiánok sikítva, ordítva, hadonászva szaladtak szét. Csupán néhány bátrabb vadász maradt a helyén, akik száználmasan vékony lándzsáikat emelgetve próbálták elijeszteni a szörnyet. A szellemvarázsló azonban ügyet sem vetett rájuk. Sőt, mintha belátta volna, hogy a pajé túl erős, inkább a két kővé dermedt mesztic felé fordult.

Az öltönyös fickók döbbenten bámulták a talaj fölött lebegő, lágyan hullámzó alakot, mely immár egyértelműen őket vette célba. Azt hittem, hogy Pedrito és José Maria, akik a város szülöttei, sikátorok vagányjai voltak, nyomban menekülőre fogják a dolgot. Ehelyett azonban megborzongtak, mintha bénító álomból riadnának, majd kibiztosították a fegyvereiket, és tüzelni kezdtek. A golyók felszántották az esőerdő sűrű levegőjét, áthatoltak a szellemvarázsló testén, s végül rettentő pusztítást végezve csapódtak a dzsungel fáinak törzsébe. Széttépett levelek, felhasadt kéregdarabok repkedtek ott, ahol a tűzfegyverek lövedékei a növényzetbe martak.

A szellemvarázsló azonban még csak meg sem rezdült.

– Végezni akar velük, hogy ne vihessenek el a főnökükhöz – hallottam a még mindig fölöttem álló tűzhangya csáprágóinak züzmögését. – Vigyázz a fiúra, Tubaszellem! Ha gyengülni látod az őt védő cencaksátrat, csak érintsd meg azt, és a benned lévő bűverő újratölti a tüskéket.

Azt hiszem, bólintottam. Don Hangya mindenesetre nekilenődött, és áthatolva a ház falán, leugrott a térre. A lándzsáikat lóbáló tukano vadászok örömujjongással fogadták pajéjuk érkezését, látszólag meg sem lepődve azon, hogy most épp hat ízelt lába és szőrös potroha van.

A szellemvarázsló alig tíz lépésre járt a még mindig makacsul tüzelő meszticektől, mikor a testét újabb két cencak hagyta el. Süvítés, majd fémes pendülés hallatszott. A porfelhőt kavató, örült sebességgel rohanó tűzhangya elkaszálta José Maria

lábát, aki ordítva vágódott hasra, s így a neki szánt tüske a feje fölött zúgott el.

Pedrito azonban állva maradt. A fénylő csóvát húzó cencak a vállába hatolt, s ereje nyomban leterítette a meszticet.

A szellemvarázsló ekkor a tűzhangyára vetette magát. Rettenetes küzdelem alakult ki, amiből azonban sokáig alig láttam valamit, mivel a két fél oly gyorsan mozgott, hogy az alakjuk csupán elmosódott fényjátéknak tűnt. Mikor hirtelen megmerevedtek, nyomban kiszúrtam, hogy baj van. Don Manolo a hátán feküdt, hat lábával a levegőt kaszálva. A szellemvarázsló a hangyatest középső szelvényén ülve arra készült, hogy végezen áldozatával.

Fikarcnyit sem gondolkodva ugrottam le a ház emeletéről, s a tehetetlenül ácsorgó vadászokhoz rohanva, egyikük kezéből kikaptam a lándzsát. A tukano döbbenetén kiáltott fel, s mivel engem nem látott, az önálló életre kelt fegyvert bámulta. Amint megérintettem, a könnyű bambusZRúdon barna fényhullám vonult végig, mely a tenyeremből indult. Úgy éreztem, mintha a fegyver erőt szívna ki belőlem – és ez így is volt! Opaca Szeri dohánybarna varázshatalma elérte a lándzsa hegyét, ami ettől nyomban felragyogott.

Aztán nekifutottam és dobtam. A karcsú fegyver csodás ívben repült, s épp a csípőjén találta el a szellemvarázslót, aki keserves üvöltést hallatva tántorodott le a tűzhangyáról. Azt hittem, végem van, mivel a torz alak rám villantotta láthatatlanul is perzselő tekintetét. A fájdalom azonban most elmaradt. A szellemvarázsló megfordult, majd keservesen, de mégis fürgén sántikálva, a testébe ékelődött lándzsát magával vonszolva tűnt el a vadonban.

IV.

Harmadik napja voltunk úton. Én, ahol csak tudtam – a motoros csónakban, amellyel a Kolumbiát Brazíliától elválasztó határon pöfögtünk át, majd az erdőirtásról felszálló helikopteren, azután pedig a São Gabriel da Cachoeira repülőterén ránk várakozó magángépen is –, szunyókáltam egy keveset, ám végül a fáradtságtól már azt se tudtam, hogy lodovérc vagyok-e, vagy mit-mitke. Mikor azonban a kis sugárhajtású gép ereszkedni kezdett, Don Manolo finom bökődése mégis felébresztett.

– Nézd, Tubaszellem! – súgta a vén pajé. – Ilyesféle faramuci dzsungelt szerintem még te sem láttál soha! Mint valami favágók hátrahagyott szemetéből épített hangyaboly.

Álmosan pislogtam ki az ovális ablakon, s a következő pillanatban valóban elakadt a lélegzetem. Alattunk a világ talán legszebb metropolisa, Rio de Janeiro, azaz a *Január folyó városa*¹⁸, terült el. A számtalan kisebb-nagyobb hegyre (mint megtudtam, a helyiek *morrónak* nevezik őket) épült, hatalmas kiterjedésű település úgy ötmillió embernek adott otthont. Nyugat felé nem is láttam az épületrengeteg peremét, pedig még meglehetősen magasan repültünk. Rio keleti és déli szélét az Atlanti-óceán kéklő végtelenje övezte, melynek felszínén

¹⁸ 1502. január elsején Gaspar de Lemos portugál hajós fedezte fel a Guanabara-öblöt, melyről azt hitte – tévesen, hogy egy hatalmas, ám még ismeretlen folyó torkolata, ezért a helyet Rio de Janeirónak, azaz „Január folyó”-nak nevezte el.

hajók, jachtok, kompok, vitorlások, sportkenuk és cápák elől menekülő turisták, a mélyében pedig jetszik harsogó motorjaitól idegrángást kapott halak százezrei úszkáltak.

A partvonal szeszélyesen kacskaringózott – bár cseppet sem *annyira* szeszélyesen, ahogy azt a természet eredetileg megalakította! Még az én gyakorlatlan lodovércszemem is felfedezte, hogy sok helyen emberi kéz alakította ki a szélvédett öblöket, a strandolásra alkalmas homokpadokat és a sziklákból emelt hülámtöröket, sőt, szigeteket.

Maga a Santos Dumont repülőtér is egy olyan lapályon terült el, mely az óceánba nyúlt. Miután földet értünk, José Maria és Pedrito nyomban letessékelté Don Manolót a gépről, majd a parkolóban várakozó, bérelt autóba tuszkolta őt. Mindeközben a meszticek oly gyorsan szedték hosszú lábukat, hogy alig bírtam lépést tartani velük. Ráadásul még arra is ügyelnem kellett, nehogy rám lépjenek vagy elgázoljanak, hisz ők továbbra sem láttak engem.

Az esőerdő közepéből – ahonnan sietve kellett távoznunk, mert a pajé attól tartott, hogy a szellemvarázsló újabb támadásra készül – a kontinens egyik leghatalmasabb városába csöpentünk. A bérelt limuzin hátsó ülésén elterülve óriási, a ragyogó trópusi napsütésben féhéren szikrázó felhőkarcolókat, mesés szállodasorokat, gyönyörű templomokat láttam. A távolban zöld üstökű hegyek törtek az égnek, míg közelebbi testvéreiken házak rengetege zsúfolódott egymáshoz.

A négysávos sugárúttól balkézre, a kék óceánból kúp alakú szikla nyújtózkodott a barátságos bárányszerű után. Csúcsára – amin épületeket vettem észre – libegők szállították a bámészkodni vágyókat. A Cukorsüveg-heggyel (mert így hívták ezt a tengerbe pottyantott, megkövesedett „fagyitölcsért”) szemben, az egyik leghatalmasabb morro tetején *gigantobazihatalmas* szobor állt, méghozzá széttárt karokkal, mintha Riót és lakosait (plusz turisták, átutazók vagy épp csak erre tévelygők) egyetlen mozdulattal akarná magához ölelni.

Talán két perce roboghattunk a Dom Henrique hercegről elnevezett sugárúton, mikor a pajé előrehajolt, és megérintette a velünk szemben ülő Pedrito térdét.

– Jól érzed magad, fiam?

A kérdés nagyon is helyénvalónak tűnt, mivel a mogorva mesztic úgy kornyadozott, mint októberi légyben a repülni vágyás.

– Egész biztos vagy benne, vén kuruzsló, hogy meggyógyítottál? – Pedrito sötét napszemüvegén a város tovasuhanó épületei tükröződtek. – Mert bizony én úgy érzem magam, mintha éhes piranhák buliznának a gyomromban.

Don Manolo megpaskolta fogvatartója hatalmas, ám folyton remegő kezét.

– A varázstüskét, ami beléd hatolt, kiszívtam – mondta. – Csakhogy azt nem átlagos halandó számára készítette a tulajdonosa! Pajé életét akarta vele kioltani, ezért a cencak sokkal több mérget hordozott magában, mint általában. Ne csodálkozz hát, ha még néhány napig...

– Napok?! – kiáltott hátra José Maria, aki a limuzint vezette. – Szó sem lehet arról, hogy Pedrito még napokig harcképtelen legyen! Adj neki valami dzsungelmaszlagot, vagy olvass rá varázsigéket, én nem bánom, de azt ajánlom, hogy fél órán belül olyan legyen, mint aki épp az édes jó mamájától tért vissza egy kiadós vakáció után!

Don Manolót cseppet sem érdekelte az izomsurmó fenyegetőzése. Hátradőlt a puha borjúbőr ülésen, elrendezte hímzett inge és kopott szövethadrágja ráncait (ezekre még a faluban cserélte le a fűszoknyáját, ami Rióban túl nagy feltűnést keltett volna), majd így szólt:

– Elárulnád nekem, kedves José Maria Luzbel barátom, hová tartunk?

– A főnökhöz – köpte hátra a sofőr, miközben lekanyarodott a sugárútról. A limuzint nyomban elnyelte a túlsúfolt nagyváros folyton tülkölő, lassan araszoló csúcsforgalma. Mindkét ol-

dalon kisteherautók, rozsdafoltos, ám csiricsaré színekkel kifestett buszok, mopedek és személykocsik áradata hömpölygött. Bár fel voltak húzva az ablakok, a zaj akkora lett, hogy José Maria dühöngése már csupán távoli morajnak tűnt.

Pedrito azonban, akit a faluban történt összeecsapás és a sebesülésével járó kínok nagyon megviseltek, már nem tűnt olyan ellenségesnek a pajéval szemben, mint korábban. Sőt, mintha némi tiszteletet is érzett volna a vén indián iránt. Néhány perc néma bámészkodás után hirtelen fogta magát, s átült az öreg mellé (épp csak sikerült arrébb csúsznom, elkerülve, hogy ülőpárnaként szolgálhassam a kényelmét), és bizalmasan oldalba bökkve őt, így szólt hozzá:

– Don Manolo... Szólíthatlak így? – Amikor megkapta az engedélyt, tovább beszélt. – Én azt hiszem, neked igenis jogodban áll tudni, hogy hová viszünk. A főnökünk neve Don Corcosado. Hallottál már róla?

A pajé megrázta a fejét.

– Nos, Don Corcosado biztos elmondja majd, hogy miért hozatott ide – magyarázta a meggyötört izomsurmó. – Én csupán annyit tudok, hogy a főnök úgy három héttel ezelőtt érkezett Rióba, egyenesen a birtokáról, ami egyébként Peruban, Iquitos városának szélén található. Ó, nagyon szép birtok ám az! Képzeld csak el, Don Manolo: maga a palota, ami teljes egészében hófehér carrarai márványból épült, és a teteje a legjobb minőségű amazonasi bambusznádból van, tökéletesen kerek! A pálmafákkal, orchideákkal és állatformára nyírt sövénybokrokkal díszített kertben pedig három, szintén kör alakú medence...

– Igazán örülök a gazdád csodás vagyonának, barátom, de most inkább az érdekelne, hogy mi vár rám a közeljövőben – szólt közbe a pajé. – Elárulnád végre, hogy most épp hová visztek?

– Fel, a hegyekbe – mutatott ki az ablakon Pedrito. Vaskos ujja épp az irdatlan magasságban látható, karjait széttáró szobor felé bökött.

– Oda?! – kérdezte kissé meghökkenve Don Manolo.

– Jaj nem, dehogy! A Corcovado-hegy folyton tele turistákkal, akik megállás nélkül ricsajoznak, fényképeznek, és úgy vigyorognak, mintha égő petárdát dugtak volna a hátsójukba, ám a robbanás előtti másodperceket csak azért is szeretnék kiévezni, így bosszantva az otthon maradt ismerősöket. Szóval a Corcovado ugyan rendkívül szép és főleg magas, de teljességgel alkalmatlan arra, hogy az ember elrabolt személyeket fogadjon a tetején. A főnök az egyik favelában¹⁹ vár ránk.

– *Favela?* – hökkent meg a pajé, aki bizonyára már hallotta ezt a különös szót. – Úgy érted, Rio egyik *nyomornegyedében*?

– Igen – biccentett határozottan Pedrito. – Tudod, Don Manolo, ez a hatalmas város hátborzongatóan sokféle. Minél közelebb vagyunk az óceán partjához, annál nagyobb gazdagságot és fényűzést találunk. Luxusszállodák, pálmafás kertek közepén álló márványpaloták, és a Copacabana homokos partja, ahol a világ leggazdagabb emberei süttetik a hasukat. Ám ha a morrók felé fordulunk, a szegények viskóit láthatjuk. Nézd! A hegyoldalak telis-tele vannak a bádogvárosok apró, egymásra épült, százalmas házaival, melyek közül csoda, hogy a legtöbb még nem omlott össze. Rio olyan, mint maga a világ: minden megtalálható benne, csak épp szorosan egymás mellett.

– Nem is sejtettem, kedves barátom, hogy ilyen költői lélek lakozik benned – ámult a pajé.

– Oh, igen – Pedrito szégyenlősen vonogatta széles vállát. – A mamám azt szerette volna, hogy filmszínész legyek. Mindig arról álmodozott, hogy egyszer valamelyik szappanoperában majd én csábítom el a főhősnőt. Ám sajnos a papám, aki sokkal keményebb lélek volt, kijelentette: a fia csakis az ő mesteriségét folytathatja! Így lettem főállású gengszter. Bár meg kell hagyni, ebben a szakmában sem vallottam szégyent, hiszen már hat országban tűztek ki a fejemre vérdíjat!

¹⁹ favela = bádogváros, nyomornegyed

– Ez igen, barátom! – mosolyodott el kissé kényszeredetten Don Manolo.

Közben a limuzinnak sikerült kikeverednie a dugóból, s orrát az egyre meredekebb hegyoldalra emelve, kacskaringós utcákon haladt tovább. Jómagam orromat az ablakhoz nyomva lestem kifelé. Ez az éberek építette város egészen más volt, mint Budapest. A házak nagyon öregnek tűntek, s szinte mind úgy nézett ki, mintha enyhén szélütött tündérek kezemunkája volna. A kőcsipkék, díszes ablakkeretek, cirádás kapuk, karcsú tornyocskák, no meg a kékre, zöldre, rózsaszínre, pirosra és rikító sárgára festett falak látványától hamarosan káprázni kezdett a szemem. A járdákon autók parkoltak, az úttesten mopedek robogtak vagy gyalogosok bóklásztak. Mindenhol rengeteg volt a fa és a bokor. Sokszor maguk az épületek alig látszottak ki a zöld levélrengetegből, melynek árnyékára a trópusi hőség miatt szükség is volt.

Az egyik különösen kacifántos hajtűkanyarban, a meredek hegyorom tetején csodás kastélyt pillantottam meg. A három hófehérre meszelt emelet üvegablakai és az utca felé eső sarkán örökdő karcsú és kerek torony kacéran tekintettek le az útra, ahol mi, velünk szemben pedig egy hihetetlenül öreg, fából épült, sárga villamos araszolt.

– Az ott a Valentin-kastély – mondta Pedrito a pajénak. – Errefelé még gazdag emberek élnek, de az Alexandrina admirális nevét viselő utca, bár sok kanyar van benne, mégis egyenesen a Körtefa-hegy oldalára épült, Pereira da Silva nevezetű favela legközepébe visz.

– Még mindig nem értem, hogy Don Corcosado, aki dúsgazdag, miért épp egy nyomornegyedben vár ránk – szólt a pajé.

– Ennek igazán egyszerű a magyarázata – felelt Pedrito. – A főnök mindig kerüli a feltűnést, ha üzleti ügyben jár. Rióba azért jött, mert korábban ide küldte a kedvenc unokaöccsét, aki azonban szőrén-szálán eltűnt. Don Corcosado személyesen

akart az ügy végére járni, hát kibérelt egy kis szobát a nyomor-
negyed közepén álló fogadóban...

– Kinek jutott eszébe olyan örülség, hogy a legszegényeb-
bek lakta bádogváros közepén nyisson fogadót? – ámult el még
inkább Don Manolo, ismét a testőr szavába vágva.

– Egy német fickónak meg a barátnőjének, de ez most nem
érdekes – legyintett lapáttenyérével Pedrito. – A lényeg: Don
Corcosado három héttel ezelőtt érkezett a Favelinha²⁰ fogadó-
ba, s szinte azonnal lebetegedett. Eleinte nem vette komolyan a
dolgot, de aztán kiderült, hogy a szálló foglyul ejtette őt!

A környék kezdett megváltozni. Az épületek egyre ócskáb-
bak, kopottabbak, elhanyagoltabbak lettek. Immár nem cserép,
csupán összedrótozott, szürke hullámpala fedte őket. Ezek a
szánalmas kis viskók az Alexandrina admirális utca mindkét
oldalán meredek hegyoldalakra kapaszkodtak, oly ingatag lát-
ványt nyújtva, mintha a következő pillanatban az úttestre akar-
nák vetni magukat. José Maria váratlanul egy magas kőfal tö-
vébe kormányozta a limuzint. A kerítés fölött hatalmas körte-
fák lombja kandikált ki az utcára. A kocsi motorja fáradtan
hörrent, majd leállt.

– Megérkeztünk – mondta José Maria, s már ki is ugrott a
járgányból. Furcsa volt, hogy amint a hátsó ajtó mellé lépett, a
jobb keze rögvest eltűnt a zakója alatt, ahol a fegyverét tartotta,
s napszemüveg mögé rejtett tekintete folyton a környéket vizs-
latta, mintha támadástól tartana. – Kiszállás, *most!*

A nap már lenyugodni készült. Az árnyékok megnyúltak, s
mivel óriási hegyek állták útját az utolsó fénysugaraknak, a bá-
dogváros percek alatt kísérteties helyé változott.

– Nyugalom, pajé – szólt Pedrito, miközben kifelé kecmer-
gett a kocsiból. – Rióban több mint hétszáz különböző nyo-
mornegyed van, és mindet más-más banda tartja az ellenőrzése
alatt. Szerencsére a Pereira favela a legbiztonságosabbak közé
tartozik. Itt jó, ha egy héten háromszor akad némi lövöldözés.

²⁰ ejtsd: favelinya

Átvágtunk az úttesten, majd fel egy meredek kocsibehajtón, ám végül nem a széles kapun, hanem a mellette megbújó, kicsiny vasajtnon léptünk be. Azt hittem, máris a fogadó udvarára érkezünk, ám hatalmasat tévedtem. A szürkületben veszedelmesen kanyargó, folyamatosan felfelé emelkedő járdán találtuk magunkat, mely oly keskeny volt, hogy ha Pedrito a közepén állva netán kétoldalra nyújtja a karját, az ujjai hegyét – a közeli házfalak miatt – már nem tudta volna kiegyenesíteni. Bár én a Budapest alatt húzódó csatornáknak igazán hozzászoktam a szűk helyekhez, most mégis szorongás fogott el.

A következő percekben megismertem a riói favelák igazi arcát. A meredek hegyoldalra ezernyi apró, legtöbbször kocka vagy téglalap alakú házat, kalyibát, kunyhót zsúfoltak össze. Az egyik vörös téglából, a másik vályogból, a harmadik ormóttan betonoszlopokból állt. Az utcácskáról közvetlenül az épületek konyhájába, hálószobájába lehetett lépni, amikben gyakran egész családok éltek egymás hegyén-hátán. A fejünk fölött az őserdő liánjaira emlékeztető villanyvezeték-rengetegek futottak, legtöbbször egyszerűen a házfalakhoz drótozva. Itt-ott magányos, pucér villanykörte szolgált közvilágításként, halvány-sárga fénybe vonva a bádogdzsungelt.

A favela keskeny sikátorok nyomasztó szövevénye volt. Ahogy sötétedett, egyre óvatosabban kellett lépkednem. Néhol még keskenyebb „mellékutcák”, vagy épp szédítően meredek lépcsősorok ágaztak le a járdánkról, mely szeszélyesen kanyargott tovább. Már vagy húsz perce baktattunk némán, mikor vad berregés ért a nyomunkba. José Maria és Pedrito nyomban az egyik ház falának nyomta a pajét, s maguk is szinte matricaként igyekeztek a téglákra tapadni. A hátunk mögött egy mopéd vakító fényszórója hasított a favela hátborzongató alkonyába, s a járgány már tova is pöfögött, kormányának végével épp csak el nem sodorva minket.

Harminc lépéssel később kicsiny térre érkeztünk, amiből háromfelé ágazott az út. José Maria a meredeken lefelé tartó, bal-

ra kanyarodó sikátort választotta. Elhaladtunk egy nyitott, műanyag ponyvával fedett „helyiség” mellett, mely azt hirdette magáról, hogy a favela legjobb falatozója. Ezzel az apró asztalokon nyüzsgő, zöldhátú legyek biztosan tökéletesen egyet is értettek. Ahogy tovább-ballagtunk, jobb kéz felől olykor félelmetes szakadék tárult, még hozzá közvetlenül a járda mellett. Korlát persze nem mindenhol volt. Odalenn, a dús üstökű fák között, közvetlenül a lábam alatt újabb bádogtetőkre láthattam, csak épp halálsikolynyi mélységben.

A viskókból itt-ott énekszó, recsegő rádiók bömbölése vagy rikácsoló veszekedés szűrődött ki. Olykor szembetalálkoztunk egy-egy sovány, szomorú képű kutyával. A küszöbökön élénk tekintetű fekete, kreol és rézbőrű gyerekek ücsörögtek, s amint meglátták a három idegent, maszatos tenyerüket kérően nyújtották felénk. Nem könyörögtek; a koldulást mint komoly szakmát végezték, s mikor az izomsurmóktól semmit sem kaptak, randa pofákat vágva mondtak nekik búcsút.

Mikor már a térdem is remegett a kimerültségtől, az elől haladó José Maria hirtelen félreállt az útból, és egy barna faajtóra mutatott, amihez őt, zöldre festett lépcsőfokon lehetett feljutni.

– Íme, a Favelinha fogadó – mondta, majd a vaskorlát felé nyúlt. – A főnök már...

S ekkor úgy esett össze, mint akit villámcsapás ért...

* * *

– Most meg mi van? – kérdezte Pedrito rémülten, és úgy totyogott a társa körül, mintha sürgősen a pöttyantóra kéne mennie. – Pajé, maga szerint löjjek? Van nálam fegyver! Talán használnom kéne, nem?!

– Semmi szükség rá – szólt Don Manolo higgadtan. – Még a végén eltalálnál valakit.

– Lövöldözés esetén épp ez a cél – bizonygatta a mesztic, aki végre megtorpant, s tekintetét a járdán heverő, mozdulatlan José Mariára szegezte. – Meghalt?

Az öreg letérdelt a férfi mellé, és megérintette annak nyakát.

– Él – mondta, majd a zöldre festett lépcsőket és a vaskorlátot kezdte vizsgálgatni. – Azt hiszem, bűvös csapdát érintett, de hamarosan magához tér.

A favela keskeny sikátoraira oly gyorsan borult rá a sötétség, mintha a napfényt szalmaszálon szippantották volna ki belőlük. Hideg borzongás futott végig a hátamon. Úgy éreztem, a sötét sarkokból szurokszínű mancsok nyúlnak felém, hogy magukkal rántsanak. Már épp azon voltam, hogy én is kérdezősködni kezdjek a pajétól – bár *testetlen* hangom bizonyára pánikba kergette volna szegény Pedritót –, mikor a szálló barna ajtaja hirtelen szélesre tárult. Bentről barátságos lámpafény árasztotta el a sikátort.

– Mi folyik itt? – kérdezte egy kissé rekedt, ám mégis fiatalnak tetsző hang. A fekete bőrű asszony szeme vadul villogott, amint sorra megbámult minket. Mikor a pillantása rajtam is elidőzött, legszívesebben azonnal belerohantam volna a bádoggváros éjszakájába.

– Bocsásson meg, hölgyem, de épp önökhöz tartottunk, amikor a barátom... – Don Manolo a földön fekvő izomsurmóra mutatott. – Nem is tudom... Talán rosszul lett.

– Hozzánk? – a nő továbbra is az ajtókilincsen tartotta a kezét, hogy bármikor az orrunkra csaphassa azt, ám közben a háta mögé pillantott, mintha tanácsot kérne valakitől. Úgy tűnt, meg is kapta, mivel a következő pillanatban égbe bökte a mutatóujját, és ide-oda lengetve azt, kijelentette: – Szó sem lehet róla, hogy bejöjjenek! Takarodjanak innen! Minden szobánk foglalt, betegeket pedig egyébként sem engednénk be. Ez a Favelinha fogadó, és nem szeretetkórház!

– Ezzel magunk is tisztában vagyunk – hajolt meg Don Manolo udvariasan. – Ám úgy áll a helyzet, hogy épp a maga egyik vendége hívott minket ide.

Ámulva hallgattam, hogy az esőerdő közepén nevelkedett pajé milyen választékosan fejezi ki magát. A rasztafrizurás aszszonyt viszont nem az öreg stílusa, sokkal inkább a mondanivalója érdekelte.

– Maga a varázsló, akiért Don Corcosado küldött? – kérdezte reménykedve. Ezek szerint a dagadt gengszter telefonhívásáról már az egész fogadó tudott.

Láttam, amint a „varázsló” szó hallatán a pajé arca megrándul. Az öreg komoran bólintott. Úgy tűnt, nem tartja fontosnak, hogy a favela sikátorában ácsorogva a varázstudók közötti különbségekről vitatkozzon.

Ezután alig telt bele két perc, s már mindannyian a küszöbön belül voltunk. A nő, akiről egyébként kiderült, hogy a fogadó tulajdonosa, és Andréia da Silva Martinsnak hívják, éketlen óbégatással hívta segítségül német származású párját, Holger Zimmermant, hogy aztán a bamba Pedritóval közösen felemeljék és a fogadó nappalijába cipeljék a még mindig eszméletlen José Mariát. Közben mindannyian vigyáztak, nehogy megérintsék a vaskorlátot! Én a toporgó lábak között surrantam előre, majd sietve olyan búvóhelyet kerestem, ahonnan jól láthatom az eseményeket, s közben attól sem kell tartanom, hogy a fejemre ülnek vagy belém rúgnak.

A Favelinha fogadó nappalija alig volt öt lépés hosszú és négy lépés széles, ám egyszerre tűnt családiasan otthonosnak és könnyfakasztóan lepukkantnak. A bejárattól balra, közvetlenül az ajtó mellett kicsiny szállodai pult állt. Mögötte egy rémült tekintetű, fekete bőrű lány idegesen tördelte vékony ujjait. Amikor aztán meglátta az ájult idegent, halkan felsikkantott, majd megmarkolta a nyakában függő, hatalmas alumínium kerestet, persze a hozzá tartozó nyúllábbal együtt, és imádkozni kezdett.

Én ekkor már biztonságban éreztem magam, így volt időm mindent alaposan megszemlélni. A bejárattal szemben lévő falon három kicsi, kétszárnyú ablak tárult az immár éjszakai városra. Alattuk narancssárga kanapé terpeszkedett, mely a bal sarokban elkanyarodott. Kissé arrébb üvegtetejű étkezőasztal állt, körötte négy székkal, majd egy ajtó következett, ami az erkélyre nyílt. A nappali jobb oldali részét a konyha töltötte be, mely egyben bár is volt, így valójában csak egy újabb pult választotta el a helyiségtől. A sarokban öreg tévé gubbasztott. A bejárati ajtótól jobbkézre két lépcső is indult: az egyik meredeken lefelé, a másik felfelé. Mint később megtudtam, lent a hálószobák, fent pedig egy sivár napozóterasz (valójában a fogadó lapos teteje, két műanyag nyugágygal) várta a vendégeket.

Számomra a legkülönösebb mégis az volt, ahogy a favela lakói a szobafestést értelmezték. A Belvárosi Belféreg éberhergelőjeként gyakorta jártam éber lakásokban, ahol a falak mindig fehérek, sárgák, esetleg világosszöldek voltak. A kariokák²¹ azonban féktelenül imádják a rikító, vidám színeket, és végtelesenül rühellik az egyhangúságot. Épp ezért a Favelinha fogadó nappalijának egyik falát kikericssárgára, a másikat halványlilára, a harmadikat pedig narancsra mázolták. Az eredmény szó szerint szemkápráztató volt! Ráadásul ezeket a színeket nem szépen, egyenletesen vitték fel a falakra, sokkal inkább úgy, mintha egy dühös óvodás esett volna neki a dadus hófehér köpenyének festékes ujjával. Körkörös ecsetmaszatok látszottak mindenfelé, ahol még nem kezdett peregni a vakolat, úgy kacs-karingózva, tekeregve és girbegurbálva, hogy ha a lidérc sokáig nézte, bizony felkavarodott a gyomra.

Kezdtém érteni, hogy a Halál Liánjáról csüngve miért láttam oly maszatosan sötétkékné a szobát, amiben Don Corcosado szenvedett és telefonált.

²¹ Karioka (cariocas) így nevezik magukat a tözsgyökeres, Rio de Janeíróban született emberek.

Andréia fülsiketítő óbégatásának kíséretében, hatalmas nyögések és förtelmes káromkodások után José Maria ernyedte teste végre a narancssárga kanapéra zuttyant. A cipekedők fújtatva rogytak le mellé, felkapott magazinokkal vagy csupán a tenyerükkel legyezve verejtékező arcukat. Én a csendesen szunnyadó televízió mellé kucorodva figyeltem az eseményeket.

– Estrella, limonádét! – adta ki az utasítást a fogadó úrnője, mire az addig motyogva imádkozó lányka átrohant a nappalin, egyenesen a konyhában. Andréia ekkor Don Manolóhoz lépett, s finoman megérintette annak csontos vállát.

– Varázsló...

Az öreg dühösen villantotta tekintetét a nőre.

– Nem vagyok varázsló! – mondta rekedten. – Sem boszorkány, voodoo-master vagy kuruzsló! Pajé vagyok, az esőerdő szellemeinek barátja, a viharfelhők villámainak lovasa és a tűzhangyák testvére. Azt ajánlom neked, ezt jól jegyezd meg, ha nem akarod, hogy benőjjön a... hát, mondjuk, az orrod lika!

Mindkét kezemet a számra kellett tapasztanom, nehogy felröhögjek. Andréia azonban nagyon is komolyan vette a fenyegetést; sötét arcbőre elsürkült, vastag ajka remegni kezdett, és tekintetét hirtelen a földre szegezte.

– Bocsáss meg, pajé! – súgta a fogadó első asszonya. – Nem akartalak megbántani.

– Én viszont szívesen megteszem, ha továbbra is rémisztgetni merészeli a páromat! – harsant fel ekkor Holger Zimmermann hangja, bár a padlón ülő szőke férfi harciasságán sokat csorbított, hogy közben az *Én édíbédi bėbim* című kismamagazinnal legyezgette magát. – Tudja, a kariokák rettentő babonásak, ezért könnyű őket megijeszteni. Én viszont Berlinben születtem, szóval...

Don Manolo a fogadó társtulajdonosára nézett. Holger szava elakadt. A magazin füstölni kezdett a kezében, majd néhány pillanatra egy förtelmesen nagy és veszedelmesnek tűnő imádkozó sáskává változott, ami mellső csápjaival a férfi feje után

nyúlt. Hogy a rovarnak miféle szándékai voltak, az végül nem derült ki, mivel a pajé megszüntette a bűbájt, majd kérdőn Herr Zimmermannra pislogott.

– Mondani szeretne valamit, barátom? – kérdezte a ravasz dzsungelbűvész.

– Hát hogyne! – bólogatott Holger, letéve a magazint. – Csak annyit, hogy szívből örülök a látogatásának, pajé!

Estrella, karján nagy tálca limonádéval, épp ekkor érkezett vissza. A párás falú, színes poharakban csábítóan csilingeltek a jégkockák. A karcsú, fekete lány sorra odalépett mindenkihez, hogy azok leemelhessék a maguk italát. Pedrito kettőt vett, majd tétován bámulta a José Mariának szánt poharat, amit végül eszméletlen társa széles, lapos homlokára állított.

– Talán így is jól fog tenni neki – mondta.

A tálca végül az asztalra került. Egyetlen pohár maradt rajta, aminek nem akadt gazdája; Estrella talán véletlenül számolta rosszul a jelenlévőket – hisz engem nem láthatott! –, vagy az ösztönei voltak erősebbek, mint az átlagos ébereké, s így *megérezte* a jelenlétemet. Vágyakozva lestem a hús italt, mikor is hirtelen kellemetlen érzésem támadt. A kanapé előtt csoportosuló emberek felé fordultam, s ekkor a tekintetem Andréia pillantásával találkozott. A fekete asszony *engem nézett*. Tévedés kizárva, hisz rajtam kívül a sarokban csupán a néma televízió kucorgott.

Már épp azon kezdtem töprengeni, merre menekülhetnék. Ám ekkor Andréia szó nélkül átszelte a nappalit, felvette a megmaradt poharat, majd a tévéhez lépve letette azt a készülék tetejére. Közben egyszer sem pillantott rám, én azonban mégis biztos voltam benne, hogy Andréia da Silva Martins igenis *lát engem!* Különben miért telepítette volna át a poharat épp a kezem ügyébe? Talán szereti, ha ragacsos karikák díszítik a tévéje tetejét?

Hangos nyögés, majd loccsanás, végül dühös meszticszitkok²² törték meg a kellemetlen csendet.

– Miért locsoltatok le limonádéval? – kérdezte a hideg, cukros létől csöpögő José Maria, miután kóválygó fejjel, de azért sikerült felülnie.

– *Perdón!*²³ – vigyorgott rá Pedrito. – A poharat én állítottam a homlokodra. Gondoltam, ha már meginni úgysem tudod...

A lassan közeledő, halk fújtatást, amibe némi gurgulázás is vegyült, egyelőre senki sem hallotta. Senki, egyedül csak én...

– ...legalább a jég hűsíteni fog.

José Maria dühösen vicsorgott a társára, majd egyetlen biccentéssel köszönte meg a törülközőt, amit a váratlanul felbukkanó Estrellától kapott.

– Mi a fene történt velem? – kérdezte José Maria, miután a limonádé javát valahogy sikerült ledörgölnie magáról.

Egyszerre két válasz is érkezett. Don Manolo ezt mondta:

– Valaki rontást olvasott a lépcső vaskorlátjára, ami úgy csapott le rád, mint cukorkát kunyeráló indián gyerekekre a túl-buzgó misszionárius.

A sípoló lélegzetvételt csosszanó, majd dobbanó hangok egészítették ki. Mivel épp senki nem figyelt rám, gyorsan a tévé tetején lévő pohárért nyúltam, s mielőtt ránk szakadt volna a végűtlet – mert a közeledő nyöszörgésből, hörgésből és egyéb rémisztő hangokból erre kellett számítanom –, az utolsó cseppig kiittam azt. Nagyon jólesett, így hát valamelyest elégedet-

²² – Akik értenek hozzá, azt mondják, hogy a magyar kocsisok és a francia matrózok, valamint Ékesszóló Szlavomir (aki 1543-ban kispapként szolgált a strüzsdei kolostorban, s miután a nagylábujjára ejtette a tömör, fából készült imázsármolyt, a következő hat esztendő megszakítás nélkül végigkáromkodta) után a legcsavarosabban a perui meszticek tudnak szitkozódni.

²³ Bocsánat! (spanyol)

tebben fordultam a lépcső felé, ahonnan a Rém felbukkanása volt várható...

Andréia viszont – épp egy időben a pajéval – ekként magyarázta a José Mariával történt balesetet:

– A környéken lakó suhancok valamelyike már megint áramot vezethetett a lépcső korlátjába, ami aztán a kedves vendéget úgy csapta földhöz, mint szombatáncost a csendrendelet.

Don Manolo és a fogadósné bosszúsan néztek egymásra, miközben José Maria – aki az egyszerre beszélők szóáradatából semmit sem értett – hasonló indulattal bámulta őket.

És ekkor a Szörnyeteg végre megérkezett!

Sokkal nagyobb volt, mint azt előre gondoltam. Az alsó szintre vezető lépcső tetején bukkant fel, mint a mélységből bugyogó iszony tökéletes megtestesítője. A folyosó túl keskeny volt számára, így két irdatlan válla és karja a falat súrolta. Süvítő, füttyögő, nehézkes lélegzetvétele betöltötte a nappalit. Verejtéktől csillogó, szederjes hájhurkák közé ékelt, apró szemei végigsöpörtek a helyiségen, s akin megállapodtak, *azt* nyomban kiverte a láz. Bár én voltam hozzá a legközelebb, szerencsére nem nézett rám. Azzal volt elfoglalva, hogy majd’ a térdéig csüngő, puha hálóköntösbe csomagolt pocakját valahogy átréselje az utolsó akadályon, vagyis a lépcsőlejárati ajtófélfáján.

– Segítene valaki? – hördült fel ablaktáblákat remegtető, mély hangján, mikor végre belátta, hogy túl kövér a feladathoz.

– Don Corcosado! – A fogadóspár és a két izomsurmó egymást taszigálva rohantak a bálnaemberhez, majd megragadva mindkét karját, berántották őt a nappaliba. Tisztán hallottam, amint a meredek hegyoldalra épült, betonoszlopokon egyensúlyozó Favelinha acél csapszegei fájdalmas sikolyt hallatnak.

– Tudni szeretném, mi ez az irtózatós ricsaj, amit csapnak – szuszogta Don Corcosado, miután a nappali közepéig támogat-

ták. Szavai oly mérhetetlenül mélyről érkeztek, hogy mire kibuktak a száján, már csupán bágyadt, bár dörmögő suttogásnak tűntek. – A szobámban szenderegtem, hisz tudják, mennyire beteg vagyok. Beteg! Áh, dehogy! Sokkal inkább *megátkozott*, éppúgy, mint maguk!

Estrella és Holger ekkor az erkélyre futottak. Először nem értettem, mit akarnak, de aztán láttam, hogy egy széket vonszolnak befelé. Ketten cipelték, felemelni mégsem tudták, pedig tényleg csak *egyetlen* székről volt szó! Mikor azonban a nappaliba értek, végre rádöbbsentem a turpisságra: a fura tákolmány kétszer olyan széles volt, mint egy közönséges ülőalkalmatosság, ráadásul öntöttvas merevítőket tartották szilárdan.

Ennek ellenére veszett nyikorgásba kezdett, amint Don Corcosado ráeresztette irdatlan ülepét.

– Válaszolna valaki a kérdésemre? – gurgulázta a bálnaember.

– Elhoztuk, főnök! – vigyorgott Pedrito.

– Találtunk egy valódi pajét! – csatlakozott a társához José Maria is, bár közben igyekezett minél kevesebbet mutatni limonádétól foltos, egykor fehér öltönyéből.

Don Manolo a vasalt széken ülő férfi elé lépett.

– Nem varázsló! – hajolt Andréia bizalmas suttogással Don Corcosado füléhez. – És nem is voodoo-master vagy kuruzs...

A zsírpárnákból épp csak kiemelkedő hurkaujjak távolabb hessegették a fogadósnet.

– Szóval te vagy az – mordult Don Corcosado, malacszemével az öreget vizslatva.

– Szóval maga az – szólt rekedten a pajé, szúrós tekintetét a betegén járattva.

S ekkor a Favelinha fogadó megrázkódott... Az ablakok ki-be kezdtek csapódni... A lámpák vibráltak... A bútorok elmozdultak a helyükről... A konyhában edények és üvegek záporoztak a padlóra... A kikericssárga falon téglaport köpködő

repedés futott végig... Odakinn a favela sötét sikátorait vérfa-gyaszító üvöltés töltötte be...

Eközben rajtam meg a két egymást bámuló férfin kívül mindenki más sikoltozva rohanguált le-föl, s végül még a tévé is bekapcsolódott.

Pedig esküszöm, hozzá se nyúltam!

* * *

Aztán mindennek egy csapásra vége lett.

– Ki volt az?! – sípolta dühtől vörös arccal Don Corcosado.
– Ki merészelt arra gondolni, hogy elhagyja a fogadót?

A finoman szállingózó téglapor lassan leülepedett. Nagyot rántottam a tévé zsinórján, mire a fülhasogató szambát bömbölő készülék is elhallgatott. Estrella és gazdáí, valamint a fegyvereiket szorongató, holtra rémült izomsurmók tanácstalanul néztek egymásra.

– Azt kérdeztem, hogy ki merészelt... – préselte ki magából az elgyötört szavakat Don Corcosado, de a pajé közbevágott.

– Én voltam – mondta. – Én gondoltam arra, hogy elhagyom a fogadót, mivel itt úgysem veszi senki a hasznomat.

– Értem. – A bálnaember úgy gyúrte össze vastag, vértelen ajkait, mint aki mosolyogni próbál. – Azt ajánlom, ezt ne próbáld meg még egyszer, pajé! Mióta foglyul ejtett minket a ron-tás, ahányszor csak a távozásra gondolunk, ilyesmi történik.

– A pillérek már nem bírják soká – szólalt meg Holger, könyörgőn téve össze a két tenyerét. – A végén mind a völgyben végezzük, mint Favelinha-szendvics!

– Azért hozattalak ide, varázstudó, hogy segíts rajtunk – szuszogta Don Corcosado. – Az átkot nekem szánták, de mások is szenvednek tőle. A fogadót senki sem hagyhatja el. Aki megpróbálta, arra már néhány lépés után bűbáj sújtott, s ha mégis továbbvonszolta magát, a fájdalom kioltotta az eszméle-tét.

– Holgert épp csak vissza tudtuk vonszolni a járdáról, mielőtt belehalt volna a kínba – bizonygatta Andréia, szeretettel simogatva párja csatakos tarkóját. – Három másik vendég a szobájából sem mer kilépni, s hogy az érkezőkkel mi történik, ha óvatlanul a lépcső vaskorlátjához érnek, azt a napszemüveges urak egyike a saját bőréen tapasztalhatta.

– Úgy tűnik, nem csak rám, de az épületre is rontás került – vette vissza a szót Don Corcosado. – Valaki mindenáron meg akarja akadályozni, hogy élve hagyjam el a Favelinha fogadót. Nos, pajé, tudsz rajtunk segíteni?

Az öreg farkasszemet nézett a bálnaemberrel. Akkora lett a csend, hogy a lámpa körül repkedő éjjeli lepke szárnyasuhogása is bántó zajnak tűnt.

– Előbb meg kell néznem valamit – szólt végre Don Manolo, majd anélkül, hogy felém fordult volna, hozzátette: – Tarts velem. Tubaszellem!

Azon, hogy a vénember olyasvalakihez beszél, akit senki nem lát, a jelenlévők egyike sem csodálkozott. Miért is tették volna? Elvégre az imént még *zörgő kavicsok* voltak egy olyan épületben, amit láthatatlan szellemmancsok használtak *csörgőként!*

A pajé egyenesen a kijáráthoz ment. Követtem őt, messze elkerülve a tétován toporgó, egymásra pislogó ébereket. Don Manolo leakasztotta hátáról a kosarat, és a bambuszrúdból két körömpiszoknyi dohánypaszta-darabkát csippentett ki.

– Ez csak arra lesz elég, hogy képessé váljunk egyszerre látni a Valóságot és a Szellemvilágot – súgta halkan, nehogy a többiek meghallják. – A küszöbön túl légy nagyon óvatos, Tubaszellem, és semmiképp se érintsd meg a vaskorlátot!

– Vettem. – Biccentésem jóval határozottabbra sikerült, mint ahogy valójában éreztem magam. – Mondd csak, pajé, szerinted a kariókák odakinn miért nem rohangálnak le-föl, sikoltozva és a hajukat tépve?

– Miért tennék? – hökkent meg az öreg.

– Mert alig egy perce még földrengés rázta az egész favelát, miközben elkárhozott lelkek és hasfájós démonok vonyítottak versenyt.

– Oh, szerintem az csak nekünk szólt – legyintett Don Manolo, majd a szájába dobta a dohánypasztát. – A szellemvarázsló rettentő dühös, amiért sikerült eljutnunk idáig, s most igyekszik ránk ijeszteni.

– Aha! – Magam is bevettem a kepigarit. – Ezt ismerem! Úgy hívják: lélektani hadviselés! Kucséber Baba, a Lidérc Árvák Fészkének főpesztonkája is gyakorta alkalmazta. Bár a sikerhez neki bőven elég volt annyi, hogy létezett.

Don Manolo homlokráncolva pislogott rám, de nem kérdezett semmit. A dohánypasztát rágcsgálva bámultuk a barna ajtó belső felét, s mindketten arra gondoltunk, vajon mi vár ránk a túloldalon.

Aztán a vén pajé egyszer csak felállt, hátára dobta a kosarat, és megragadta a kilincset.

* * *

A Favelinha fogadó ajtajából egyedül a keskeny betonjárda túloldalán emelkedő, szomszédos ház malterpotyogtató hátsó falát lehetett látni. A szürke vakolatot vörös festéssel mázolt kusza betűk és bandajelek csúfították el. A bádogvárosokban élő fiatalok legtöbbször a favela kiskirályainak szolgálatában állt, és gyakorta háborúzott a gazdag belvárosból olykor fel-fellátogató rendőrökkel. Ezek a hihetetlen szegénységbe született srácok fontosnak tartották, hogy megvédjék nyomorúságos otthonaikat a többi banda, s bárki más ellen is. Rio majd hétszáz bádogvárosa éjszakánként háborús övezetnek számított. Épp ezért is volt tökéletesen örült ötlet Herr Zimmermann és Andréia aszszony részéről az, hogy pont az egyik ilyen nyomortelep közepébe építsenek fogadót. Ám úgy tűnt, a számításuk bevált! A világ minden részéről özönlöttek a kalandra, életveszélyes bi-

zsergésre áhítózó, tökéletesen lökött (viszont dúsgazdag!) turisták. Ők voltak azok, akik korábban már sorra kipróbálták a föld alá, tengerfenékre, vulkán gyomrába vagy épp az Antarktisz jegébe épített luxusszállodákat – s mindet meg is unták. Így aztán jól jött nekik a Favelinha fogadó, ahol az őket szívből gyűlölő szegények között nyaralhattak, folyton attól rettegve, hogy mikor rabolják ki őket.

Don Manolo lépte át először a küszöböt. Bentről úgy láttam, hogy a sikátorban szellő sem rezdül. Csupán a húszméterenként fityegő, pucér villanykörték körül repdesett néhány lepke, szúnyog és más rovar.

A pajé mégis úgy ingott ide-oda, mint akit hurrikán akar ledönteni a lábáról. Fekete haján a zöld növényparókát néma vihar cibálta, ahogy a nadrágszárát és az ingét is. Hiába füleltem, a tücskök örökös koncertezésén és egy távoli rádió nyekergő dallamfoszlányain kívül semmit sem hallottam.

Don Manolo lassan, kínkeservesen lépett tovább a küszöb-től, hogy én is követni tudjam őt. Bele kellett dőlnie az orkán erejű szélbe, aminek létezéséről számomra továbbra sem árulkodott semmi más, csak a vén pajé furcsa mozgása. Hirtelen egy nyakigláb férfi bukkant fel a sikátorban, s ballagott el a fogadó előtt. Két kezét a nadrágzsebébe dugta, bozontos üstökét lehajtotta, tekintete pedig a repedezett betonsávot ügyelte, nehogy a gyér fényben véletlenül lelépjen róla. Mikor a Favelinha elé ért, felnézett a lépcsősor tetején támolygó Don Manolóra, aki továbbra is a nem létező viharral küszködött.

– *Persiana chanco!*²⁴ – csóválta fejét a férfi, majd továbbhaladt, s hamarosan elnyelte őt a favela éjszakája.

Kihúztam magam, nagy levegőt vettem, majd átléptem a küszöböt.

A szélvihar azonnal nekivágott volna a vaskorlátnak, ha a pajé el nem kap. A tomboló orkán akkora erővel söpört végig a sikátoron, hogy először még csak levegőt sem tudtam venni.

²⁴ *Részeg disznó!* (spanyol, ejtsd: persziáná csáncsó)

Az imént még csendes, kellemesen langyos trópusi éjszaka forró katlanná változott, amit dobhártyaszaggató bömbölés, keserves sikolyok áradata és vérfagyasztó hörgések töltöttek ki.

– Mi a ragyaverése ez, pajé? – üvöltöttem túl a szél- és hangorkánt.

– Ez Taszorinci, a Fúvó Szellem átka – felelte Don Manolo.
– A szellemvarázsló olvasta rá a fogadóra, hogy senki ne távozhasson belőle.

– Akkor az lesz a legjobb, ha nyomban visszamegyünk a házba, te pedig gyorsan kotyvasztasz néhány korty jagét, majd ellátogatsz Ajahuaszkához, hogy megkérdd: rúgja hátsón ezt a Teszetosztát, vagy kit, amiért gonosz varázslóknak engedelmeskedik – hadartam az öregbe kapaszkodva, ám még a mondanivalóm felénél sem tartottam, mikor már tudtam: a megoldás nem lehet ilyen egyszerű.

– Sajnos ez nem ilyen egyszerű – ordította a pajé. – Ha egyszer egy szellem szövetséget kötött egy varázstudóval, akkor az a megállapodás szent és sérthetetlen. Más megoldást kell találnunk. Most hasalj le szépen a földre, Tubaszellem, nehogy az átokvihar elsodorjon.

– És te?

– Én megpróbálok lemenni a lépcsőn – felelte Don Manolo.

Hasra vetettem magam, tíz körömmel kapaszkodva a beton repedéseibe. Az öreg nekifeszült az orkánnak, s lassan csoszogva kezdett előrearaszolni.

Mikor az első fokról lelépett, az egész fogadó rázkódni kezdett, és a bádogházak alatt sötét árnyak mozdultak...

Mikor a második fokra tette a lábát, a szeszélyesen kanyargó járdákon tenyérynyi repedések futottak végig, melyekből lidércfej nagyságú skorpiók, százlábúak és pókok másztak elő...

Mikor a harmadik lépcsőre ért, a Favelinha megbillent, s mérhetetlenül lassan az alatta tátongó mélység felé kezdett dőlni...

Mikor a negyedik lépést is sikerült megtennie, fájdalmas, hátborzongató nyögés szakadt ki a hegy gyomrából, miközben a sötét égen óriási szárnyak suhogása kelt, s immár az egész nyomornegyed a völgy felé csúszott...

Mikor a pajé a legalsó lépcsőfokra tette volna a lábát, hirtelen mindenfelől torz, csontkarmos árnyak vetették rá magukat. Az öreget ugyan megvédte saját bűvereje, de az egyensúlyát elveszítette. Taszorinci szellemszolgái előbb a levegőbe emelték, majd megpörgették, hanyatt lökték, s végül irtózatossággal a lépcső legtetejére vágták; épp mellém, vagyis oda, ahonnan korábban elindult.

– Hát... – nyöszörögte a pajé. – Pillanatnyilag ennyi telt tőlem.

– Akkor mehetünk végre jagét kotyvasztani? – érdeklődtem torkom szakadtából. Don Manolo biccentett. A tomboló szélviharban mindketten hasra fordultunk, és sietve átkúsztunk a küszöbön (azt hiszem, ez volt életem legszégyenteljesebb visszavonulása).

A Favelinha előterében varázslatos csend és nyugalom ölelt körbe minket. Felálltam és leporoltam magam, majd kinéztem a még mindig nyitott ajtón. A sikátor gyér fényében lepkék, szúnyogok és egyéb rovarok rohmozták a pucér villanykörteket, miközben értelmetlen táncukhoz tücskök ciripelése és egy távoli rádió recsegő hangja adta a dallamot.

V.

Don Manolo úgy cselezte át magát a nappaliban ácsorgó emberek között, mint valami csodacsatár, aki épp az Igazság Bőrlasztiját igyekszik az Ostobaság Kapujába löni. Az ellenséges csapat tagjai – vagyis mindenki más – sorra próbálták megállítani.

– Pajé, mi történt? – próbált becsúszó szerelést alkalmazni Holger, ám hiába.

– Mondjon már valamit, a Corcovado-hegy Megváltójára és a fekete kakas kiömlő vérére kérem! – vinnyogta Estrella, miközben jobbával keresztet szórt, baljának mutatóujjával pedig ördögi jeleket rajzolt a levegőbe (az utóbbit persze csak a háta mögött), de ő sem járt sikerrel.

– Ez az én fogadóm! – Andréia egyenesen a pajé elé ugrott, mint aki kész simán elgáncsolni az öreget. – És ha már az enyém, hát jogom van tudni...

Don Manolo fel sem nézett, úgy sasszézott el az asszony mellett.

– Állítsátok meg! – mordult ekkor a vasalt széken ülve Don Corcosado. José Maria és Pedrito egyszerre ugrottak a pajé felé, s épp a háta mögött ütköztek össze. A kavarodásban aztán vérprofihoz illő alapossággal és tökéletes sikerrel fogták le... egymást. Mire észbe kaptak, a vénember már az erkélyen volt, sőt, becsukta az ajtót, hogy senki ne követhessen minket.

– Ugye nem tévedek túl nagyot, ha azt mondom, hogy hatalmas szószban vagyunk? – kérdeztem Don Manolót, aki a fe-

hér korláthoz ballagott, és rákönyökölt. Lenn, a messzi völgyben, szemképráztató szépséggel sziporkázott Rio de Janeiro városa, s azon túl a kivilágított Cukorsüveg-hegy.

– Ez nem közönséges átok. – Vén barátom töprengve csóválta a fejét. – A varázsló szinte elképzelhetetlen erővel bír, amit csakis hatalmas áldozat árán szerezhetett meg. Ezernyi varázstüske és hordónyi jagé sem volna elég, hogy az útját álljam.

Kezdett meghűlni bennem a vér.

– Feladod?! – bámultam rá.

– Az egyenlő volna a pusztulással – válaszolt Don Manolo. – Úgy tűnik, a varázsló mindenkit halálra szánt, aki Corcosadónak segít, vagy csak a közelébe kerül. A fogadót cencakok milliárdjaiból emelt, láthatatlan fallal vette körbe, ami befelé még úgyahogy átjárható, de kifelé már nincs út.

– És ha leugranánk? – mutattam az erkély alatti mélységre, ahol a meredeken zuhanó hegyoldal fáí, köztük pedig a favela bádogtetői látszottak.

– Talán a te csontjaid törhetetlenek, Tubaszellem?

– Kötél?! – tártam szét a karom kérdőn. – Vagy valami pajé madártrükk, ami pihekönnyűvé tesz?

– Nekünk talán sikerülne – vont a meg csontos vállát Don Manolo, majd állával a nappali felé bökött. – És ők? Hagyjuk őket a sorsukra?

– Ha csak Corcosadóról volna szó... – sóhajtottam. – A szeme se áll jól. Legalábbis amennyire a hájhurkáitól láttam.

– Bölcs vagy, Tubaszellem, hisz Opaca Szeri ereje lakozik benned – mosolygott rám a vénember. – Ám Andréiát, Holgert, Estrellát és a többieket semmiképp sem hagyhatjuk a varázslószellem prédájának.

– Pajé... – szoltam ekkor bizonytalanul. – Én azt hiszem... Bár nem vagyok benne biztos, de úgy érzem, a fogadós né lát engem.

– Ez könnyen lehet – biccentett Don Manolo, ismét a hatalmas város fényeit kémelve. – Te lidérc vagy, aki Európából

származik, ezért errefelé csak a varázstudók pillanthatnak meg. Ám ha valaki már járt Európában...

– Andréia hét évig élt ott! – koppantottam homlokomat a korlátnak, majd hirtelen felkiáltottam. – Holger pedig Berlinben született! Akkor ő miért nem lát?

– Mert sosem hitt a szellemlényekben, nem úgy, mint Andréia – mondta a pajé. – Persze csak idő kérdése, és ha még legalább egy napig az orra előtt mászkálsz, lassanként ő is észrevesz.

– Mondhatom, ez aztán az *übertutifájint!* – sisteregtem. – Elhúszom a szennyest az Aranyos Szegeletből, nehogy felkockázzanak a borbárók bérgyilkosai, erre tessék...! Szellemkajmánok meg fúvócsöves szellemek vetik rám magukat, hogy a tüskéikkel sünt csináljanak belőlem. Hát már sehol a kerek világon nem lelhet nyugalomra a szegény lodovérc?!

Don Manolo egyre csak töprengett és rágódott – az utóbbit néhány zöld Banisteriopsis levél segítségével tette –, azzal sem törődve, hogy a két dühös izomsurmó már az erkélyajtót feszegeti. Aztán váratlanul hozzám fordult, s leguggolt elé.

– Mondd csak, Tubaszellem, miféle lidérctrükköket ismeresz? – kérdezte, s a szemében ravasz fény csillant. – Hisz még a dzsungelben megígérted, hogy tanítasz nekem néhány varázsdalt!

– Hát... Persze, igen... – hebegtem. – Akad néhány... Az *itta piros, hol a pirost* ismered? Jól lehet vele pénzt keresni!

– Én inkább valami átváltozásfélére gondoltam.

– Nos, az sincs kicsukva. Mondjuk... Át tudok változni kisebb tárgyakká! Voltam már hamutartó, körömcsipesz és fültisztító is, bár azt nagyon utáltam.

– Remek! – lelkesedett Don Manolo, ám én sietve folytattam:

– Ezzel a trükkel csak az a gond, hogy előre sosem tudom, mennyi ideig maradok *abban* a formában, amivé átváltoztam. Pakk, és egyszer csak újra Tuba vagyok, de hogy mikor...

– Nem, ez így mégse használható – rázta fejét a pajé. – Valami más?

– Kisebb állatokba is bele tudok bújni. – Most már úgy érzem, a lidércbeccsület kifejezetten megkívánja, hogy használható képességet mutassak fel. – Amíg benne vagyok az állatban, én irányítom őt, és akkor jövök ki belőle, amikor akarok.²⁵

– Igen, ezt a képességedet biztos tudnánk használni! – Don Manolo újra izgatott lett. – Jól figyelj rám, Tubaszellem! Én most kikérdezem Corcosadót, hogy többet tudjunk arról, ami ellen harcolnunk kell. Ezt még várd meg, de aztán hívok neked egy denevért, amiben megbújhatsz, és elhagyhatod a Favelinha fogadót. Nagy szükségünk van arra, hogy a városban is nyomozhassunk, ezért...

– Én leszek a csapat bórszárnyon röppenő távfelderítő ultrahangos titokfelgöngyölítője! – vágtam magam haptákba.

Pedrito és José Maria ekkor zuhant ki az erkélyre – persze az ajtóval együtt.

* * *

– Tehát jól sejtettem – mondta a pajé. – Te vagy a perui ajahuasztkveró banda feje.

– Banda? – Don Corcosado hosszan csámcsogott a szón, de nem ízlett neki. – Nevezzük inkább bűbájturizmussal foglalkozó nagyvállalkozásnak.

A Favelinha fogadó nappalijában, miután a bálnaember kijelentette, hogy négyszemközt akar beszélni a pajéval, immár csak hárman tartózkodtunk. Rólam persze nem tudott, így a kívánsága végül is teljesült.

²⁵ Ez így nem teljesen igaz: ha a lidérc túl sokáig marad az állatban, akkor bizony „beleköt”, vagyis soha többé nem távozhat belőle. Idővel átveszi annak szokásait, gondolkodását, miközben elveszíti lidércsége emlékeit.

– Az ajahuaszkverók egytől egyig csalók – szolt Don Manolo, aki a földön ült, épp szemben a vasalt széken terpeszkedő férfival. – Azt állítják magukról, hogy gyakorlott révülők, pedig soha nem estek át avatáson. A főzeteikbe válogatás nélkül keverik a varázsnövényeket, és ezt a sokszor mérgező lötytyöt jagéként árulják a turistáknak.

– Akik boldogok, mert az embereim beviszik őket a dzsungelba, és miután táncikáltak, kurjongattak nekik néhány órát, sok hókuszpókusszal körített szertartás keretében megitatják velük az „istenek borát”. – Don Corcosado hatalmas testéből fáradt nevetés préselte ki magát. – Egyszer látnod kéne, pajé, hogy az ajahuaszkveróim milyen tökélyre fejlesztették a varázslócirkuszt! Van benne éjszakai tábortűz, rémtörténeteket el-táncoló indián fiúk, jaguárbőrbe öltözött öreg bölcs...

– Akit a legközelebbi kocsmából béreltek fel – tippelt Don Manolo. A bálnaember bólíntott.

– Látom, sokat tudsz a módszereinkről – mondta. – Lehet, hogy az ajahuaszkverók nem estek át *valódi* avatáson, ám a főzeteik hatásosak. A turisták azt kapják, amit...

– Amit az ostoba és hiszékeny emberek megérdemelnek – vágott Don Corcosado szavába a pajé. – A találomra összefőzött növénysszellemek rettenetes látomásokat, hátborzongató rémálmokat és pokoli rosszulletet okoznak. Hallottam hírét, hogy alig fél éve az ajahuaszkveróid Iquitos mellett a dzsungelbe vittek egy csoport japán, orosz és német követségi alkalmazottat, s mikor azok a rossz főzettől gyomorgörcsökben kezdtek fetrengeni, és zokogtak a látomások okozta félelemtől, az embereid körbeállták őket, és röhögtek rajtuk.

– A történetnek itt még nincs vége, pajé. – A bálnaember dühösen fújtatva hajolt előre. – Képzeld: ennek a csoportnak a nagy része másnap hálásan köszönte, hogy elrévülhettek a Szellemvilágba, és azonnal befizettek a következő útra! Értsd meg, vénember: ez szintiszta üzlet! Az ajahuaszkveróim kiváló színészek...

– Ám most mégis engem hozattál ide, hogy segítsék rajtad!

Don Corcosado kimerülten dőlt széke háttámlájának, és széttárta vaskos karjait.

– Valaki megátkozott – sípolta nehézkesen működő tüdeje minden erejével. – Igazi bűverőre van szükségem, és hidd el, hogy meg tudom fizetni.

A padlón ülő pajé úgy nézte a saját irdatlan teste rabságában vergődő üzletembert, mint egy kiszáradt patakmederben heverő, törött lábú, ám néhány perccel ezelőtt még túlságosan is rámenős biztosítási ügynököt. Bölcs tekintetében száanalom felhői úsztak, ám a szája sarkában keserű megvetés vonaglott.

– Miért jöttél Rióba? – kérdezte Don Manolo, mint aki nagy nehezen, ám végül mégiscsak döntésre jutott.

– Az unokaöcsémet akartam felkutatni. – A bálnaember beletúrt hálóköntöse zsebébe, majd egy színes fényképet nyújtott át a pajénak. A fotón egy igazi *világfi* volt látható: húsz év körüli, fekete hajú, kisportolt, napbarnított férfi, aki hófehér fogorát villogtatva egy bíborvörös sportkocsinak támaszkodik, miközben két gyönyörű lányt ölelget. Ujjain arany pecsétgyűrűk sora, nyakában vastag platinalánc, csuklóján gyémántberakásos bűváróra, ruhája árából pedig simán kitelne a Belvárosi Belféreg összes éberhergelőjének teljes évi bére. – Mivel nincs saját fiam, ő az én életem egyetlen értelme: Juan Carlos Advenedizo Estafador²⁶. Én csak Carlitosnak hívom.

A következő percekben Don Corcosado olyat tett, amit életében talán még soha: őszinte volt. Ez alaposan megterhelte a szervezetét, ami abból is látszott, hogy a homloka erősen verejtékezett, a tokája kocsonyaként rázkódott, s mondandója vége felé a melléből feltörő nehézkes fújtatást már-már alig lehetett megkülönböztetni a szavaitól. A lényeg azonban ennyi volt: a bálnaember másfél hónappal korábban úgy döntött, hogy bővíteni akarja ajahuaszakverői hatáskörét. Rio de Janeiróba évente milliószám érkeznek a turisták, így hatalmas hasznot remélhet,

²⁶ Házi feladat: érdemes lefordítani a nevét, már csak a móka kedvéért.

ha itt is hirdetni kezdi „misztikus dzsungeltúráit”. Carlitost azért küldte a városba, hogy tárgyalásokat kezdeményezzen a helyi bűnbandák vezéreivel, vagyis a favelák kiskirályaival, hisz az ő engedélyük nélkül csúnya vérfürdőbe fulladt volna a perui *üzletember* vállalkozása.

– Úgy egy hónappal ezelőttig minden rendben ment – mondta Don Corcosado. – Carlitos biztató üzeneteket küldött. A favelák bandafőnökei persze részesedést kértek az üzletből, de cserébe engedélyezték az ajahuasztkveróim munkáját, sőt, még a védelmüket is hajlandóak lettek volna biztosítani. Aztán egy nap nem jött több telefonhívás. Előbb a három legjobb emberemet küldtem ide, ám nekik is nyomuk veszett. Ekkor döntöttem úgy, hogy magam járok az ügy végére. A feltűnés elkerülése végett ebben a koszfészekben vettem ki szobát, és... A többit már tudod, pajé.

Don Manolo, aki eddig egyfolytában csak Carlitos fényképét nézte, most ledobta azt a padlóra, majd felállt.

– Újra ki kell mennem az erkélyre, hogy beszélhessek a szellemekkel – mondta. – Kérlek, ne küldj utánam senkit! Ígérem, segítek felkutatni az unokaöcsédet, és azt is, aki megátkozott, de ehhez nyugalomra van szükségem.

Don Corcosado bólintott.

* * *

– Láttad a medált? – kérdezte a pajé a korláton könyökölve. Nagyon csendesen ejtette a szavakat, hisz nem akarta megzavarni a fogadó körül elterülő favela mámorítóan békés csendjét.

– Ami Don Corcosado nyakában csüng? – Mivel én túl alacsony voltam a korláton könyökléshez, inkább az erkély szélére ültem, és lábaimat kidugva a műkö bordák között, a mélység fölött lógtam azokat. – Igazán szép darab.

– Eredeti – sóhajtotta Don Manolo kesémen. – Faragott kókuszkéregbe foglalt bronz inkakolibri-csőr, körbetekerve Tlahuiszkalpantekutli kedvenc madara, a szuruku három aranyzöld tollával.

Tisztelettel néztem fel a vénemberre, aki képes volt anélkül kimondani az ősi maja istenség nevét, hogy beletört volna a nyelve. Abban a pillanatban úgy éreztem, hogy ha a pajénak ez sikerült, akkor bizonyára semmi más sem jelenthet neki akadályt.

– Az ürge pofátlanul gazdag – vontam meg a vállam. – Biztos vette valahol.

– Ez nem így működik – sóhajtott Don Manolo. – A Tlahuiszkalpantekutli-medál...

Megint kimondta!

– ...bűverővel bíró holmi, amit csak az vehet el a tulajdonosától, aki előzőleg megölte őt.

– Ez sokat ront a kereskedelmi értékén – ismertem el finto-rogva. – Akkor talán maga a bálnaember készítette.

– Tlahuiszkalpantekutli-medált... – És megint sikerült neki! – ...csakis avatott pajé tud készíteni. – Don Manolo meredten bámulta a bádogváros tetőit, ám biztos voltam benne, hogy valójában egészen mást lát.

– Ezek szerint a bálnaember nem csupán nemzetközi ajahu-aszkveró-gengszter, de gyilkos is – vontam le a hátborzongató következtetést. – Mégis megpróbálunk rajta segíteni?

– Ühüm – bólintott a pajé.

– Miért?

A válasz azonban nem az öreg tűzhangya-sámán szájából érkezett. Az erkély távoli, sötét sarkában, ahol néhány összehajtogatott nyugágy támaszkodott a falnak, nyáladzó csámcsogással kevert, mélyről morgó hang szólalt meg:

– Mert nincs más választásotok!

Úgy pattantam talpra, mint akinek vipera nyaldossa a talpát. Don Manolo – akit valószínűleg már semmivel sem lehetett

volna meglepni – ehhez képest a ragasztóba pottyant éticsigák sebességével fordult a hang irányába. A sötét árnyékok mélyéről valami kövér, kurta lábakon totyogó, eleven szafaládéra emlékeztető lény mászott elő, hosszú nyelvével a járólapokat érintve, mintha a talajnak kizárólag olyan pontjára volna hajlandó lépni, amit előtte megízlelt.

Amikor aztán felnézett ránk – én még életemben nem láttam olyan szomorú és táskás szemeket! –, lapított orrával hirtelen nagyot szörcsögött. Ez talán arra lett volna jó, hogy szagmintát vegyen rólunk, ám aligha járhatott túl sok sikerrel.

– Hát te... – nyöszörögtem. Válaszul a szőrös szafaládé hát-sóján valami fejlődésben erősen visszamaradott farokszerűség kezdett ide-oda járni, ám nem sokáig. A kutyából (mert akár-hogy is tiltakozott bennem minden ebekről szerzett korábbi tapasztalatom, azért a szőrös szafaládénak mégis *annak* kellett lennie) lemondó vinnyogás tört elő, és félbehagyta a csóválást.

– Ami nem megy... – morogta, majd fáradt szusszanással a kövezetre feküdt, állát a két mellső mancsára ejtve. – A nevem Mops. Enyém a Favelinha fogadó.

– Mi azt hittük...

– Hogy Andréia és Holger territóriuma? – hörögte a gyűrött képű, foltos bulldog megvetően. – Szerintem a terület mindig azé, aki naponta körbepisili, vagy nem?!

Ezzel valahogy képtelen voltam vitatkozni. Tanácstalanul néztem Don Manolóra, akin rögvést láttam, hogy mély töpren-gésbe merült. Hosszú ideig hallgattunk. Végül a pajé törte meg a csendet.

– Ebstestvér, te honnan ismered az emberi szavakat?

Mint kiderült, Mops időközben elszenderedett, s most kissé zavartan pislogva csodálkozott ránk.

– Hogyyrrrruhmivan...? Ja, persze! – jutott eszébe az imént félbehagyott beszélgetés. – Nos, a világtörténelemben még soha nem éltek oly szoros közelségben egymáshoz a kutyák és az emberek, mint a favelákban. Ez a helyszűke lehet az oka annak,

hogy beszélek *emberül*... Azt hiszem. Már kölyökkoromban sem tudtam soha biztosan, hogy a jobbomon fekvő anyám, vagy a balomon heverő kétlábú szolt-e hozzám. Hát, valahogy így.

– Ez érthető – bólintott a pajé.

– Világos – csatlakoztam én is.

– Szóval azt mondod, hogy valójában te vagy a Favelinha tulajdonosa? – Don Manolo leült a földre, így kerülve közelebb a sárga bulldoghoz.

– Ja! – csámcsogta a kutya egykedvűen. A közönye kezdett bosszantani, ezért úgy gondoltam, talán néhány kötekedő kérdéssel kimozdíthatom lusta heverészéséből.

– Ez fura – mondtam. – Amióta megérkeztünk, én már láttam Andréiát felmosni, Estrellát, amint limonádét készít, és Holgert, miközben visszaszögeli a beszakadt erkélyajtót. Csak nem azt állítod, hogy erre mind te adtál nekik utasítást?!

– Ja! – jött megint a helyeslő csámcsogás.

– És mégis hogyan?

– Idomítás kérdése az egész – felelte Mops. – Már rég megtanulták, hogy ha szépen rendben tartják a vackomat, és ellátják a vendégeket, akik a kajáralalót hozzák, akkor nem kell folyton kutyagumit kapargálniuk a cipőjükről. Ezt tudományos nyelven úgy nevezik, hogy *pozitív megerősítés*!

Szívesen vitatkoztam volna tovább a fafejű bulldoggal, ám ekkor Don Manolo közbeszólt:

– A barátomnak, Tubaszellemnek, feltétlenül meg kéne látogatnia valakit odakint – mondta. – Sajnos úgy tűnik, a házat elátkozták, ezért senki nem tud belőle távozni.

– Ezt magam is észrevettem. – Mops most először tűnt kissé idegesnek, amit bal szemöldöke felhúzásával, majd sietős visszaejtésével jelzett. – Hiába ittam kétszer annyit, mint szoktam, és jártam körbe a sarkokat, semmi eredmény. Azt hiszem, a szomszédos favela kutyái irigyelték el a személyzetemet. Abban reménykednek a mocskok kis csahosok, hogy végül nem győzöm majd vesével.

– Ha Tubaszellemnek sikerülne kijutnia, talán véget vehetnénk ennek a... Hogy is mondjam? *Ebzárlatnak!* – talált rá a megfelelő szóra Don Manolo. – Ha jól sejtem, te szabadon jár-kálhatsz ki és be?

– Ja! – csámcsogott egykedvűen Mops. – Na és?

Én persze hallani sem akartam a dologról! Tisztességes lidérc tyúkba, kakasba, kacsába vagy egyéb háztáji állatba bármikor szívesen belesuttyan, sőt, akár még jól is szórakozhat a tollas áruhában. Na de egy nyomornegyedben élő buldog, az egészen más téma! Főleg, hogy a dologhoz nyáladzás és más ebek fenekének szaglászása is kötelezően hozzátartozik.

Eleinte persze Mops sem volt elragadtatva az ötlettől. Arra hivatkozott, hogy ő még a bolhákttól is letelepedési engedélyt szokott követelni, pedig azok csak a bundájába szándékoznak költözni. Miközben a pajé gyözködté őt, a szokatlan izgalomtól a buldog egyszer még el is aludt, ám végül csak rábólintott a tervre.

Így kerültem én, Monyákos Tuba, a Lidérc Árvák Fészkének legvagányabb csemetéje és a Belféreg-csata csatornahőse egy bádogvárosi kutya fejébe... *Hogyazürdüingszarvúkecskebékafaránakpruttyantásatakargatnábeaztakiilyetkitalálnivoltképes!*

* * *

– Menj már arrébb! Egészen hozzápréseltél a koponyacsontoz!

– Ja, majd pont *én* húzzam össze magam a *saját* fejemben, mi?! – vicsorgott Mops. – Talán elfelejtetted, de idebenn *én* itthon vagyok, *te* viszont csak ideiglenes szállóvendégnek számítasz!

Bizony nem könnyű kijönni egy olyan buldoggal, akinek évek óta szilárd meggyőződése, hogy a Favelinha fogadó teljes

személyzete, valamint a benne megszálló turisták csakis az ő kényelmét szolgálják.

– Legalább próbáljunk mindkettőnknek kényelmes helyzetet felvenni – javasoltam elgyötörten. – Úgysem maradok sokáig a fejében.

– Ahogy azt te hiszed, barátocskám – röhögött Mops, miközben a keskeny járdán ballagott. – Don Manolo arra kért, hogy vigyázzak rád, mert állítólag te vagy a menekülésünk záloga. Így majd csak akkor engedlek ki a fejemből, ha *én* jónak látom. Addig is próbálj a tarkóm felé húzódni. Vigyázz, ne érh a kisagyam hátulsó lebenyéhez! Ha birizgálsz, attól a pillanattól kezdve engem semmi más nem fog érdekelni, mint hogy körbelátogassam a favela összes szukáját.

Lidérc még olyan megalázó helyzetben sosem volt, mint én a Mops nevű buldog szűkre szabott koponyájában. Máskor, ha beleköltöztem valamely állatba, rögvést átvettem a teste fölötti uralmat, könnyedén elnyomva primitív vágyait a folytonos kapirgálásra, tyűkkergetésre vagy a kertvégi tavacskában való bamba úszkálásra. Persze háztáji szárnyasokon kívül eddig más lénnel eszembe sem jutott próbálkozni!

A buldog azonban rettentő erős akarattal bírt. Amint a fejébe bújtam, nyomban kijelentette, hogy a mozgató, látó, szagló és nyáladzó központjait nem engedi érinteni, s ha úgy tartja kedve, időnként majd vakarózni és területet jelölni is meg fog állni.

Ugyan mit tehettem ellene? Ha elkezdek vele birkózni, a külső szemlélő egy olyan buldogot láthatott volna, amelyik veszett iramban kergeti a saját farkát, egészen addig, míg a kimerültségtől össze nem rogy.²⁷ Ez azonban egyikünk baján sem

²⁷ Ha már szóba került, ne legyen többé titok: ha kutyát látsz, mely ezt az értelmetlen cselekvést végzi, akkor biztos lehetsz abban, hogy az eb fejébe egy jobb sorsra érdemes lidérc tévedt, mely épp heves küzdelmet folytat a koponya eredeti gazdájával. Más magyarázat erre nem is lehet, hisz tudjuk, hogy a kutyák jóval értelmesebbek annál, semhogy a saját farkukat akarnák megharapni ugyebár.

segített volna. Így inkább összehúztam magam, s időnként próbáltam meggyőzni Mopsot, hogy immár biztonságos távolságra kerültünk a fogadótól, szóval eresszen végre szabadon.

– Nem! – morrantotta a buldog. – Megláthatnak.

– Kik? – kérdeztem (szerintem) teljesen jogosan, hisz a szemén keresztül kikukucskálva láttam, hogy teljesen elhagyott területen járunk. A bádogváros apró házai csendesen, sötétben gubbasztottak az éjben, s a nyaktörően meredek lépcsőkön, keskeny betonsávokon, valamint a kígyóként tekergő sikátorokban sem járt senki. – Ugyan ki láthatna meg, mikor már mindenki rég nyugovóra tért? Ráadásul az itteniek még sosem hallottak a lidércekről, tehát éppúgy nem láthatnak, mint Andréia vagy Corcosado két izomsurmója!

– Bármikor szembetalálkozhatunk egy karibbal – jött a halk vakkantással kísért válasz.

– Egy *miribbal*?!

– Így nevezik a Rio erdeiben élő tupinamba indiánok pajéit – magyarázta Mops, miközben elővigyázatosan kikerült néhány hónappal korábban túlcsondult szemeteskonténert. – A karibok vándorló varázstudók, akiknek nincs igazi otthonuk. Folyton a környékbeli hegyeket és a favelákat járják. Ahol aztán gyógyító szertartásra, ráolvasásra vagy épp rontásra van szükség, ott készséggel állnak a bűbájért fizető lakosság szolgálatára. S mivel ők is birtokában vannak a szellemlátás képességének...

– Felfogtam! – Ha lehet, még jobban összehúztam magam. – Akkor legalább azt áruld el, hová viszel?

– Don Manolo szerint nem ártana beszélned azzal a karibbal, akin keresztül Don Corcosado unokaöccse tárgyalásokat folytatott a helyi bűnbandák kiskirályaival.

– Ó, szóval a karibok ilyesmivel is foglalkoznak?! – Nem nagyon tetszett a dolog. – Egyik nap hasfájást gyógyítanak, másnap jó pénzért megátkozzák a szomszéd viskóban nyomor-

gó család rádióját, hogy ne bömböltethessék többé, harmadnap pedig perui bűnözőket hoznak össze a helyi bandafőnökökkel.

– Ahogy dünnyögsz – zihálta Mops, aki kurta lábain épp magunk mögött hagyta a szűk sikátorokat, s legnagyobb rémületemre egyenesen a villamosmegálló felé tartott.

– Héhahó, te meg mire készülsz? – kiabáltam a fejében. – Csak nem akarsz *tömegközlekedni*?

– A karib, akihez megyünk, jelenleg a Rocinha²⁸ nevezetű favelában dekkol – csámcsogta Mops, majd jobb mellső lábát a sínekre tette, hogy megtudja, mikor érkezik a villamos. – Ugye nem várod el tőlem, hogy egészen odáig gyalogoljak?

– Miért, milyen messze van ez a Rocinha?

– Túl a Corcovado-hegyen és a Tijuca-erdőn²⁹.

– Erdőn át megyünk? Szóval elhagyjuk a várost?

– Vakkantás sincs róla – szusszantott unottan Mops, ülepét a hűvös aszfalthoz dörzsölve, ami meglehetősen illetlen cselekedet volt a részéről, tekintve, hogy én is éreztem, amit ő. – Szépen megkerüljük, még hozzá tömegközlekedve!

Szívesen faggatóztam volna még tovább, ám ekkor a kanyarban feltűnt a villamos. Sárga volt, fából építették, és a vezetőn kívül csupán két fiatal, fekete srác utazott rajta, akik bizonyára valami vad házibuliból tartottak hazafelé, mivel a szemük annyira keresztben állt, hogy szinte már-már helyet cserélt. Az ösöreg csotrogány szikrákat hányva, keserves fémcsikorgást hallatva lassított, ám arról, hogy megálljon, szó sem lehetett – többé ugyanis nem tudott volna elindulni. A két fiú menet közben botladozott le a fémlépcsőkről, s Mops is így ugrott fel a máris gyorsuló villamosra.

²⁸ ejtsd: roszínya

²⁹ A Tijuca-erdő a világ legnagyobb érintetlen dzsungelé, amit teljesen körbevesz a város. Bár akad benne néhány túraösvény, átvágni rajta életveszélyes, és bizony napokig tartana, hisz a Tijuca tényleg nem városi park, hanem valódi esőerdő!

Aztán csak utaztunk és utaztunk, és átszálltunk más, hasonlóan kivénhedt, kék-fehérré festett buszokra, majd azokon tovább utaztunk és utaztunk, hol égbe nyúló felhőkarcolók, csupa üveg irodaházak között, hol pedig sötét dzsungelfoltokon át, amik mélyen benyúltak a városba, hogy aztán a gyorsforgalmi útról láthassuk a Rodrigo de Freitas lagúnát, majd valahol a Gavea úton egyszer csak leszálljunk...

– Ez itt Rocinha? – moco-rogtam nyugtalanul Mops koponyájában.

– Ez itt Rocinha – felelte a buldog halk mordulással.

– Akkor most végre kiengedsz? Már teljesen elgémbere-dtem.

– Hazudsz – vakkantotta az eb, miközben átvágott az úttes-ten, megcélozva az egyik félhomályos sikátort. – Szellemszik-raként vagy bennem, így nincsenek tagjaid, amik elgémbere-dhetnének.

– Azért én mégis...

– Hallgass! – vicsorgott befelé a buldog. – Semmit sem hal-lok a folytonos nyafogásodtól, pedig ez nagyon veszélyes kör-nyék!

Volt valami Mops hangjában, ami arra intett, hogy kivétele-sen jobb lesz engedelmeskednem. Csendben meghúzódtam hát az agyalapjánál, úgy helyezkedve, hogy a szemén keresztül jól láthassam, amit ő, és figyeltem.

Korábban azt hittem, hogy a Pereira da Silva favelánál rossz-szabb már nem jöhet. Óriásit tévedtem. A Rocinha favelához képest a Favelinha fogadó környéke zezzugos, ám mégis ked-ves, barátságos bádoggvárosnak tűnt. Sosem gondoltam volna, hogy éberek képesek ilyen iszonyú helyen élni.

Rio de Janeiro Rocinha városrésze olyan volt, mint egy gi-gászi szeméttelp, amibe az emberek lukakat fúrtak, és beköl-töztek. Itt is pucér villanykörték adták a közvilágítást. A sze-szélyesen tekergő, hihetetlenül keskeny sikátorokban legtöbbször még egy magányos, testesebb gyalogos is alig férhetett el. A fejünk fölött évszázados pókhálók gubancaira emlékeztető

villanyvezeték-rengeteg futott. A helyiek sosem fizettek az áramért; egyszerűen lelopták azt a fővezetékéről. Épp ezért egy-egy villanyoszlop úgy nézett ki, mintha a kenyérpirítók és darazsak szerelméből született lények raktak volna rajtuk fészket. A vezetékek hatalmas – és egész biztosan életveszélyes! – szövedéke az idők során óriási gömbökké nőtt, hisz ha valakinek áram kellett, egyszerűen odavezette a maga zsinórját, majd ráügyeskedte azt a többire. Ha túlélte, este már az ő viskójában is égett a villany.

A meredek hegyoldalra kapaszkodó házacsákák legtöbbje egyetlen szobából állt. Lapos tetejükön madzagra teregetett ruhák, tévéantennák és ütött-kopott kismotorok sorakoztak a kifeszített nejlonponyvák alatt. Eleinte nem értettem, hogy kerülhettek a mopedek a házacsákákra, de aztán rájöttem: sok helyen annyira meredek volt a hegy, hogy az épületek tetejének hátulja egy szinten volt a fentebb következő síkátorral.

Mops meredek lépcsőkön caplatott fölfelé. Néha azt hittem, hogy betévedtünk valamelyik házba, hisz a falak annyira közel voltak egymáshoz, mintha valakinek a kamrájában állnánk.

Néhol az ajtók mellett bútorok, sőt, rozsdás hűtőgépek rogyadoztak, amik odabenn már nem fértek el. Rocinha síkátorait fojtogató, sűrű, édeskés bűz töltötte be, mely évtizedekkel korábban rekedhetett meg ott, s bár a közeli óceán olykor hatalmas viharokat zúdított Rióra, ezzel a miazmával nem bírta el. Mops tévelygő gondolatait hallgatva tudtam meg, hogy errefelé a kutyák cseppet sem bízhatnak a szimatukban.

„Friss hangyászragu illata” – morfondírozott a buldog. – „Amit azonban hat éve főztek, de a szaga azóta is itt lebeg, hiába várva egyetlen szellőre.”

A síkátorok néhol összetalálkoztak, és utakká, sőt, terecskékké hizlalták egymást. A drótgubancos villanypóznákról lógó körték légypiszkos reklámtáblákat, leláncolt mopedeket és házfalak tövébe rugdosott szeméthalmokat világítottak meg. Bár hajnali két óra körüljárt az idő, itt még sokan voltak ébren.

A forró éjszakában egy kávézó kínálta szolgáltatásait. Az egész nem volt több, mint egy négyzet alakú, kivilágított lyuk a ház oldalában, melyből melankolikus zene szólt, s a „pult” mögött álló kövér, fekete asszony verejtéktől csillogó arccal adogatta ki a gőzölgő italt. A téren számtalan fiatal, fekete bőrű vagy mesztic srác ácsorgott, s nagy hangon beszélgetett. A legtöbbjük a párás hőség miatt csupán szandált, térdig érő nadrágot és ujjatlan pólót viselt. Akadt köztük néhány nagyon csinos, csillogó szemű, miniszoknyás lány is. Ők rikító színű, fodros hajgumival fogták össze hosszú, ébenszínű, drótszálú sörényüket.

Mops a fal tövében totyogott tovább, kerülve a feltűnést. A buldog fejében kucorogva éreztem, hogy az engem hordozó kutya *fél!* Mikor már egész közel voltunk az egyik keskeny és sötét sikátorhoz, azt is megértettem, hogy mitől. A kávézó előtt ácsorgó fiúk egyike hirtelen észrevette Mopsot...

– Néma’, mekkora patkány! – kurjantott, majd nadrágja derekából egy forgótáras pisztolyt húzott elő, és lőtt.

A golyó Mops lapos feje fölött csapódott a falba, és maltert szórt ránk. A buldog futásnak eredt. Újabb lövés dördült, majd nevetés harsant, és az aszfalton máris szandálok csattogtak a nyomunkban. Mops talált egy, az útról leágazó, meredek lépcsőt. Befordult, s lihegve rohant felfelé a sárgára, zöldre, kékre, pirosra festett fokokon. Mögöttünk a fiúk egymást biztató kiáltásai és a lányok izgatott sikongatása vert visszhangot. A következő golyó a buldog mögött mart bele a kőbe. Mops a nyelvét lógatva, hangosan zihálva vergődött fel a lépcső legtetejére, majd jobbra fordulva egy kibetonozott kanálisba vetette magát, amiben irtózatosságtól árasztó szennyvíz csörgedezett.

Üldözőink végre lemaradtak. Pillepalackok, rohadó ruha-foszlányok, nejlonzacsók és *nem-is-akarom-soha-megtudni-mik* között tocsogva kerestünk egy helyet, ahol visszatalálhattunk az útra.

– Ezek... – nyöszörögtem Mops fejében. – Ezek örültek!

– Dehogy! – hörgötte a buldog. – Csak átlagos rocinhai fiatalok.

– Fegyver volt náluk!

– Szinte mindegyiknél van – világosított fel négylábú fuvarosom, majd kirázta szőréből a szennyvizet. – A Rocinha favela a város egyik legveszedelmesebb bandája, a *Comando Vermelho*³⁰ uralma alatt áll, akik egyfolytában háborúznak.

– Kikkel?

– A rendőrökkel meg két másik bandával, akiket úgy hívnak: *Amigos dos Amigos*³¹ és *Terceim Comando*³² – felelte Mops, aki a sötétben hunyorogva próbálta kideríteni, hová is keveredtünk. – A legtöbb kölyök, amint betölti a tizenkettőt, rögtön csatlakozik valamelyik helyi kiskirály seregéhez.

– És miért harcolnak?

– Pénzért és hatalomért. – A buldog végre megtalálta a helyes utat, s miután kilihegte magát, tovább kocogott. – Tudod, lidérc, aki ide születik, az semmi mást nem ismer, csak a favela végtelen és kilátástalan nyomorát. Ezekben a penészes, bűzlő viskókban felnőni nem ám tündérmesébe illő sors! A srácok már egész apró korukban rájönnek, hogy soha nem törhetnek ki innen, mert mindig is szegények lesznek. Így aztán lopnak, csalnak, kirabolják az óvatlan turistákat, droggal kereskednek, és ha kell, lelőnek másokat, csak azért, hogy legalább a favelában legyenek *valakik*. Persze végül legtöbbször őket is lelövik, de addigra már gyermekeik vannak, akik ugyanezt az életet kénytelenek élni. Így megy ez a Rocinhában.

Hirtelen az Aranyos Szegelet és annak gyönyörű fővárosa jutott eszembe. Meg azok az éber gyerekek, akik oly szerencsések, hogy oda születhettek. Nekik a legnagyobb gondjuk pusztán az, ha karácsonyra *mégsem* kapják meg a legújabb típusú

³⁰ Vörös Kommandó

³¹ Barátok Barátai

³² Harmadik Kommandó

iPhone csodát, a szupermészárlós pécésjátékot, a legmenőbb bőrminit vagy a leglazább hiphopos gatyót.

És a szüleik is eszembe jutottak, akik ultramodern autóikban ülve, a legdrágább öltönyt, a legcsillogóbb ékszert viselve arról nyafognak, hogy milyen *nyomorúságos, szerencsétlen és tönkretett* országban kell élniük.

Ég Atyácska, de szívesen elvinném őket a Rocinha favelába – és nem csupán látogatóba!

Hajnalodott, mire a *Pedra do Urubu*³³ hegy lábához értünk. Az óceánból felbukkanó nap első sugarai megcsiklandozták a favela vörös téglafalait. A magunk mögött hagyott lapos tetők végtelennek tetsző rengetege – mint valami óriásoknak épített, ám meglehetősen kusza lépcsősivatag – meredeken zuhant a völgybe. Elég volt egyetlen pillantást vetnünk rá, engem azonnal elfogott a szédülés.

– Ezt ne csináld! – szólt rám Mops. – Ha *te* émelegysz, *én* fogom kidobni a taccsot!

– Bocszsz! – sóhajtottam. – Csak ez a látvány...

– Bírd ki még egy kicsit. Mindjárt a *Vila Verdénél*³⁴ vagyunk, és akkor végre a magad lábára állhatsz.

A Rocinha legfelső peremére értünk, ahol az utolsó házakat már a dzsungel fái közé építették. A *Keselyű Köve* persze tovább emelkedett, s valahol messze fenn, szédítő magasságban kopasz sziklacsúccsal támasztotta alá az eget. Addig azonban még buja esőerdő uralta a hegyoldalt, ahol mahagóni, trópusi fenyő, paradió és pálmafák rengetege ölelkezett a rájuk telepedő orchideákkal, ördögfügekkel és a rotang³⁵ mindent beszövő, eltéphetetlen liánjával.

A *Vila Verde* valójában csak egy düledező viskó volt, amit közönséges furnérlapokból és hulladék deszkákból szögeltek

³³ Keselyű Köve (portugál)

³⁴ Zöld Villa (spanyol)

³⁵ Kúszópálma, mely hihetetlenül szívós, növekedés közben elfásodó kúszónövény.

össze. A ház favelára néző oldalára két ablakot meg egy nagyobb lyukat vágtak, ami bizonyára ajtóként szolgált. Ez az emberi méretű tyúktól sokkal szánalmasabbnak tűnt, mint a magunk mögött hagyott bádogváros ezernyi, vakolatlan téglából, beton- és vaslapból, valamint egymásba gubancolódott villanyvezetékéből³⁶ összegányolt nyomornegyede. Két hatalmas, liánokkal beszótt paradiófa közé építették, s mivel alatta a hegyoldal már-már annyira meredeken lejtett, hogy szinte szakadéknak számított, ezért az elejét hosszú, nyugtalanítóan vékony cölöpök tartották. *Levegőben lebegő ház* – futott át az én, és egyben Mops fején is a gondolat.

– Ja! – morrantott a buldog. – Könnyen lehet, hogy ha a Rocinha nem termelne olyan bűzös, sűrű levegőt, mint amilyen felfelé száll belőle, akkor a Vila Verde már rég összeomlott volna.

Felcaplattunk azon a rég megszilárdult és többé-kevésbé elsimított betonfolyáson, ami a járdáknak csupán nagyon távoli rokona lehetett, és megálltunk a gólyalábakon egyensúlyozó épület előtt. A *Vila Verde* mellett, mindkét oldalon több hasonló tákolmány is ingott a fel-feltámadó tengeri szélben. Köztük kötelek voltak kifeszítve, részben azért, hogy növeljék a házak szilárdságát, részben ruhaszárító madzagként szolgálva. A színes és fehér trikók, ingek, virágmintás otthonkák, gatyók és bugyogók úgy lengedeztek rajtuk, mint megannyi zászló. Miközben ezt a hátborzongató látványt csodáltam, tisztán hallottam a házak deszkáinak nyikorgását, ahogy igyekeztek kilázítani a beléjük vert szögeket, hogy aztán szabaddá válva végre fáradtan széthullhassanak.

– Akkor most tessék kiszállni a fejemből! – szólt Mops, behúzódva néhány hatalmas páfrány mögé. – Amíg te a karibbal beszélsz, én szundikálok egy keveset.

Halk pukkanás, sistergés, és már szabad is voltam. Mivel hosszú órák óta a buldog koponyájában kellett kucorognom,

³⁶ És sok-sok szeméthalomból!

beletelt néhány percbe, mire ismét irányítani tudtam a saját testemet. Mops le-leragadó szemmel figyelte tornamutatványaimat.

Amikor meggyőződtem arról, hogy e korai órán még minden környékbeli éber a viskójában szundikál, a *Vila Verde* alá osontam. Csak ekkor fedeztem fel, hogy a vékony farudakon imbolygó házhoz nem vezet lépcső, viszont az egyik oldalán öreg fa nyújtózik az ajtóig, melynek kérgébe vízszintes deszkákat szögeltek. Ezek épp úgy néztek ki, mint a gyerekszerető apukák által a hátsó kertben álló öreg tölgy ágai közé épített játékkunyhók létrafokai – merthogy azok is voltak!

Nekiveselkedtem, és felmásztam a *Vila Verdébe*. A fán még biztonságban éreztem magam, ám amikor a legfelső deszkafokról átléptem a ház padlójára, az egész építmény méltatlankodó recsegésbe fogott. Igyekeztem nem gondolni rá, mi történne, ha...

– *Desastre!*³⁷

A gurgulázó krákogás a hátsó helyiségből jött. A Vila Verde belsejét molyrágta, koszlott, skótkockás pokróc osztotta ketté, mely a plafon alatt kifeszített dróton lengedezett. A bejáratához közelebbi zugban, ahová én is érkeztem, néhány rogyadozó bútordarab tapadt a falhoz: konyhaasztal, két szék és egy oly sokszor átfestett tálalószekrény, hogy szerencsétlenül már a tudat-hasadás repedései látszottak. El sem tudtam képzelni, miként hozhatták fel ide őket, hacsak nem darabokban.

– *Cuba de la basura!*³⁸

Lassan óvakodtam keresztül a tenyérnyi helyiségen, s remegő ujjal fogtam meg a pokróc szélét, hogy belessek mögé. A *Vila Verde* „hálószobáját” egy igazán tekintélyt parancsoló, plafonig nyúló baldachinos ágy töltötte be, ami legalább hat másik fekvőhely szomorú maradványaiból épült. Négy oszlopa mind más-más mintával bírt, ahogy a lábai és foszladozó füg-

³⁷ Rohadék! (spanyol)

³⁸ Szemétláda! (spanyol)

gönyei sem hasonlítottak egymásra. A magasra tornyozott párnákon feküdt valaki. Az alakját csak nehezen tudtam kivenni, mivel az ágy plafonjáról igen sűrű szövésű, sátorszerű szúnyogháló csüngött le, és borult fölé.

– *Desastroso!*³⁹

Átbújtam a függöny és a fal közötti résen, majd az ágy felé araszoltam. A párnáknak támaszkodó alak hirtelen hadonászni kezdett, lerángatva magáról a szúnyoghálót. Vénségesen vén, csontsovány, majdnem meztelen, ébenfekete hajú indiánt pillantottam meg, aki a két inas combja között egy fekete kakast tartott fogva.

– *Horroroso!*⁴⁰ – üvöltött, hosszú mutatóujjával fenyegetve a rémült madarat. – Megtanulod, vagy jön a voodoo, meg ami vele jár! Hisz tudod: teliholdas éjjél, fehér szikla a dzsungel tisztásán, és egy nagyon-nagyon élesre fent áldozati balta. Úgy bizony! Nos halljam, mi a válaszod?

A kakas ekkor – mindent egy lapra téve föl – csőrével előre-csapott, alaposan megcsípve az öreg indián ujját.

– *Desastre!* – üvöltötte ismét a vénség, és fájdalmában szét-nyitotta a térdét. A fekete kakas tollait hullajtva, rettentő rikácsolás közepette szabadult ki a ráncos combok közül, majd billegve nekifutott, s az ágy végéről ellendülve egyenesen a legközelebbi ablakhoz repült, ahol aztán átbukfencezett a peremen, és eltűnt a mélyben.

Az öreg indián néhány pillanatig dühtől villogó szemmel bámult utána. Azután reszelős hangon nagyot sóhajtott, és rám nézett.

– *Fantasma reptil!*⁴¹ – sustorogta torz vigyorral, miközben sebesült ujját ki-behajlítva hívott magához közelebb. – *Ven aquí!*⁴²

³⁹ Szerencsétlen! (spanyol)

⁴⁰ Iszonyú! (spanyol)

⁴¹ Csúszómászó szellem, féregszerű kísértet (spanyol)

⁴² Gyere ide! – ejtsd: ven áki (spanyol)

Eszem ágában sem volt engedelmeskedni neki, de ő halk éneket kezdett dúdolni, aminek hangjai láthatatlan csápokként öleltek körbe és vonszoltak közelebb a vén indiánhoz. A dal valahogy így szólt:

*„Jön a szél hatalmas gőzhajója,
Jön a Világmindenség végéről.
Jön bizony, körötte motorcsónakok!
Fedélzetén varázsos gyógyítók utaznak.
Nyelvükkel kelepelve jönnek a dzsungeldoktorok.
Jönnek bizony, köröttük rózsaszín delfinek úsznak!
Így jönnek a méregkeverők.”*

Soha életemben nem hallottam még ekkora zagyvaságot, ám a dal büvereje mégis teljesen megbénította az akaratomat. Egyre közelebb lépkedtem az öreghez, míg végül a hasam hozzáért az ágykerethez. Ekkor a vénember mindkét karja kobraként csapott előre, és göcsörtös ujjai a torkomra szorultak.

– *Muerte!*⁴³ – hörögte a szuvas fogakkal tömött száj.

– *Acaba ya!*⁴⁴

A kristálytisztán csengő kiáltás néhány pillanatra megdermesztette az időt. Kék és piros karikák pattogtak a szemem előtt, a torkomat pedig szörnyű fájdalom hasogatta, ám a vénember ujjai hirtelen elernyedtek, majd szabadon engedtek. Egészen a falig tántorodtam, s két kezemmel a torkomat tapogatva rogytam a padlóra. A baldachinos ágy túloldalán karcsú alak jelent meg.

– *Tente quieto!*⁴⁵ – mondta az öregnek csendesén, s miután megitatta őt egy bádogkulacsból, segített neki lefeküdni. Mire a szúnyoghálót is elrendezte, már kezdtem teljesen rendbe jönni.

⁴³ Halál! (spanyol)

⁴⁴ Elég legyen! ejtsd: ákkábá já (spanyol)

⁴⁵ Maradj nyugton! – ejtsd: tente kieto (spanyol)

– Ne haragudj rá! – szólt hozzám az indián fiú, aki kék szövetroadrágot és fehér flanelinget viselt. – Az erdő gonosz szellemei rabolták el az eszét, és nem tudom, hogy valaha is rendbe jön-e még.

A srác megkerülte az ágyat, és a kezét nyújtotta, hogy segítsen talpra állni.

– Te látsz engem? – kérdeztem feszengve. Mivel az utóbbi napokban kezdtem hozzászokni a láthatatlansághoz, most úgy éreztem magam, mint aki tök pucér.

– A nagyapám városi pajé... Vagyis karib – javította ki magát sietve a fiú. – Vele nőttem fel, s közben eltanultam tőle néhány dolgot.

– Mint például a szellemlátást?

– Azt örököltem. – A srác ismét a kezét nyújtotta, most nem segítségként, hanem bemutatkozásul. – A nevem Gregorio Pradeño⁴⁶, de te csak szólíts Gregoritonak.

– Rendben, Gregorito – ráztam meg a kezét. – Engem Monyákos Tubának hívnak, de szólíts nyugodtan csak... Tubának. És ő... Ő talán a nagyapád?

A vénemberre mutattam, aki a párnáin heverve, a szúnyogháló takarásából lesett minket.

– Dehogy! – felelt Gregorito szomorúan, majd az ágy szélére telepedett, és lógázni kezdte rotangrostokból fönt szandálját.

– Az ő neve Ojete⁴⁷ papa. Vándor karib, mint a nagyapám. A szomszédok azt mondják, úgy másfél hónappal ezelőtt költözött be a *Vila Verdébe*, amit egyébként a folyton úton lévő varázstudóknak tartanak fenn. Valaha itt egy család élt, de mióta kiköltöztek, és az első erre járó karib megszállt benne, senki más nem merne e falak közt tölteni az éjszakát. Tudod: a szellemek, amiket a gyógyításhoz megidézőnk, brrr! Félnék tőletek.

⁴⁶ Nos, aki megfejtí a srác nevét, az bizony most gondolkodóba eshet! (a gonoszul vigyorgó író)

⁴⁷ kis lyuk, alfélnyílás (spanyol)

– Meg is értem – húztam ki magam, mintha én is valami rettentő erdei nagyhatalom volnék. Gregorito tovább mesélt.

– Ojete papa az első hetekben éppúgy tette a dolgát, mint minden rendes karib. A favelában gyorsan elterjedt a híre, hogy varázstudó érkezett a *Vila Verdébe*. Jöttek is a betegek, meg akiknek valami nézeteltérésük támadt a szomszédjukkal, rokonukkal vagy akárki mással. Az öreg főzeteket kutyult nekik, kiszívta fájó tagjaikból a cencakokat, szellemeket hívott segítségül, és ikarókat énekelt...

– Bocs, de mi az az ikaró? – vágtam a szavába.

– Amit neked is dalolt, hogy magához csaljon – mondta a fejét csóválva Gregorito, s közben úgy pillantott Ojete papára, mint valami rossz csínyen kapott, vásott kölyökre. – Az ikarók varázsénekek. Mindnek megvan a maga különleges hatása, ha a karib ügyesen bánik a torkával.

– A szövegük viszont totál zagyva – fintorodtam el. – Legálábbis az, amit nekem énekelt, olyan zavaros volt, mint egy rég szippantott pöcegödör.

– Hidd el, hogy az ikarók minden szavának megvan a maga ereje, még ha versként nem is sokat érnek – mosolygott hófehér fogait villogtatva Gregorito. A nyurga, ébenfekete hajú indián rézbarna bőre, tekintetének nyíltsága és fürge észjárása teljesen lenyűgözött. – És te, Tuba? Talán Ojete papa idézett meg az erdőtől?

– Magamtól jöttem – vallottam be. – Keresek valakit.

Gregorito nem kérdezett, csupán a szemével, ám az is bőven elegendő volt ahhoz, hogy ömleni kezdjen belőlem a szó. A következő néhány percben mindent elmondtam neki az Aranyos Szegeletből való szökésemről, Don Corcosadóról és a pajéval együtt vállalt feladatról. Feltűnt, hogy amikor a csaló ajahuasztkverókat említettem, a fiú tekintetében sötét felhők jelentek meg, s mintha az ajka is elfehéredett volna. Mikor azonban újra megszólalt, már ismét mosolygott.

– Azt hiszem, te Ojete papát keresed. A vén bolondról már régóta rebesgetik, hogy néhány vacak realért⁴⁸ akár a favelák bandáinak is képes ráolvasást, átokszórást és egyéb gyanús ügyleteket intézni. Hiába mondtuk neki, hogy ez túl veszélyes, nem hallgatott ránk. Szerintem csakis ő lehetett az, aki Don Corcosado unokaöccse és a Rocinha bandafőnökei között közvetített. Igen, biztosan ő volt, ám egy nap...

Gregorito a párnák közt ide-oda ingó, halk dallamot dúdoló vénemberre pillantott, s mintha a szemében könny csillant volna.

– Így talált rá az, aki gyógyulni kereste fel – beszélt tovább a srác. – A nagyapám megvizsgálta, de nem tudott rájönni, hogy mi lelte az öreget. Azóta én gondoskodom róla, míg a hegyekből érte nem küld a családja. Már üzentünk nekik, de Ojete papa faluja nagyon messze van.

– Értem. – A *Vila Verdere* nyomasztó hangulat borult. – Reméltem, hogy a közvetítőtől megtudok valamit Carlitos sorsáról, de így... Azt hiszem, jobb, ha indulok.

Épp a házat kettéválasztó pokróchoz léptem, mikor Gregorito utánam szólt.

– Jó volt beszélgetni, Tubaszellem. Ha társaságra vágysz ebben a barátságtalan nagyvárosban, vagy úgy gondolod, hogy a segítségedre lehetek valamiben, néhány hétig még megtalálasz itt. Ojete papának szüksége van rám, s bármilyen bolondos is az öreg, megérdemli a segítséget, hisz vándorló karibként ő is egész életében másokon segített.

„Gyógyítva vagy épp átkot szórva; mikor mit fizettek meg” – gondoltam magamban kicsit rosszmájúan, de az indián fiú kedvessége igazán jólesett. Hirtelen úgy éreztem, hogy ebben a lidércek számára oly különös, érthetetlen világban végre igazi baráttra leltem.

– Talán még összefutunk valahol – mondtam, és búcsút intve távoztam.

⁴⁸ real – Brazília hivatalos pénzneme. Nevének jelentése: fenséges

Mops a *Vila Verde* alatt várt rám, viccnek is beillő farkát rázva nyugtalanul.

– Végrre márrr – morogta. – Kezdttem azt remélni, hogy cencak-párnát készített belőled valami kóbor pajé!

– Az egyikük valóban megpróbálta, de Monyákos Tuba keményebb révülőkkel is elbánt már, szóval... – Mops halkan nyüszítve pördült körbe, s ebből megsejtettem, hogy valójában nem az én sorsom nyugtalanítja. – Neked meg mi bajod?!

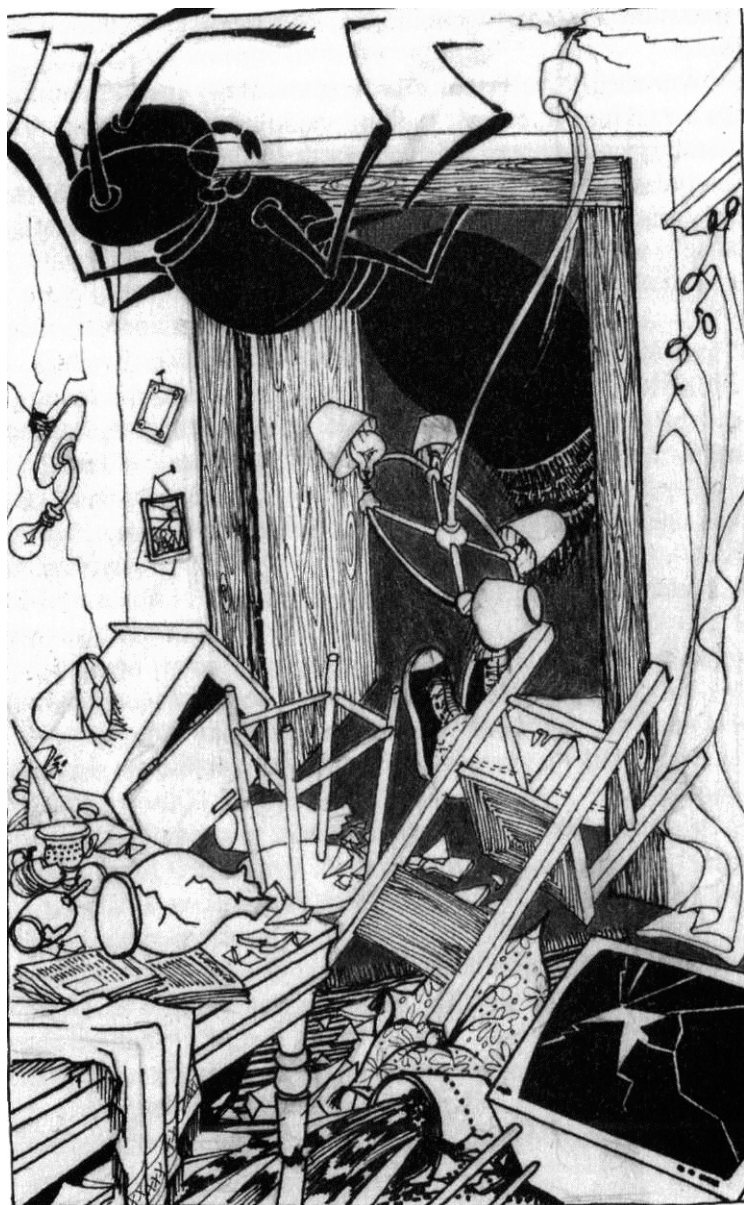
– Ott fenn! Ott, azon a tüskés ágon! Érzem a szagát! Ismerős szag! A Favelinhában éreztem először! Vedd már le! Ide vele, gyorsan, gyorsan!

A *Vila Verdét* tartó faoszlopok között számtalan cserje, facsemete és páfrány vert gyökeret. Köztük növesztette tüskés testét a Pitahaya⁴⁹ nevű kúszó kaktusz, melynek apró tüskéin féltényérnyi rongydarabot lengetett a reggeli szél.

– Ott! Azt! Szimat, szimat, gyorsan, gyerrrünk márrr! – hörgögte egyre csak körbe-körbe pördülve Mops. Mivel nem akartam, hogy szerencsétlen teljesen megbuggyanjon, felmásztam a ház tartógerendájára, és megkaparintottam a szövetet.

Ám még le se értem a bulldoghoz, hogy megszimatolhassa a zsákmányt, én már tudtam: valódi nyomra leptünk! A kezembem ugyanis egy méregdrága, s valaha rendkívül elegáns, mályvaszínű öltöny leszakított zsebét tartottam, melyből csak úgy áradt a Don Corcosado által is használt borotvaszesz illata.

⁴⁹ Pitahaya (ejtsd: pitahaja), azaz „Sárkánygyümölcs”, mely az egyik legfinomabb termést hozó kúszó kaktusz.

VI.

Mops és én kora délután értünk vissza a Favelinha fogadóba. Mint kiderült, sárga bulldogként nappal sokkal nehezebb közlekedni Rióban, mint éjszaka. A buszok és villamosok ugyanis zsúfolásig telnek ideges, dolguk után rohanó emberekkel, akik valami érthetetlen okból ellenállhatatlan ingert éreznek a rugdosásra, ha egy lógó nyelvű kutya kerül az útjukba. Végül már komolyan aggódni kezdtem Mops testi épségeért, hisz kurta lábainak és tohonya testének köszönhetően nem mindig sikerült félreugrania.

– Harapd már meg valamelyiket! – biztattam őt a koponyájában kucorogva. Ha tudom, hol keressem, hát biztos birizgálni kezdtem volna az agyának azon részét, ahol a féktelen kutya-düh szunnyad.

– Jah, csakhogy nem szabad – morogta Mops fogcsikorgatva. – Percek alatt elkapnának, és akkor a vacsorát már a sintér szolgálná fel nekünk.

– Ugyan már! – höbörögtem. – Nézd, mekkora a tömeg! Ezek a kétlábúak annyian vannak, hogy még a villamos oldalán, meg az ütközőin is fürtökben lógnak. Észre se vennék...

– Hidd el, hogy észrevennék – vágott a szavamba melankolikusan Mops. – Szegény Csufi, a szomszédunkban lakó pincsi is azt hitte, hogy nem, pedig igen. Mire észbe kapott, a bőre kispárnahuzattá változott a szűcs kezében, a többi része pedig ment a macskakonzervbe.

– Au! – hültem el.

– Au bizony! Riói kutyaként nagyon észnél kell ám lenned!

Végül azért valahogy csak hazaértünk, s miután elhagytam Mops konok fejét, nyomban jelentést tettem Don Manolónak, aki az erkélyen várt ránk. A vén pajé rezzenéstelen arccal hallgatott végig, majd hosszan és csendben nézte a távoli Cukorsüveg-hegy fenséges kúpját, melyre le-föl jártak a libegő üvegezett dobozai.

– Úgy tűnik, Ojete papa eszét a szellemvarázsló rabolta el – szólalt meg végül.

– Mégis, hogy tehette volna? – kérdeztem. – Gregorito szerint az öreg már hetek óta zizi, a varázsló azonban három nappal ezelőtt még a kolumbiai esőerdőben volt. Vagy úgy gondold, talán képes bűbájjal utazni, seprűn lovagolni, mint a mi banyáink?

– Szerintem számára is bőven elegendő egy repülőjegy. – Don Manolo úgy nézett rám, ahogy kissé gyengeelméjű rokonokra szokás. – Kedves Tubaszellem, néha túlbonyolítod a dolgokat!

– Talán attól lehet, hogy lassan két napja nem aludtam ki magam – vágtam vissza ingerülten.

– Ezen könnyen lehet segíteni. – Don Manolo az erkély sarkában álló nyugszékre mutatott. – Heveredj le és szundíts! A következő lépést úgyis csak napszállta után tehetjük meg.

Engedelmesen a csíkos napozóhoz vonszoltam magam, amely alatt Mops édesdeden hortyogott. Mielőtt azonban lehunytam volna a szemem, még megkérdeztem a pajét, hogy mit tervez estére.

– *Curandera*⁵⁰-szertartásra lesz szükségünk – válaszolta Don Manolo, ismét csak a távoli Cukorsüveg-hegyet bámulva, mintha csak irigyelné a bazi nagy sziklát, amiért az a délutáni forráság idején az óceánban áztathatja a lábát. – Meg kell végre tudnunk, hogy a szellem varázsló valójában miért üldözi

⁵⁰ Jelentése: sámán (misték nyelven). Dél-Mexikó vidékén a maszaték indiánok nevezik így a sámánokat. Ejtsd: kurándérá

Corcosadót, s ezt egyedül 'Nti sheeto, a Badargomba árulhatja el nekünk. Ha ismerjük az ösvényt...

Valahol itt aludtam bele a vénember mormogásába.

* * *

– Szó se lehet róla, pajé! – szuszogta a plafonon kerengő ventilátor által felkavart levegőt kapkodva Don Corcosado. – Én még mosatlan gyümölcsöt se...! Még éretlen gyerekként se, hallod, vénember?! Soha...!

A Favelinha fogadó legalsó szintjén, a bálnaember szobájában voltunk, aminek sötétkékre maszatolt falai között Don Manolo és a perui üzletember immár percek óta vitatkoztak.

– Pedig kizárólag így segíthetek rajtad. – A pajé fogta a gurulós betegasztalkát, és a rajta lévő tálcával együtt ismét közelebb tolta azt Don Corcosadóhoz. A bálnaember, aki aládúcolt, megvasalt ágyán feküdt, immár ötödjére bámult rá a fekete sártól és döglött bogaraktól mocskos szárított gombadarabkákra, majd hurrkás ujjával megint csak ellökdöste magától az asztalt. A görgős kerekek fájdalmasan nyikorogtak, mintha jelezni szeretnének, mennyire unják már ezt a cirkuszt.

– Nem eszem meg! – sípolta Don Corcosado zsírpárnák közé szorított tüdeje.

– Kettőt te, kettőt én, és kettőt a segítő szellemem – macskodott tovább a pajé.

A bálnaember szemében gúnyos fény lobbant, s körülnézett az apró szobában.

– A szellemed is eszik belőle? – kérdezte.

– Kettőt, mint mi – biccentett Don Manolo. – A Curandera-szertartás azt kívánja, hogy a beteg, a gyógyító és annak segítője együtt keressék fel 'Nti sheetót, a Badargombát, aki akkor is képes felfedni az igazságot, ha azt ezer fekete kajmán és tízezer kiéheztetett piranha őrzi.

– Aha! – csapott le Don Corcosado széles vigyorral. – Tehát azt állítod, hogy a segítő szellemed is *itt van* velünk, a szobában?

– Azt.

– És *ő* is enni fog ebből a szutykos ragacsból?

– Természetesen.

– Csupán a félreértések elkerülése végett: ha a szellemhaverod megeszi a maga gombáját, akkor az *el is fog tűnni*?

Don Manolo újra csak bólintott.

– Amit megeszünk, annak *illik* eltűnnie – mondta. – Ha mégsem teszi, akkor valószínűleg túlságosan nyitva tartjuk a szánkat.

Don Corcosado nevetni próbált, de köhögés, fuldoklás, majd zihálás lett belőle. Ettől függetlenül úgy tűnt, hogy az ajahuaszkveró-császár remekül szórakozik. Mikor végre sikerült ismét megszólalnia, ezt mondta:

– Rendben, vén szemfényvesztő, akkor hát legyen! Szólj a szellemcimborádnak, hogy egye meg a maga adagját, méghozzá azonnal, és a szemünk előtt! Ha *látom*, amint eltűnnek a gombák, és te közben semmiféle füst- vagy fénytrükköt sem vetsz be, akkor én is lenyelem azt a borzalmat. Megegyeztünk?

Don Manolo kérdően nézett rám. Én egész mostanáig a szoba kitárt szárnyú, sűrű szúnyoghálóval takart ablakában ültem, s unalmamban a favela tücskeinek éjszakai citerázását hallgattam. Most azonban, hogy végre eljött a cselekvés pillanata, leugrottam a padlóra, és a betegasztalkához caplattam.

– Nos, vén gazember, mi...?

Amint az első szárított badargomba a levegőbe emelkedett, Don Corcosadóban bennakadt a szó. Engem persze még mindig nem látott, de a kezem által „repülő”, feketére aszott falat halálra rémítette. Zsír párnák közé rejtett szeme elkerekedett, arca kivörösödött, s még az álla is leesett, négy hullámba gyűrve a tokáját.

Két harapás, és a badargomba végképp eltűnt a levegőből. Azt hiszem, ekkor történhetett, hogy Don Corcosado végre kezdett *meglátni* engem. Eleinte csak a körvonalaim derengtek neki, de aztán egyre tisztább, élesebb képet kapott Monyákos Tubáról, a Lidérc Árvák Fészkének egykori csemetéjéről.

– Attól tartok... – mutattam némi aggodalommal a bálna-emberre, aki a két karjával kapálózott, hörgött és halványlila ajkait hangtalan nyitogatta –, hogy meg fog fulladni!

Don Manolo egyetértően bólintott, majd felvett két badargombát, és az ajahuaszkveró-császár kezébe adta őket.

– Itt az idő – jelentette ki szigorúan. – Tubaszellem teljesítette a maga részét. Most te jössz, ziháló ember!

Don Corcosado rémülten pislogott a pajéra, de mivel az többet nem szólt, csak őt bámulta, hát végül bekapta a gombákat. A fuldoklás azonnal abbamaradt. Én magam is kézbe vettem a második falatot, és harapdálás nélkül a számba tömtem azt, hogy minél hamarabb túllegyek rajta. A badargomba ugyanis csípős, avas és rettentően bűdös éték, amit kizárólag szívből gyűlölt vendégek számára ajánlott felszolgálni.

A tálcán eredetileg hat szárított gombafej hevert, amit a pajé még az esőerdőből hozott. Don Manolo a szertartás előtt elmondta, hogy a hatalmas erejű badargombát – amit hetekig tartó magányos, őserdei vadászat során lehet becserkészni – csakis kettesével szabad tárolni, érinteni, rakosgatni és fogyasztani, különben elszáll belőle a bűbáj.

Mikor a pajé látta, hogy Don Corcosado és én túl vagyunk az utolsó keserves nyeldeklésen, végre ő is megette a saját adagját.

– Kezdődjék az utazás! – szólt csendesen. – 'Nti sheeto már vár ránk a...

Oly hirtelen tűnik el a kékre mázolt szoba, mintha a lábam alatt örvény nyílna meg, ami mohó gurgulázással nyel magá-

ba.⁵¹ *Pörgők és pörgők, míg bele nem szédülök. Már kezdem unni a dolgot, mikor az örvény szörcsögése végre elcsitul, s én ismét abban a ködös, elmosódott, lágyan hullámzó álomdzsungelben találom magam, mint a csurunga-utazás végén. Köröttem hatalmas, saját törzsükből növesztett, vaskos pilléreiken támaszkodó fák állnak, melyek úgy hordják magukon a legkülönbözőbb liánok, kúszónövények, élősködő orchideáik indáit, leveleit és színes virágtölcséreit, mintha bálba készülők, túlcicomázott hölgyek volnának.*

Jobbra tőlem bokor zörren.

– *Muy bien!*⁵² – *biccent felém Don Manolo, félrehajtva útjából a gumyszerű ágakat.*

Talán még mondana valamit, ám ekkor balról hatalmas hullámot vet a talaj, mely egyenesen felénk gördül. Mikor átsiklik a talpam alatt, alig bírom megőrizni az egyensúlyomat. A legközelebbi fa törzséhez kell támaszkodnom, ám az is billegni kezd. S már jön is a következő hullám! Az egész erdő imbolyog. Egymást követik a körkörös terjedő, egyre magasabb hullámok, hogy aztán tovagördülve távolabb is ingásra bírják az álombéli esőerdőt.

– *Óvatosabban lépj! – kiált a pajé, aki maga is kénytelen egy fiatal paradió törzsébe kapaszkodni. Balról, a magas aljnövényzetet tiporva Don Corcosado irdatlan méretű alakja bontakozik ki a párából. Úgy fest, mintha az elsüllyedt Titanic szellemása volna, mely épp az imént bukkant fel a tengerből, hogy minden jéghegyen szörnyű bosszút álljon. Szuszog és iziad, miközben a közelünkbe ér.*

Ekkor valaki megfogja a kezem. Puha, apró ujjak csiklandozzák a tenyeremet. Csodálkozva nézek lefelé: fura kiskölyök áll mellettem, aki fejét hátravetve mosolyog rám. Élénken csillog a szeme, vakítóan fehérek a jogai, arcbőre napbarnított, s a fejére úgy simul rá egyenes szálú, fekete haja, mintha sapka

⁵¹ Esküszöm, még a vécelánc csörgését is hallani véltem!

⁵² Jól van! Rendben! (spanyol – ejtsd: muj bien)

volna. Indián, ezt azonnal látom rajta, méghozzá az amazonasi esőerdők legközepéből, ahol fehér ember talán még sohasem járt. Egyetlen ruhadarabja a napon szárított, zsinigre fűzött, hosszú pálmalevelekből font szoknya, ami olykor halkán meg-megzörren.

– Mesélnél nekem a villamosokról? – kérdi az indiánkölyök, ám én a döbbenettől mukkanni sem bírok. Ekkor elengedi a kezemet, és középre sétál, majd leül a puha talajra. Ámulva látom, amint egy hatalmas lapulevél szára fürgén megcsavarodik, és a méregzöld, bőrszerű „tányér” épp a gyerek fenéke alá simul.

– Valaki egyszer mesélt nekem a villamosokról – mondja szelíd mosollyal. – Nagy, sárga dobozok, amik kerekeken gördülnek, és időnként megállnak, hogy embereket nyeljenek be. Próbálok elképzelni őket, de amikor már-már sikerül, mindig rám tör a nevetetnék. Szerintem az illető, aki a villamosokról mesélt, egyszerűen csak azt akarta, hogy ha erre gondolok, jó legyen a kedvem.

Don Corcosado verejtéktől csillogó, püffedt arca hol rémületet, hol dühöt sugárzik. A szája sarkában még mindig ott fehérellik néhány badargombamorzsa.

– Őrült látomás – motyogja az ajahuaszkveró-császár. – Eszement zagyvaság!

– 'Nti sheeto – szólal meg ekkor a pajé.

– Nocsak, Hangyabarád, nagyon rég nem láttalak! – fordul felé a gyerek.

– A segítségedre van szükségünk, Szent Gyermekek – hajol meg tisztelettel Don Manolo. – Te vagy az egyetlen, aki a leg-rejtettebb igazságokat is látja.

Nem tehetek róla, a nevetés oly hirtelen buggyan ki belőlem, hogy képtelen vagyok visszanyelni. Mindenki csodálkozva néz rám.

– Bocs, de... – mondom, kuncogással küszködve. – Már hogy tudhatna bármilyen titkot is felfedni ez a srác, ha még a villamosok kapcsán sincs képben?!

S ekkor olyasmi történik, ami jeges varázstüskeként egyenesen a csontom velejéig, a szívem legközepéig hatol. A gyermek rám néz, tekintete a koponyámba döf miközben szép arca márványkeménnyé változik. A szája szőra nyílik, de a torkából valaki más hangja tör elő.

– „Legyél átkozott, Monyákos Tuba! Légy a szívedben lakozó, vak gyűlölet rabja, míg csak a Farkas fel nem szabadít!”⁵³

A ’Nti sheeto tekintetéből áradó erő mellbe taszít. A hátsómra esem, és úgy is maradok, míg vissza nem kerülünk a kékre mázolt szobába. Addig azonban még hosszú, keserves percek telnek el.

– Két éjjel és két nap vadásztam rád, kettesével ejtettelek el, párosával szárítottalak, majd duplán ettelek – dalolja a pajé. – Segíts látnom a nagy, kövér fehér ember fejében bújó titkot, amit el akar előlem rejteni!

A Szent Gyermek ekkor Don Corcosado felé fordul, aki túl későn kapja a két kezét az arca elé. Rekedt kiáltás kavarja fel az álomerdő ködpáráját. A fehér örvénylés közelebb nyomul, elborítja a tisztást, majd alakokat formáz.

Don Corcosado egy terepjáróban ül. Fején széles karimájú, fehér kalap, amit fekete bársonyszalag fut körbe. A ködből újabb férfiak gomolyognak elő: a két izomsurmó, José Maria és Pedrito egy alacsony, ám izmos, középkorú indián férfit rángatnak az autó mellé. Erősen tartják, bár nem védekeznek.

– Szóval te volnál az, aki beárulta a rendőröknek, hogy hol találhatnak rá az ajahuaszkveróimra? – szól a ködből támadt Don Corcosado, s levéve kalapját, verejtékező arcát kezdi legyezi. – Mi a neved?

A büszke, villámló tekintetű férfi nyugodtan néz fel a terepjáró utasára. Ébenfekete, hosszú haját, melybe néhány ezüstös

⁵³ Hogy értsd, kinek a szavait idézte meg ’Nti sheeto, a Badargomba, és miért rémültem ettől halálra, ahhoz el kell olvasnod élettörténetem második kötetét, melynek címe: *Monyákos Tuba és a csatornalidércek*.

szál vegyül, kígyóbőr fejpánt szorítja a homlokára. A derekán széles öv, amin számos apró holmi – csont, toll, erszény és üres késtok-fityeg.

– A nevem Chibolo⁵⁴ Pitahaya, és szuruku pajé vagyok – mondja az álomdzsungel párájából összesűrűsödött indián. – Te pedig a csalók vezére, a legfőbb hazug vagy, aki a vadon kincseit és a turistákat fosztogatja.

Ekkor a szürke gomolygásból magas, kisportolt testalkatú fickó bukkan fel. Azonnal ráismerek: ő Juan Carlos Advenedizo Estafador, azaz Carlitos, akinek hónapokkal később majd nyomra vész Rio de Janeiróban – mert most már azt is értem, hogy mindaz, amit az esőerdő párái élénk vetítenek, nem más, mint a távoli múlt!

Carlitos a kezében hatalmas, fekete pisztolyt lóbál, miközben a szája gonosz vigyorra húzódik.

– Elkaptuk, González bácsi! – kiáltja, majd vállával a terepjárónak dőlve nézi a földön térdeplő pajét. – Megmondtam, hogy eléd hozom azt, aki lebuktatta az embereinket.

A ködből gyúrt Don Corcosado biccent.

– Mi legyen vele, főnök? – kérdi José Maria türelmetlenül. A bálnaember töpreng, majd kihajol az autó üléséről, és hurkás kezével a vén indián nyakához nyúl. Valami csörög, zörög, pattanó hangot ad.

– Vigyétek az erdőbe – mondja ekkor a köd-Corcosado. – Azt akarom, hogy többé senkinek se beszélhessen az ajahuaszkeróimról!

A két izomsurmó felrángatja a pajét a földről, s vele együtt visszaolvad a fehéren gomolygó ködbe. A bálnaember magasra emeli a kezét. Vaskos ujjai között a pajé medálja fityeg: fargott kókuszkéregbe foglalt bronz inkakolibri-csőr, körbetekerve Tlahuiskalpantekutli kedvenc madara, a szuruku három aranyzöld tollával.

– Szép darab – röhög Carlitos.

⁵⁴ chibolo – fiatal ember, itt „ifjabb” jelentéssel (spanyol – ejtsd: cshibolo)

A távolból két dörrenés hallatszik.

– Szép – bólint a terepjáróban ülő Don Corcosado, s nehézkesen fűjtatva a saját nyakába köti Pitahaya pajé medálját, ami ettől kezdve őt szolgálja...

Iszonyú fájdalom lüktet a homlokom mögött.

A fa tövében Don Corcosado – a valódi – fetreng, kézzel-lábbal igyekezve távolabb kerülni 'Nti sheetótól, a Szent Gombagyermektől. Szemben Don Manolo arca napszítta csontok sárgásfehér árnyalatát ölti, és a tekintetében a legsötétebb, holdtalan dzsungel veszett haragja feketéllik.

– Láttátok a titkot – szólal meg az indiánkölyök, kinek hangja most olyan, mintha énekesmadár dalolna. – Cserébe áruljátok el nekem, mire jók a villamosok!

Ez persze rám vár, s én igyekszem helytállni. Mielőtt kiköp a badargomba zúgó örvénye, még sikerül neki elmagyaráznom a lényegét, bár azt, hogy a „Jegyeket, bérleteket kérem ellenőrzésre!” kiáltás cseppet sem hathatós varázsének, sehogy se tudom elhíttetni vele...

– Megöltetek egy pajét – Don Manolo hangja szárazon zörgött, mint egy maréknyi üres bogárpáncél. – Egy pajét...

A badargomba-révülés után én a kékre mázolt szoba egyik sarkában tértem magamhoz. A fejem zúgott és kóválygott, úgyhogy nem nagyon igyekeztem talpra állni.

Don Corcosado az aládúcolt ágyban hevert, két kövér kezével a mellkasáig húzva és erősen markolva a takaróját, miközben kivörösödött szemmel a sárga plafont bámulta. Ügyet sem vetett Don Manolóra, aki pontosan ugyanott állt, ahol percekkel – vagy talán órákkal? – korábban.

– Tubaszellem! – szólt a pajé, még mindig rekedten. – Gyere, mennünk kell!

Felkecmeregtem, és követtem őt. Don Corcosado még akkor se nézett utánunk, mikor behúztam rá az ajtót. A pajé lassú, de határozott léptekkel haladt a keskeny folyosón, egyenesen a

földszintre vezető lépcső irányába. Mindkét oldalt barna ajtókat hagytunk magunk mögött, melyekre számok helyett betűket erősítettek: A, B, C szoba. Az E jelzésű lakrészből halk sírás szűrődött ki, de a pajé ügyet sem vetett rá.

A lépcsőfordulóban végre sikerült őt utolérnem, s anélkül, hogy átgondoltam volna, mit teszek, megragadtam a nadrágja szárát.

– Hová megyünk? – kérdeztem.

– El – felelt csendesen Don Manolo.

– A fogadóból?

– A városból – mondta a pajé. – Ne aggódj, Tubaszellem: mialatt te távol voltál, én rájöttem, miként távozhatunk épségen.

– Mindannyian? – néztem rá gyanakvón. Ő kissé elcsodálkozott, majd a fejét rázta, megzörgetve száraz növényparókáját.

– Csak mi ketten – bökte ki végül. – A fogadón ülő átokkal immár nincs több dolgunk.

Ahol álltunk, onnan beláthattunk a Favelinha fogadó nappalijába. A félköríves kanapén, a székeken, s néhány földre dobott díszpárnán emberek ültek. Andréia (ölében a halkan hortyogó Mopsszal), Holger, Estrella, valamint néhány vendég, akikkel korábban még nem találkoztunk, mivel idejük nagy részét a szobáikban töltötték, némán bámultak maguk elé. Mind sápadtak és rémültek voltak – kivéve Mopsot, aki még mindig úgy gondolta, hogy elegendő naponta kétszer körbelátogatnia birodalma sarkait, ezzel biztosítva hatalmát.

– Velük mi lesz? – kérdeztem halkán a pajét, aki néhány fokkal lejjebb állt, s így épp azonos magasságba kerültünk. – A segítségünk nélkül soha többé nem lesznek képesek elhagyni a fogadót. Néhány nap, és a rendőrség is megszimatolja a dolgot. Akkor aztán nyomozókat, majd orvosokat, tudósokat és tévéseket küldenek az ügy kivizsgálására, akik éppúgy az átok csapdájába esnek, mint Andréia, Holger és a vendégeik. A dolognak egész addig nem lesz vége, míg...

– Amíg Corcosado él – vágott a szavamba a pajé. Szikár arcán, a kék tetoválások alatt egyetlen ideges izom remegett. – A szellemvarázsló vele és az embereivel akar végezni, s most már azt is tudjuk, hogy miért: ők hárman, meg az a nyomorult Carlitos, aki valószínűleg már halott, valahol az esőerdő mélyén megöltek egy pajét. Ez vérbosszú, Tubaszellem! Vérbosszú, aminél az én hazámban semmit sem vesznek komolyabban. Szerencsére mi ketten még eltűnhetünk, de a többiek máris halottak.

– Ha a szellemvarázsló José Mariát, Pedritót és a bálnaembert akarja elintézni, akkor miért nem jön be a fogadóba éjjel, hogy kitekerje a nyakukat? – faggattam tovább Don Manolót. – Minek ez a házra olvasott „se ki, se be” átok meg a többi ostobaság?

– Mert másképp nem fér hozzá az áldozataihoz – felelte a pajé. – A Corcosado nyakában függő talizmánnak hatalmas ereje van. A szellemvarázslónak előbb ki kell fárasztania a szuruku-medált, hogy aztán áttörhessen a védelmén. Erre szolgál a fogadóra olvasott átok, mely olyan, mint egy láthatatlan tenyér, ami folyamatosan ökölbe akar szorulni. Én érzem, hallom és látom, ahogy ez a két bűverő egymásnak feszül. Talán soha el se bírnának egymással, ha...

– Ha?! – sürgettem az öreget.

– Ha a szellemvarázsló nem köpött volna előzőleg Corcosadoba egy cencakot, ami belülről sorvasztja a szuruku-medál erejét.

– Azt mondd, hogy a bálnaember beteg?

A pajé bólintott.

– Akkor szívd ki belőle a varázstüskét – kiáltottam, mire a nappaliban ücsörgők közül néhányan tétován fordultak a lépcsők felé, de szerencsére nem láttak, s ezért azt hitték, csak a képzeletük játszik velük. – Ha sikerül őt meggyógyítanod, a szuruku-medálnak nem kell tovább egyszerre két bűverővel küzdenie, s akkor talán lebonthatja a fogadóra nehezedő átkot.

– Ez lehetséges, de... – Don Manolo elhallgatott. Tudtam, mi bántja. Az ajahuasztkverók főnöke megöletett egy igaz pajét, csak azért, hogy védje a maga piszkos, kapzsi üzletét.

– Mondd meg nekem, Tubaszellem, a te hazád igaz sámánjai mit tennének a helyemben? – kérdezte Don Manolo elgyötörten.

– Azt nem tudom, mert sosem voltam jó viszonyban velük – vallottam be az öregnek. – De azt tudom, mit tenne az én legbölcsebb tanítóm, aki engem ide küldött.

A pajé szemében remény csillant, hiszen ő azt hitte, hogy a Tubákolás Mesteréről, Viho-Mahséről beszélek. Pedig valójában én csak Traszvacsek Homárra, a vén exboricásra gondoltam, akinél akkoriban bölcsebb embert bizony nem ismertem.

– No, akkor most jól figyelj rám, pajé! – hajoltam közelebb Don Manolóhoz. – A következőt kell tennünk...!

* * *

A denevér, amit a Favelinha fogadó pincéjében találtam (Mops súgta meg, hogy napközben ott szundikál néhány bőrszárnyú), csodásan repült. Mikor a fejébe költöztem, persze meghökkent kissé, de az akaratát éppoly könnyű volt megtörni, mint bármelyik baromfiudvari kotlósét. Amint ráéreztem az apró, szőrös test és a bőrlebernyegekből álló szárnyak használatára, no meg az ultrahangos tájékozódás varázsára, már fenn is szálltam a kék égen. Miután magam mögött hagytam a Pereira da Silva favelát, alattam mindjárt a Tijuca zöld vadonja domborodott. Balra a kéklő óceán fehér hajjai nyalogatták a Copacabana ívelt homokpartját, amin ezernyi apró pötty jelezte, hogy a turisták még mindig imádják Riót.

A Corcovado-hegy tetején álló, gigantikus méretű *Cristo Redentor*⁵⁵ szobor kitért karjai magukhoz csábítottak, hát apró

⁵⁵ Megváltó Krisztus (portugál) – ez a szobor Rio de Janeiro legismertebb jelképe: magassága 30 m.

karmaimmal belecsimpaszkodtam vaskos kisujjába, s néhány percig fejjel lefelé csüngve csodáltam a mélyben elterülő várost. Közvetlenül alattam a szobor talapzatát ölelő kilátó zsúfolásig telt ámuldozó éberekkel. Szinte mindegyik a fényképezőgépét kattogtatta, ostoba pózokba kényszerítve a családtagjait és barátait, hogy otthon majd bizonyíthassa: ő bizony tényleg járt a Corcovado tetején!

Miután kifújtam magam, elengedtem a kőujjat, és tovább repültem, immár lefelé, egyenesen a völgybe. Szőrös pocakom alatt, ha lenéztem, láthattam Rio világhírű botanikus kertjét, majd a Lagúna partját és az egyre apróbb házakat, amik már a favelákhoz tartoztak. Tíz perc sem kellett, s megérkeztem a Rocinhába. Néhány rebbenő kört tettem a pitahaya kaktuszokkal övezett Zöld Villa roskadozó teteje fölött, nehogy egy arra kódorgó macska szájában végezzem, azután az ablak elé lógó ágak egyikére függeszkedtem.

A nyomorúságos szobában tegnap óta szinte semmi sem változott. Ojete papa most is a baldahinos ágyban hevert, bár alig láttam őt a szúnyogháló-sátor alatt. Gregorito Pradeño viszont a padlón ücsörgött, felsőtestét előre-hátra billegtette, és halkan énekelt. A szavait nem tudtam kivenni, s hosszan hallgatózni sem maradt időm, mivel a srác szinte azonnal rám emelte a tekintetét.

– Már vártalak, Tubaszellem! – mondta mosolyogva. – Engedd szabadon a denevért, és gyere beljebb!

Az ágba kapaszkodva hintázni kezdtem, majd kipattanva a bőrszárnyú apró fejéből, egyenesen a fiú elé szaltóztam.

– Ügyes! – ismerte el Gregorito, majd a hátam mögé mutatott. – Nézd!

Megfordultam. A denevér, aki bizonyára úgy érezte magát, mint aki mély álomból ébredt, rémülten tekergette körbe a fejét, miközben külön-külön forgatta hatalmas füleit. Elképzelni se tudta, hogy kerülhetett fényes nappal egy faágra, ahol oly védtelen, mint egy eltévedt ékszeretknős az autópálya közepén.

Végül rövid zuhanórepülésbe kezdett, majd fürgé szárnycsapásokkal a Zöld Villa mögött sötétlő dzsungelbe vetette magát, azzal a szilárd elhatározással, hogy soha többé nem megy emberek lakta település közelébe (pedig korábban a kétlábúak villanykörtéi körül nyüzsgő lepkék nagyon is csábították).

– Szükségem van a segítségedre, Gregorito – vágtam rögtön mondandóm közepébe, amint a hátsóm padlót ért. – Én és a pajém bajban vagyunk.

– Ezt már tegnap is említetted – bólintott az indián fiú, türelmesen várva a folytatást. – Én pedig ígéretet tettem, hogy ha tudok, szívesen segítek neked, feltéve...

– Igen?!

Gregorito egymásba fűzte az ujjait, mint aki igen komoly bejelentésre készül.

– Nézd, Tubaszellem, te nagyon messziről érkeztél, ezért nem értheted, miféle gondokkal küzd a mi varázsvilágunk – mondta csendesén, talán mert nem akarta, hogy a halkan hortyogó Ojete papa felébredjen. – Mielőtt a fehér ember megérkezett, a pajék és a szellemek közösen irányítottak mindent. A leghatalmasabbakkal, mint Viho-Mahse, Taszorinci vagy Pejot, remekül meg tudtunk egyezni, így az élet az erdőlakó törzsek számára kellemes és könnyű volt. Manapság viszont már egészen más a helyzet. A fehérek és meszticek gépei mindennap hatalmas darabokat tarolnak le a vadonból, s mögöttük csak kietlen pusztaság marad, amit hamarosan a városok hulladéka borít.

– Ez valóban rettenetes, de mi köze ahhoz, hogy én és Don Manolo... – értetlenül tártam szét a karom, ám Gregorito ismét csak a szavamba vágott.

– Manapság már a pajék között is sok olyan akad, aki arra használja a szellemektől kapott erőt, hogy a fehérek és meszticek kapzsiságát szolgálja – mondta, s a hangjában nyugtalan-ság vibrált. – Mielőtt segítséget nyújtok, biztosan kell tudnom, hogy a Hangyabarát jó ügyet szolgál.

Éreztem, ahogy a felháborodás és a csalódottság gombóccá gyűlik a torkomban.

– Ha jól emlékszem, a *te* szeretett Ojete papád is efféle rosszra használta a tudományát, mikor a favela bűnözői és az ajahuaszkverók közti tárgyalásokat segítette!

Gregorito a háta mögé pillantott. Úgy tűnt, hogy a vén pajé a szúnyogháló alatt továbbra is mélyen alszik. A fiú mégis felállt, és intett: kövessem. Átbújtunk a viskót kettéválasztó függöny résén. Az egykor talán konyhaként használt helyiség közepén asztal állt, körötte veszedelmesen korhadt székek. Leülünk.

– Hallgass meg, Tubaszellem! – szólt ismét Gregorito, s közben egyre csak a padlót bámulta, amin túl szakadéknyi mélység tátongott, hisz a ház elejét csupán néhány cölöp tartotta. – Ojete papa valóban rossz célokra használta az erejét, épp ezért rajta már senki sem segíthet. Vannak azonban tisztességes, az ősi, szent hagyományokat szilárdan őrző pajék, akik arra készülnek, hogy a szellemekkel szövetségre lépve, örökre elzavarják a fehéreket, a meszticeket, sőt, mindenki mást is, aki nem indián.

Meghűlt bennem a vér.

– Azt állítod, hogy révülő... – megráztam a fejem. – Akarom mondani: pajélázadás készül a városban?!

– Nem csak itt, Tubaszellem. – Gregorito rám emelte a tekintetét, ami szinte perzselt. – Az egész kontinensen, szerte a megmaradt esőerdők mélyén, az Andok vonulataiban, Mexikó elfeledett indiánvárosaiban és a Tűzföld rideg sziklái között ezer és ezer varázstudó készül a Nagy Szertartásra. Ha megkapják a jelet, máglyákat gyűjtanak, majd kezükbe veszik az áldozati kőkest, hogy egyszerre kérjék a legerősebb szellemek erejét és támogatását. Ha pedig megkapják... És megkapják! Akkor előjönnek a vadonból, s mire harmadszor is leszáll az est, Dél-Amerikában már egyetlen olyan ember sem fog élni, akinek nem tiszta indiánvér csörgedezik az ereiben.

A Zöld Villa tetejére forrón tűzött a déli nap heve, az én hátamon mégis hideg futkározott.

– Gondolj csak bele, Tubaszellem! – Gregorito két vékony karjával hadonászva magyarázott tovább. – A nagyapám, aki hatalmas pajé, akkora erővel bír majd, hogy egymaga megtisztíthatja a betolakodóktól fél Riót!

– A *betolakodóktól*? – szólaltam meg csendesen. – Hisz akikről beszélsz... A fehér, fekete és mesztic emberek többsége is itt született. Az őseik több száz éve élnek ebben a városban, amit ők alapítottak!

– Akkor is idegenek! – Gregorito halkan, de határozottan beszélt. – Ők soha nem hittek az esőerdők szellemeiben. Kigúnyoltak benneteket, és azt mondták, ha léteztek is, kártékonyak vagytok. Az eszelős erdőirtás naponta legalább egy növény-, vagy állatszellemet örökre eltüntet a világból. És nem csak a Valóságból, de odaátról, a Szellemvilágból is! Az áruló pajék éppúgy tudja, ahogy mi: ha egy bogár, denevér, kolibri, orchidea vagy fafajta utolsó példánya is eltűnik, annak szelleme és a szellem tudása vele pusztul! Meg kell állítanunk a gyilkosokat, Tubaszellem!

A srác továbbra is nyugodtan, csendesen, ám dermesztő hittel beszélt. Csupán a szemében lobogó tűz árulta el, hogy a lelkében hatalmas vihar dúl. Elgondolkodtam a szavain. Odahaza, az Aranyos Szegelyben mi, a lidércek, valaha szintén pajkos, segítők, huncut, cselvetésre hajlamos, vagy épp szolgálatkész szellemek voltunk. Pontosan úgy, miként az esőerdő mélyén Ajahuaszka, a Lélek Mestere, Pejot, a Tüskésbőrű, Maté, a Táncraperdítő, vagy Ipekakuana, a Gyomorforogató. Mind barátságban voltunk az ősidők sámánjaival, akik révülve kértek tőlünk erőt, bölcsességet, segítséget.

Ahogy a pajék Viho-Mahsétól meg a többi szellemtől. Semmi különbség, hisz mindegy, hogy a varázslényt lidércnek, tündérnek, vagy épp badargombának hívják!

Mára azonban a mi révülőink saját bűverőre tettek szert, amit közvetlenül Ágastól, a Csodaszarvastól kapnak, s minket ezért fölöslegesnek éreznek. A tündérek végleg elköltöztek az Aranyos Szegeletből, és mi, lidércek... Mi a föld alá szorultunk, és örülhetünk, ha a városok csatornáiban békén hagynak minket.

Hirtelen úgy éreztem, hogy tökéletesen megértem Gregorito elkeseredett dühét. A fiú ezt bizonyára látta rajtam, mivel biccentett és elmosolyodott.

– Ha a pajék lázadása sikerrel jár, talán átkelünk az óceánon is, és akkor majd együtt felszabadítjuk a népedet, Tubaszellem – mondta.

Elképzeltem az áldozókésekkel hadonászó, szellemsereget vezető varázstudókat, amint az Andrassy úton tombolnak, ébereket mészárolnak, „áruló” révülőkre uszítják rá betanított jaguárjaikat – és ez a kép bizony azonnal kijózanított.

– Hát, izé... Kösz, de mi majd elrendezzük valahogy a magunk lidércforradalmát – motyogtam. – Az imént viszont a nagyapádát említetted! Talán ő lesz ennek az egésznek a vezetője?

– Dehogy. – Gregorito hirtelen ideges és zavart lett. – Ő csupán egy városi pajé, méghozzá azok közül, akik végleg letelepedtek. Nem kell vele törődni, hisz csak egyszerű öregember. Amit korábban mondtam, azt a szívem dalolta, de az eszem közben nevetett rajta. Ojete papa is gyakran mondogatta, hogy túl sokat álmodozom.

– Értem – bólintottam. – És az apád? Róla még nem...

– Ő meghalt – vágott a szavamba elfeketedő tekintettel Gregorito. – Ahogy az anyám is. Apám lelkéből az Állatok Mestere biztosan gyönyörű kolibrit formált, anyám pedig szellemjaguárként járja a dzsungelt. Ez volt Opaca Szeri bölcs akarat!

Ebből ugyan nem sokat értettem, de láttam a fiún, hogy jobb, ha abbahagyom a faggatózást.

– Segítségért jöttél, Tubaszellem – emlékeztetett Gregorito.

– Oh, igen! – Leugrottam a székről, és megkerülve az asztalt, a srác elé álltam; ennyi idő épp elég volt ahhoz, hogy kitáláljam, miért is jöttem. – A pajémnak sajnos elfogyott az ajahuaszskája, pedig muszáj volna sürgősen gyógyítania.

– A beteg bálnaembert? – kérdezte Gregorito homlokráncolva.

– Igen, őt – válaszoltam sietve, miközben igyekeztem elkerülni a tekintetét. – Valami nagyon makacs tüske fúródhatott a bőre alá, szóval...

– Nem gond. – A fiú felállt, és átbújt a függöny résén, majd szinte azonnal vissza is tért. A kezében vászonkendőbe csomagolt ajahuaszkadarabokat tartott. – Ezt az indát ma hajnalban vadásztam le a Tijuca gerincén. Még egészen friss; erős tea lesz belőle.

Megköszöntem, és átvettem a csomagot.

– Ha más kívánságod nincs, hívok neked egy sirályt, amibe a visszautad idejére beköltözhetsz – mondta Gregorito, s válasza sem várva az ablakhoz lépett, majd éles rikoltást hallatott. – Ezek a csodás tengeri madarak könnyen irányíthatóak, és még ennél nagyobb csomagokat is játszva elbírnak.

Újra csak kifejeztem a köszönetemet, s amint a megbabonázott sirály az ablakpárkányra telepedett, nyomban a fejébe bővöltem magam. Csak remélni tudtam, hogy a kapkodásomat Gregorito nem tekinti majd pánikszerű menekülésnek. Pedig az volt! Újdonsült karmaimmal felmarkoltam a csomagot, s már ki is röppentem a Zöld Villából, hogy aztán tárt szárnyakkal felfelé vitorlázzak. Mihamarabb ki akartam kerülni az indián fiú parázsló tekintetének sugarából.

Miközben magam mögött hagytam a Rocinha favelát, és a Corcovado-hegy felé vettem az irányt, egyre csak Gregorito titokzatos nagyapja járt a fejemben. Biztos voltam benne, hogy a fiú elszólta magát, leleplezve előttem a majdani pajéforradalom titkos vezetőjét, aki...

Igen, a Favelinha lapos teteje felé siklatva sirályomat már szinte semmi kétség sem maradt bennem: Don Manolo ellensége, a Szellemvarázsló nem más, mint a barátom, Gregorito Pradeño nagyapja!

* * *

Esteledett. Alig tottyant sirályom lába a tetőre, veszett ugalással Mops rontott elő a nyugágy alól. A máskor oly tohonya buldog most hihetetlenül gyorsnak bizonyult. Nyálat fröcskölve, fogsort csattogtatva rohant a sirály felé. Alig maradt szemrebbenésnyi időm, hogy döntsek. Két erős szárnycsapással a levegőbe emelkedtem, majd rárikácsoltam az ideges ebre, aki alattam pattogott, erős hátsó lábaival el-elrugaszkodva a talajtól.

– Csitu már, te *haragörcsben*⁵⁶ szenvedő, fogakkal tömött szőrpuffancs!

Mops döbbenetében az ülepére esett, elnémult, és tátott szájjal bámulta az esti szélben fölötte vitorlázó madarat.

– Valóban te volnál az? – mordult végre. – Tuba?! A Monyákos?

– Személyesen – rikoltotta a sirály sárga csőre. – Vagyis majdnem. Most pedig engedj leszállni, és hagyd békén a légitaximat!

Mops kelletlenül húzódott vissza a nyugágy alá, onnan figyelve, amint a hófehér madár leereszkedik, majd a fejéből előbucskázom én, méghozzá teljes életnagyságban. Szegény sirály nyomban megérezte, hogy nincs biztonságban. Örült szárnycsapkodással rugaszkodott a levegőbe, majd egyenesen a Cukorsüveg-hegy felé vette az irányt, miközben egy fehér tottyanattal adta tudtunkra, mit gondol rólunk.

⁵⁶ haragörcs – észvesztő állapot, melyben a düh minden más, főleg értelmes gondolatot elnyom, s amitől igen nehéz megszabadulni.

– Huh, ez a repülés csodás volt – nyújtóztattam ki a tagjaimat. – Azt hiszem, holnap is elmegyek egy körre.

– Feltéve, ha lesz még holnapunk – jegyezte meg a nyugágy alól Mops mélán.

– Te meg miről beszélsz? – kérdeztem rosszat sejtve, s éreztem, hogy máris görcs állt a gyomromba.

– Odalenn áll a bál, kitört a kutyavész – morogta a sárga buldog. – Már én sem tehetek ellene semmit, pedig még az egyik izomsurmót is megharaptam, hátha az segít. Hiába. Üvöltött, káromkodott és fél lábon ugrálva beígérte, hogy a bőrből pisztolytokot varrat, de aztán...

– Térj már a lényegre! – kiáltottam a bamba ebre, aki erre megvető (és felettébb csipás) pillantást vetett rám, majd éppoly körülményesen folytatta a távollétemben történetek felsorolását, ahogy én magam teszem most.

– Jah, az úgy volt, hogy te reggel méltóztattál denevérbe bújni és távozni. Megjegyzem: bárcsak én is képes lennék valami hasonlóra. Na mindegy. Dél körül Andréia és Estrella felszolgálták az ebédet. Ragu volt, jó fűszeresen, ahogy szeretem. Mondjuk némi oregáno még...

– Mops!

– Jahrrm! – A buldog csámcsogott néhány lassút, mintha a ragu emlékétől búcsúzna, majd folytatta. – Mikor enyhülni kezdett a déli hőség, néhány vendég felslattyogott ide, a tetőre, hogy a napon süttessék magukat. A hangulat persze továbbra is rossz volt, mert már mind nagyon unják, hogy képtelenek elhagyni a Favelinhát. Aztán jött Alejandro⁵⁷...

Jól tudtam, ki az az Alejandro. Fiatal, nyurga, fekete fiú, aki betegen pöfögő kismotorjával kétkerekű kordét húz, naphosszat a favela kanyargós, keskeny sikátorait járva, hogy az apja üzletéből rendelt holmikat kiszállítsa. Andréia és Holger mindennap tőle vette át a szükséges ásványvíz, konzerv, fűszer, gyümölcs és egyéb dobozokat, vigyázva, hogy közben ne érint-

⁵⁷ Ejtsd: Alehandro

sék a fogadó vaskerítését vagy a lépcső korlátját. Alejandro tehát mindent tudott arról, ami a Favelinhában történt, de amíg rendesen fizettek, nem különösebben érdekelte a dolog. Ahol a bandák és rendőrök közti lövöldözés, a felfoghatatlan szegénység és a vándorkuruzslók által pénzért megvásárolható átkok mindennaposak, ott a kereskedők csakis úgy élhetnek meg, ha keveset kérdezősködnék.

– ...azt hiszem, hat óra körül történhetett, bár nagyon mélyen aludtam, szóval... – duruzsolt tovább Mops. Hirtelen azon kaptam magam, hogy mélyről zsongó, darázsümmögésre emlékeztető hangjától már-már nekem is kezd leragadni a szemem.

– Ebből elég! – kiáltottam. – Nyögd ki végre, mi történt, míg nem voltam itthon!

A sárga buldog megnyalta nedvesen csillogó orrát, majd nagyot sóhajtott.

– A pajéd megveszett – mondta.

– Tessék?!

– Ahogy morgom – billentette előre mindkét kurta fülét Mops. – Ebéd után bekéredzkedett a konyhába, s néhány órai munkával valami iszonyú büdös kotyvalékot sikerült összehoznia. Úgy büzlött a ház, hogy még a szomszédok is átkiabáltak, mert a füst könnyet csalt a szemükbe. Aztán a pajé megparancsolta, hogy mindenki zárkózzon a szobájába, és bármit hall, ne jöjjön elő. Holger azonban megmakacsolta magát, így a vénember végül elárulta, hogy mire készül.

– Na, és mire készült?!

– Azt mondta, hogy Corcosado állapota sokat romlott, mivel egy különösen ártalmas varázstüske van a testében, s épp ezért nem várhat tovább: ki kell azt szívnia onnan, méghozzá azonnal.

Összeszorult a torkom. Előző éjjel azt beszéltük meg Don Manolóval, hogy mielőtt bármilyen lépést tesz, előbb megvárja, míg visszatérek a felderítésről. Rettentő nehéz volt meggyőzni az öreget arról, hogy *ne* hagyja faképnél az aljas

Corcosadót, s vele együtt a csapdában vergődő ártatlanokat. Végül azzal jártam sikerrel, hogy emlékeztettem őt: a Szellem-varázsló senkit nem fog életben hagyni, aki egyszer már belekeveredett az ügybe, s így bármilyen messze futunk is, előbb-utóbb ránk talál.

Vannak csaták, amiket mindenképpen meg kell vívni – még akkor is, ha tele a gatyó!

Gregorítóhoz azért repültem el, mert abban reménykedtem, hogy ő és a nagyapja talán hajlandóak lesznek csatlakozni hozzánk – elvégre a pajé pajének testvére kell legyen, vagy mi! Szerencsére nem rontottam ajtóstul a házba (előbb – tán ösztönös li-dércóvatosságból – a „*jajelfogyottazajahnaszkánk tudnálegykicsitkölcsonadni?*”-dumával álltam elő), a srác pedig elszólt a magát, s így megsejthettem féltve őrzött titkát.

– Jaj, én patkányrágta, agyzsugorított gnómcsökevény! – nyögtem hideglelősen, mikor mindebbe belegondoltam. – Hajszál híján az ellenségtől kértem erősítést!

– Jahrrm, van ez így – morrantotta Mops. – Egyszer jómagam is a favela sintéréhez akartam menni, mivel egyedül se-hogy se bírtam elkergetni néhány kóbor...

– Mi történt a pajéval? – ugrottam a buldoghoz, s megragadva lógó pofazacskóit, nagyot ráztam tömpe orrú fején. – Nyögd már ki, mi van vele?!

– Jobb lesz, ha magad jársz utána – felelte Mops sértődötten. – Én csak annyit tudok, hogy mától kezdve tetőlakó kutyának nyilvánítom magamat. Ha lemész a házba, kérlek, szólj Andréiának, hogy alkalomadtán hozza fel a tálat. Persze csak abban az esetben, ha még életben van szegény.

Sarkon fordultam, és a tetőről levezető ajtóhoz rohantam. A lépcsőfordulóban aztán majdnem hasra estem, méghozzá José Maria hanyatt fekvő testében. A nagydarab fickó eszméletlen volt, de a pisztolyát még mindig erősen markolta. A nyomokból úgy tűnt, hogy valaki alaposan falhoz vágta, leverve vele

Andréia cserepes virágait, amik korábban a fal párkányán sorakoztak.

A Favelinha nappalijának berendezését izzé-porrá törték. A székek, valamint az asztal, a kanapé és a tévékészülék darabjai vastagon lepték a padlót. Miközben átbotorkáltam a roncsokon, láttam, hogy a konyhában sem jobb a helyzet. Minden ablakot kitörtek, s az edények, lábasok, üvegek és kancsók csillámló törmelékhalmozatot képeztek, melyek fölött még mindig finom liszt- és sárga csilipor szállongott.

Estrella és Holger a portáspult mögött heverték. Úgy tűnt, ott próbáltak fedezéket keresni, de hiába. Összekapaszkodva kucorogtak a miszlikre szabdaltnak telefonkönyv és néhány tucat színes prospektus, valamint a kettérepedt asztali telefonkészülék társaságában. Éppúgy eszméletlenek voltak, mint az angol házaspár, akikre viszont a lakószobákhoz vezető lépcsősor alján találtam rá. Mindegyiküket valami hatalmas erejű, fékevesztett varázslat csapta a falhoz, és kábította el.

– Neeeee!

Pedrito rettegéssel teli üvöltése valahonnan a keskeny, L alakú folyosó legvégéről jött. Mikor átugrogtam a házaspárt, két lövés dördült, majd csend lett. Óvatosan lopakodtam előre. Az A és B szobák ajtaja szilánkokra robbantva fityegett a zsanérokra. Már épp tovább akartam menni, mikor a szemem sarkából mozgást vettem észre. A C szoba (felfordított ágy, kettéhasított fiókos szekrény és a narancsszínűre mázolt falon két akkora karmolásnyom, hogy a hasadékba simán befért volna az ökölöm) egyik sarkában valami megmozdult. Átléptem a küszöböt, s előrehajoltam, hogy jobban lássak.

Andréia da Silva Martins a félig leszakadt függöny mögül lesett rám, kezében egy széklábbal, ami azonban annyira remeggett, mintha a gazdáján keresztül futna át a favela teljes áramszolgáltatása. A nő egyenesen a szemembe nézett, s próbált ijesztő lenni. Nem sikerült neki.

– Hé, semmi baj! – súgtam, majd mindkét karomat felemelve, közelebb léptem hozzá. – Te látsz en...

Andréia hatalmas levegőt vett, hogy aztán folyamatos, kitarító és fülrepszító sikoltásba kezdjen.

– Hogyaza...! – ugrottam felé. – Hagyd már abba, kérlek...

S ekkor Andréia a feje fölé emelte, majd teljes erőből meglendítve eldobta a széklábat. Azonnal tudtam, hogy nem én vagyok a célpontja. Mögöttem hangos puffanás és fájdalmas cirpelés jelezte a találatot.

Megfordultam. A C szoba plafonján egy kényelmes, francia stílusú rekamié méretével vetekedő tűzhangya függött. Négy első lába az ajtón belül, a két hátsó viszont – potrohával együtt – még a folyosón tartózkodott. A szörnyeteg kerek, szőrös fejét rázogatva igyekezett megszabadulni a fájdalomtól, amit a székláb okozott neki.

– Rendben, akkor most mindenki szépen nyugodjon meg! – mondtam határozottnak szánt hangon, miközben Andréia felé hátráltam. – Igazán semmi szükség...

A gigantikus tűzhangya széttárta a csáprágóit, és rám szegegett.

– Szablog! – csúszott ki a számon, mivel hirtelen minden baj és felfordulás okát megértettem.

A tűzhangya rágói között – mélyen a torkában – apró, ezüstszerű varázsdárda csillant. Úgy tűnt, Mops a tetőn igazat mondott: Don Manolo képtelen volt kivárni, míg visszaérek, s ezért egyedül főzte meg a jagét, majd fogott hozzá, hogy Corcosado testéből eltávolítsa a cencakot. Csakhogy az az átokverte tüske, miután a pajének sikerült kiszívnia a bálnaemberből, megakadt a torkán! Mi több, a mérget Don Manolóba fecskendezte, s mivel az öreg segítő szellem nélkül – vagyis nélkülem! – került bajba, hát senki nem akadt, aki ebből a cudar helyzetből ki menthette volna. A cencak által hordozott átok összezavarta

Don Manolo egyébként is holtfáradt éjlelkét, s így a pajé tűzhangya alakjában tért vissza a Szellemvilágból.

Még hozzá egy igen dühös, csáprágó-csattogtató, mázsás tűzhangya alakjában.

– Hát jó – sóhajtottam mélységes keserőséggel. – Szegény Monyákos Tuba, rovargégész még úgysem voltál!

Azzal elrugaszkodtam a padlótól, s egyenesen a tűzhangya csáprágói közé vetettem magam...

VII.

Hűs víz érintette a homlokomat. Néhány cseppje a halántékomon átfutva a fülem mögé érkezett – erre a csiklandó érzésre tértem magamhoz. Hatalmas erőfeszítés kellett ahhoz, hogy legalább résnyire nyissam a szemem. Elsőként a sötétkékre mázolt plafont pillantottam meg, amit a következő pillanatban Andréia ébenfekete arca takart el.

– Magához tért! – hallottam a nő hangját, de nem láttam, hogy kihez beszél.

– Nem látom, hogy kiről beszélsz – szólalt meg Holger Zimmermann néhány lépés távolságból. – Ezen az ágyon senki sem fekszik, kedvesem!

– Már hogyan feküdne! – érkezett Estrella háborgó kiáltása a szoba nyitott ajtajából. – Igenis van ott valaki... Vagy valami... Meressze jobban a szemét az úr!

Ekkor Andréia eltűnt, s helyette Holger szőke feje jelent meg fölöttem.

– Hiába – mondta, miután hosszan és fintorogva, szemöldökét emelgetve bámult a képembe, oly közről, hogy szinte összeért az orrunk. – Ez csak egy gyűrött párna, amin *senki sem fekszik!*

A két nő bizonyára tovább győzködte volna a férfit, ám ekkor megzavarta őket az a hangos, hosszú és fájdalmas nyögés, ami a szoba távolabbi részéből hangzott fel. Azonnal ráismertem Don Manolo hangjára.

– Újra kezd! – sóhajtott Estrella.

– Nyugalom! – mondta Holger magabiztos vigyorral. – Alaposan megköttöztem. Képtelenség, hogy elszabaduljon.

– Üdvözetem annak, aki lát – biccentettem a hölgyek felé, elővéve legutibb mosolyomat. – Ha megengedik, szeretnék az öreggel kettesben maradni.

– Hát persze. – Andréia letette a nedves törülközőt, amivel imént még a homlokomat lapogatta, és az ajtó felé indult. Útközben megragadta a döbbsent Holger karját, s őt is magával vonszolta. – Ahogy parancsolod, nagyhatalmú... Izé. Kit is tisztelhetünk benned?

– Tuba – hajoltam meg ültömben. – A nevem Monyákos Tuba, és lidérc volnék a messzi Aranyos Szegelethől, Budapest városából.

– Senkit sem látok! – Holger fejhangú, éles visítása, valamint eszelősen rángó mozdulatai, ahogy felém mutogatott, sokkal ijesztőbbek voltak, mint a beteg pajé nyögései. – Egek, de hát nincs ott senki! Kihez beszéltek? És mi ez a rémisztő hang, ami talán a párnából ered?

– Jól van, kedvesem, nyugodj meg! – csitította a párját Andréia, miközben Estrella segítségével kifelé vonszolta őt a szobából. – Kapsz egy forró és illatos gyümölcsteát.

– Talán egy kobold?! – visongott tovább Holger, egyik kezével a haját borzolva, míg a másikkal továbbra is rám mutogatott. – Otthon már hallottam koboldokról! Saját házimanója volna a fogadónknak?! Micsoda vircsaft! Koboldmanó az F szobában...!

Miután az ajtó becsukódott, nyomban leugrottam az ágyról, és Don Manolóhoz futottam. Az öreg borzalmas állapotban volt. A testét apró karcolásokra emlékeztető, de igen mélynek tűnő sebek borították, mintha bűvös erejű cencakviharban járt volna. A mellkasa minden lélegzetvételnél sípolva emelkedett és szörcsögve sülyedt, miközben a szemhéja egyfolytában remegett, fel-feltárva vörös hajszálerekkel behálózott szemefehérjét.

Mikor mellé kuporodtam, és a kötelékein próbáltam lazítani, amik az ágyhoz rögzítették, a pajé rekedt suttogást hallatott.

– Hagyd, Tubaszellem! Én sugalltam szegény Holgernek, hogy kötözzön le. Magától nem merte volna megtenni.

– Pajé! – hajoltam közel a vénember cserepes ajkához. – Mi a bűzvarangy békebeli farpukkantása történt itt?

Don Manolo elkínzott arcán halvány mosoly suhant át.

– Csapda – nyöszörögte. – A Corcosadóba ültetett varázstüske csapda volt, amibe ostoba módon bele is sétáltam. Az ellenfele...

A vénembert ugató köhögés fogta el. Borzadva láttam, amint a bőrén újabb apró sebek keletkeztek. Úgy tűnt, hogy a pajé éjlelkének egy része még mindig az Álomvilágban bolyong, ahol az ártás tovább ostorozza. Mikor a roham elcsitult, Don Manolo tovább beszélt:

– Az ellenfelünk erősebb és ravaszabb, mint gondoltam. Olyan cencakot oltott Corcosadóba, ami megérzi, ha képzett pajé akarja eltávolítani, és a kellő pillanatban ellene fordul. Mikor le akartam nyelni, hogy a gyomromban semlegesítsem, meg... megakadt a torkomon...

– Igen, magam is láttam.

– ...és belém fecskendezte az átkát. Összezavarodtam, tűzhangyává változtam, majd kitört belőlem a vadon élő ragadozó könyörtelensége. Mondd, Tubaszellem, ugye nem...?

– Nyugodt lehetsz, pajé: senkit sem öltél meg.

Legalábbis reméltem, bár valójában akkor még ebben nem voltam biztos. Igaz, hogy akikre rátaláltam, csupán eszméletlenek voltak, ám azt, hogy a többiekkel mi történt, még ki kellett derítenem.

– Az egyikük... – Don Manolo bal keze, amit lazábban szorítottak a kötelek, tétova mozdulattal a hasához vándorolt. – ...alaposan elintézt.

Csak most vettem észre a pajé ingén tátongó, megperzselt szélű lyukat, és alatta a máris átvérzett szorítókötést, amit bi-

zonyára Andréia helyezett a sebre. Eszembe jutott a kétségbeesett ordítás, majd a két lövés. Pedrito, akit a hatalmas tűzhangya a folyosó végébe kergetett, bizonyára rálőtt a szörnyetegre, és az egyik golyó célba is talált. A sebet ugyan a rovar kapta, de a sérülés az után is megmaradt, hogy Don Manolo visszaváltozott.

– Hívok orvost! – ugrottam volna, ám a vénember hevesen megrázta a fejét.

– Ne pocsékolj az időd, Tubaszellem! – mondta. – Te és Mops még elmenekülhettek. Nekem és a fogadó többi lakójának már végünk; a Szellemvarázsló győzött.

– Szablog a zsírdugós fülébe! – kiáltottam dühbe gurulva. – Már tudom, hogy ki ő: Gregorito haverom nagyapja! Egy közönséges városi karib, aki világuralomról, sámanforradalomról meg hasonló ökörségekről álmodozik. Szerintem túl sok jagét ivott, vagy talán Opaca Szeri, a Dohányszellem bódította hülyére a fickót. Sebaj, majd én helyre rázom az agyát! Azt hiszem, itt az idő bevetni néhány *igazán* csavaros csatornalidérctrükköt!

Búcsút intve Don Manolónak, leugrottam az ágyról, és felrántva az ajtót, végigrobogtam a folyosón.

– Andréia! – álltam a fogadó tulajdonosa elé, aki a nappaliban épp José Maria behorpadt koponyáját kötözgette. – Most el kell mennem, de kérlek, vigyázz az öregre!

A fiatalasszony hatalmasra nyílt, csillogó szemekkel bólogott.

– Ahogy parancsolod, házunk szelleme – motyogta, cseppet sem törődve azzal, hogy José Maria és a kanapén nyögdécselő Pedrito (aki ezek szerint szintén megúsza a tűzhangyával való találkozást) bambán bámul rá, nem értve, hogy kivel beszélgethet.

– Sietek vissza, és hozok segítséget – kiáltottam, miközben a tetőtérre vezető lépcső felé rohantam. – Addig se engedjétek be senkit! Érted, Andréia? Senkit!

Ahogy reméltem, Mops még mindig a nyugágy árnyékában szunyókált.

– Hoztál kaját? – kérdezte, épp csak az egyik szemét nyitva ki. – Jahrrr, hát persze, hogy nem hoztál! Mi mást is várhattam volna tőled?

– Így legalább nem okoztam csalódást – mondtam fanyar mosollyal, majd megkocogtattam a koponyáját. – Készülj, utazunk!

A következő pillanatban olyasmi történt, amire a legvadabb álmaimban sem gondoltam volna. A mindig felettébb tohonya – mondjuk ki bátran: döglusta! – sárga buldog hirtelen négy kurta lábára szökkent, és nyálát fröcskölve, sárga agyaráit villogtatva eszelős ugatásba kezdett.

– *Vhrrau* engem *vhrrr* ugyan *grrr* ki *hrrrööö* nem *vuffh* kergetsz *vaúú* még *vhrrru* egyszer *grrrr* a házamból, *vhrrr* te *vuffh* bajkeverő, *grrr* mitugrasz *vhrrau* szellempukkanat! – acsarogta. – *Hgrrrr* azt *hrrrr* ajánlom, *vhrrau* hogy *vuffh* tartsd *vuffh* távol *hrrööö* magad *ghrrr* a fejemtől, *vhauff* míg *vhuff* ketté *hörrrr* nem *vrrrau* haraplak, *ghrrr* mint *vaffvaff* egy *vhrrruh* csirkecsontot!

Most mit mondhatnék: még soha életemben nem voltam úgy betojva egyetlen négylábútól sem, mint abban a rettenetes pillanatban Mopstól, az én dél-amerikai ebhaveromtól.

– Cs... csitu már, öreg! – hátráltam egészen a tetőtér mellvédjéig, két karomat a megadás jeleként felfelé tartva. – Hidd el, nem akartalak felbosszantani, csak épp...

– Jahrrr, akkor jó – mordult a sárga buldog, s mintha mi se történt volna, nagyot szusszanva visszarogyott iménti „*éppcsak-elnemalszom*” pózába.

– Huh! – fújtam ki én is a tüdőmbe szorult levegőt, majd csendesen megjegyeztem: – Hallod, te aztán... Hogy is mondtam? Rendesen rá tudod hozni a frászt arra, akit távol akarsz tartani attól a kemény koponyádtól!

– Jahrrr – értett egyet ismét Mops, bár láthatóan már nem nagyon érdekelte a téma. – Azt mondd meg, mi a helyzet odalenn?

– Többé-kevésbé minden rendben – vontam meg a vállam. – Hacsak nem ragaszkodtál túlságosan a fogadó berendezéséhez, mert az bizony ripityára tört. A gazdáid és a vendégek viszont élnek, szóval a kutyakaja-ellátás egyelőre biztosítva van.

– Jahrrr – morrantotta helyeslően Mops, miközben a bal fülére egy különösen természetes, szőrös hátú legyet engedett le szállni. – Ezt neked csalogattam ide! – közölte bizalmasan. – Legalább olyan gyorsan repül, mint a denevérek, amik egyébként mostanra mind elköltöztek a házból. Úgy tűnik, az ultrahanggal terjesztett hír, miszerint a Favelinhában *fejrabló szörny*... Ez volnál te! ...garázdálkodik, máris eljutott hozzánk. Szóval vagy ebben a zümmögőben kelsz útra, vagy maradsz a hátsódon. Az utóbbit viszont halkan tedd, különben kénytelen leszek cakkosra rágni a füledet!

– Ez egyenes ugatás – ismertem el, majd a legyet kezdtem vizslatni. Tudtam, hogy a lidércek akár rovarok fejébe is képesek bebújni⁵⁸, de én magam az ilyesmit addig még sohasem próbáltam.

Ám amint az F szobában haldokló pajéra gondoltam, máris tudtam: nincs más választásom, mint az, hogy a Mops fülén ücsörgő légy urává váljak...

* * *

⁵⁸ A Gyémánt Jurta történelmi kéregtekercsei szerint Koppány lázadásának idején az ősi hithez ragaszkodó táltosok lápi lidérceket hívtak segítségül, és megkérték őket, hogy böglyök, darazsak, valamint zöldhátú döglegyek testébe bújva végezzenek felderítést István és az őt támogató német lovagok táborában. Az akció azonban csúfos kudarcba fulladt, mivel Gizella királyné épp akkoriban kapott Itáliából egy nagyobb tételt ama új és forradalmi találmányból, amit az utókor később csak úgy emlegetett, hogy a bőrleffen-tűs légyecsapó.

– Szakadj...

Éles balforduló.

– ...már le...

Hármas jobbszár.

– ...rólam te...

Bukfenc, majd szédült zuhanórepülés.

– ...éhenkórász tollgolyóóóó!

A szürke estifecske valahol a botanikus kert fölött szegődött a nyomomba. Békésen zümmögtem a Rocinha favela felé, mikor a nap irányából szárnyak süvítésére lettem figyelmes, majd egy csőr csattant a potrohom mögött.

– Oh, hogy rekedtél volna a tojásban! – döngtem dühösen. Jól tudtam: ha a fürgé kis madárnak sikerül elcsípnie hártvány szárnyú légitaximat, akkor az én boldogtalan lidércéletemnek is nyomban csúfos vége szakad. A délutáni ég magasában semmiképp sem hagyhattam el a légy apró fejét, hisz akkor a zuhanás öl meg. Ha pedig benne maradok, miközben a széles csőr rovarpéppé zúzza a „repülőmet”, többé már nem is nyerhetem vissza eredeti alakomat.

Bukfenc, pörgés, hirtelen irányváltások, újabb halálmegvető szaltók, némi hátonrepülés, majd cikk és cakk a fák levelei között...

Az estifecskét egyik trükkel sem voltam képes lerázni. Szorosan a nyomomban maradt, sőt, egyre csökkentette a köztünk lévő távolságot. Így végül már hiába szálltam volna le az alattunk elsuhanó pálmák egyikére, arra semmiképp sem maradt volna időm, hogy a légy fejéből kipattanjak.

A lagúna víztükre főié érve az erőm is fogyni kezdett. Éles balkanyart véve a golfpályák felé vettem az irányt. Estifecske *komám* könnyed farokbillentéssel követett. A potrohom szőr-szálaival éreztem a tollas szárnyak kavarta légörvényt, ami egyenesen az éles csőrök közé igyekezett szippantani.

Átrepültem a gyorsforgalmi út fölött, vigyázva, nehogy túl alacsonyra kerüljek, s végül egy kamion ablaktörlője legyen a temetkezési vállalkozóm. Az estifecske továbbra sem tágított.

„Hát jó, legyen!” – gondoltam. – „Lássuk, hogy érzed magad a favela házai között!”

Balra tartó, folyamatos orsózással buktam le, egyenesen a Rocinha apró épületeit célozva meg. Hamarosan a keskeny, pókhálószerű villanydrótok tömegével zsúfolt sikátorokban repültünk. Estifecske *cimborám* érezhetően zavarba jött a számára szokatlan környezettől. Légyként én könnyedén átfértem a halkán bűgő, elektromos feszültséggel teli drótkötegek között, ám ő többször is kénytelen volt kitérőt tenni. A távolság, mely eddig köztünk egyre csak fogyott, most végre növekedni kezdett, ám még mindig túl kicsi volt ahhoz, hogy le merjek szállni.

A Rocinha lépcsőzetesen egymásra épült kockaházai eszeveszett sebességgel suhantak el mellettünk és alattunk. Lapos tetőkre halmozott szemétdombok, villanypóznák közé feszített zsinegeken száradó ruhadarabok, betonmedrekben csörgedező szennyvízpatakok fölött repültünk el. A légy szemén keresztül másként láttam a világot, mint azt lidércként megszoktam. Színek és formák kavarohtak a fejemben, elveszítve eredeti jelentésüket. Az összetett szem ezernyi képtöredéket láttatott egyszerre – mindet sokkal élesebben, mint az én saját, eredeti lidércpillantásom –, de a dolgok valahogy sosem álltak össze egységes formává. Repülés közben gond nélkül meg tudtam számolni az alattam elrobogó moped hátsó kerekének gumisörteit, ám magát az *egész* kereket képtelen lettem volna *egynek* látni.

Már rég fogalmam sem volt arról, hogy merre járunk. Aprócska téren süvítettem keresztül, nyomomban a makacs estifecskével, mikor megtörtént a baj. Észrevettem, hogy a bádogtetejű házak egyikéből sűrű, meleg füst gomolyog felfelé, de azt nem gondoltam volna, hogy veszélyes lehet. Mikor azonban belerepültem, azonnal rájöttem, hogy egy olcsó kifőz-

de felfelé áramló, olajos gőzökkel telített kipárolgásával van dolgom. A légy hártavékony szárnyaira rögvest ragacosz máz és fekete koromszemcsék tapadtak. A súlyom néhány szemrebbenés alatt a duplájára nőtt, a felfelé áramló forróság pedig elkábított. Spirál alakban zuhantam lefelé, s már az sem sokat segített rajtam, hogy a lendület átrepített a bódén.

Az estifecske diadalittas fütytyentéssel tátotta ki a csőrét, hogy bekapjon.

Más választásom nem maradt, mint a...

– *Katapuuuuuult!* – üvöltöttem el magam, bár csak gondolatban, hisz a hangok formálásához több kellett volna, mint egy apró, szőrös szívóka meg két pár olajtól cuppogó, erőtlenül zümmögő szárny.

Annyit még éreztem, hogy a csontkemény csőr rázáródik a potrohomra...

Aztán kipattantam a légy fejéből, s már mint lidérc pördültem, zuhantam, bucskáztam a macskaköves sikátor felé. A földetérésbe belerázkódott az agyvelőm. A szemem előtt szikrázó fénygömbök durrogtak, miközben felrepedt számmal a legcsavarosabb gnómszitkok és pirosuló vércseppek záporát szórtam szerteszét.

Hosszú percek teltek el, mire meg tudtam mozdulni, s a legközelebbi fal tövébe vonszoltam magam. Szerencsémre a sikátorban, ahová érkeztem, alig akadt forgalom. Igaz, hogy a Rocinha lakóinak többsége úgysem látott volna, de ha véletlenül rám taposnak, vagy épp egy kismotor kerekeivel gázolnak át rajtam, az biztosan bevégezte volna a sorsomat. Amint a zuhanás okozta pokoli fájdalom első hulláma alábbhagyott, kezdtem számba venni a sérüléseimet.

– Három repedt borda... Féltucat seb, amiből még mindig szivárogo a vér... És aúúú...! A bal lábam! Nos, azt hiszem, a sétatifikálásnak jó időre befellegzett! Ez a láb ugyanis, akárhogy nézem, bizony eltört!

A két tenyeremre támaszkodva még távolabb vonszoltam magam a sikátor napsütötte részétől, míg végre sikerült egy üreges lépcső alá húzódnom. Az évek során összegyűlt szemét, patkányrágta kacatok és esőhordalék között elterülve próbáltam úgy helyezkedni, hogy a lehető legkényelmesebb legyen. Miközben fészkelődtem, a derekamat is megszúrta valami. Dühösen nyúltam oda, gondolván, hogy egy rozsdás szögre vagy drótdarabra lelek, ám tévedtem. Előhúзва a hegyes holmit, döb-benten meredtem a piszkossárga derengéssel lüktető cencakra.

– Hát te meg hogy a rákosmezei haloványzöld libatrottyanatba kerültél hozzám? – morogtam dühösen, s mire a mondat végére értem, már a választ is tudtam. – Hiszen ez az a varázs-tüske, amit az óriás tűzhangya torkából szedtem ki. Úgy látszik, mielőtt elveszítettem az eszméletemet, még sikerült zsebre vágnom. Tiszta mázli, hogy nem szúrta át a bőrömet!

Felemeltem a karom, hogy a rontást hordozó cencakot a lépcső alatt összegyűlt szemét közé dobjam, ám a tüske halk bugást kezdett hallatni, s a fénye is áthatóbbá vált.

– *Afenemegesz!* – vontam össze a szemöldökömet. – Tán ragaszkodsz a társaságomhoz, vagy mi?! Hát jó, egyelőre maradj a...

S ekkor az estifecskével folytatott hajsza, valamint a légyfej-katapult következtében szerzett sérüléseim végképp kiszí-pantották belőlem a maradék erőt. A fejem hátrabillent, a szemem előtt elsötétült a világ, s én eszméletlenül dőltem rá hulladékból vetett vackomra...

* * *

– Tubaszellem! Ébredj, Tubaszellem! Térj végre magadhoz!

A szavak végtelen messzeségből érkeztek hozzám. Kinyitottam a szemem, ám amit láttam, az folyamatosan hullámozott, tekergett, folydogált és kanyargott. Aztán a kép tisztulni kezdett,

a körvonalak megszilárdultak, és én végre felismertem az arcot, ami fölém hajolt.

– Gregorito! – nyögtem. – Hát te hogy kerülsz ide?

Még mindig a lépcső alatti mocsokban hevertem. Az indián fiúnak guggoltában is előre kellett görnyednie, hogy benézhesen szűk és alacsony kuckómba. Alakját halvány lámpafény folyta körbe, ami azt jelezte, hogy már rég lemehetett a nap, bár a favela még nem csendesedett el. A közelben mopedek kerregtek, és valahonnan szamba szagatott ritmusa szólt.

– Fel tudsz állni? – kérdezte Gregorito, egyik kezét felém nyújtva.

– Nem hinném – válaszoltam. – A bal lábam eltört, és a bordáim is...

– Azokat már rendbe hoztam – mosolygott a fiatal indián. – Egyik sérülésed sem volt annyira súlyos, hogy a nagyapámtól tanult ráolvasások össze ne forraszthatták volna. Gyere bátran, és próbálj kimászni onnan!

A lábam valóban könnyedén mozdult, és már a mellkasom sem szúrt, mikor levegőt vettem, ám amint Gregorito a nagyapját említette, hirtelen nyomasztó érzéseim támadtak.

– Hogy találtál rám? – kérdeztem a lépcső alatti biztonságból.

– Késő délutánra járt, mikor Ojete papa hirtelen nyugtalanodni kezdett – felelte őszinte mosollyal a srác. – Dobálta magát, és a karjával úgy csapkodott, mintha madár volna. Mióta elvesztette a józan eszét, lelkének egy része folyton a Szellemvilágban bolyong, így érdemes rá odafigyelni. A modern orvosok persze azt mondanák, hogy csak képzelődik, ám én tudom: az öregember *lát!* Most például egy éhes estifecskéről rikácsolt, ami az arborétum fölött élete legkövérebb legyét pillantotta meg, s bár ő maga is rettenetesen kimerült, végül egészen a Rocinha közepéig kergette, ahol aztán sikerült elkapnia.

– Na és?! – vontam vállat, mintha az egészből egy mukkot se értenék. – Van rá egy tuti fogadásom, hogy naponta madarak tízezrei szoktak legyeket kergetni a favelák fölött!

– Ám ritkán akad köztük olyan, aminek a fejéből végül egy szellem pattan elő! – nevetett Gregorito. – Legalábbis Ojete papa látomásának ezzel lett vége.

A sikátort hirtelen motorbögés töltötte be. Az indián fiú kisé aggódva pillantott a háta mögé, majd újra felém fordult.

– Kérlek, Tubaszellem, most már dönts el végre, hogy megbízol-e bennem – mondta. – Bár a csonttörést tényleg könnyedén meggyógyítom, ha nem muszáj, most mégsem szeretnék újabbakat begyűjteni. És te is tudod: a favelák napszállta után nem épp a legbiztonságosabbak!

Húsz perccel később már a Zöld Villában voltunk, és a petróleumlámpa gyér fényénél azon töprengtünk, hogyan segíthetnénk Don Manolón.

– Mindabból, amit elmondtál, úgy sejtem, hogy a pajéd lelkének egy darabja a Szellemvilágban rekedt, s ott az ellensége által irányított szellemekkel küzd – suttogetta Gregorito, vigyázva, nehogy felébressze a függöny túloldalán hortyogó Ojete papát, akire hasonló átok nehezedett. – Erre utalnak azok az újabb és újabb sebek is, amik a bőrén nyílnak, pedig látszólag már biztonságban, a fogadó egyik ágyán fekszik.

– Lehet, hogy azóta már meg is halt – borzongtam bele a gondolatba. – Átkozott tollgolyó, ha nem kezd el kergetni...

– Az estifecskét még gondolatban se bánts! – szólt rám a fiú. – Ő csupán éhes volt, s nem tudhatta, kit üldöz. Don Manolo pedig még biztos életben van, hisz szívós vénember, akit az esőerdő edzett.

– Tudsz segíteni? – néztem reménykedve a srác fekete szemébe.

– Azt hiszem, igen, de sajnos nem azonnal – bólintott Gregorito. – Ahhoz, hogy a pajéd lelkét visszalopjuk a Szellemvilágból, Pejot, a Tüskésbőrű erejére van szükség. Sajnos

azonban az ő szent növényéből egyetlen darabkát sem tartok itthon, bár tudom, hogy honnan szerezhetnék. Hívok neked egy gyors szárnyú vámpírdenevért... – Amikor látta, hogy fintorgok, gyorsan hozzátette: – Igazad van, Tubaszellem, ő valóban nem túl kedves teremtmény. Éjjelente alvó állatok, sőt, olykor emberek vérét issza, s ezért senki sem kedveli őt. Ám ezt most felejtjük el, hisz a vámpírdenevér rendkívül fürge, és most az a cél, hogy te mihamarabb a pajéd mellett lehess. Amint megszerzem a pejotot, indulok a Favelinha fogadóba.

Hálás szívvel köszöntem meg Gregoritonak a segítséget, s bújtam néhány perccel később az ablakpárkányon fityegő, megbúvölt bőrszárnyú fejébe. Már magasan a Corcovado-hegy fölött repültem, mikor hirtelen belém hasított a kérdés: vajon a srác honnan, és főleg kitől akar pejotot szerezni? Mert ha épp a nagyapjától, aki szerintem maga a Szellemvarázsló, akkor...

Azonnal vissza akartam fordulni, de némi töprengés után rájöttem, hogy hiába tenném. A fiú már biztos útra kelt, s ha mégsem... Nos, fogalmam sincs, miként mondhatnám meg neki, hogy én bizony a nagyapját gyanúsítom a Don Manolo elleni támadással, a Favelinha fogadóra küldött rontással, sőt, a Kétkő faluban megátkozott tukano gyerek és Carlitos halálával is!

Nem maradt más választásom: remélnem kellett, hogy Gregorito Pradeño máshonnan, s nem épp a gonosszá lett szellemvarázsló nagyapjától szerzi be a pejotot.

* * *

Jócskán elmúlt éjfél, ám Gregorito nem jött. Don Manolo ágya mellett ücsörögtem, és a kimerültségtől folyton leragadt a szemem. Azokban a percekben, amikor elnyelt a szendergés, zavaros álmoképek rontottak rám. Vicsorgó, torz képű dzsungelszellemek örjöngtek körülöttem, tüskés indáikkal felém kapkodva, miközben színes virágszirmaik közül a rothadás édeskés, bódító bűze áradt.

Horkantva riadtam fel. A vén pajé ráncos kezével a takarót markolászva, épp csak pihegett. Úgy tűnt, a lázáлма őt is rettető tájakra ragadta el. A bőrén még több apró, körömmi seb nyílt, piros vért és sárgás folyadékot eresztve. Andréia és Estrella egymást váltva időnként friss vizet hozott, és megpróbálta lemosni, kitisztítani a horzsolásokat, vagy épp a golyó ütötte sérülést kötötte át. Rám mindig félve, de nagy tisztelettel pislogtak, talán azt várva, hogy biztató hírekkel szolgálak, ám sajnos hiába. Ahogy teltek a percek, én magam is egyre kétségbeesettebbé váltam.

Hol késlekedhet Gregorito?

Mivel a pajén nem tudtam segíteni, végül úgy döntöttem, hogy felmegyek a tetőre. A kicsiny szoba áporodott levegője után szinte megszédített a hűs tengeri szél járta, csillagpettyes sötétség. Leheveredtem a csíkos nyugágyra, s szinte azonnal elaludtam.

Mops halk, ingerült morgására riadtam fel. A buldog egészen eddig alattam feküdt, ám most felállt, s konok feje a vásznon keresztül bökdöste az ülepemet.

– Jahrrrr, valaki áll az ajtónál! – hörögte.

Úgy szökkentem talpra, mint akibe génkezelt szuperbolha mart.

– Hol, melyik ajtónál? – pördültem körbe.

– Odalenn, a bejáratnál. – Mops torkából gurgulázva törtek fel a szavak. – Andréia épp most beszél vele. Az illető azt mondja: meghozta a gyógyírt, amit kértél.

– Gregorito! – szakadt ki belőlem a boldog kiáltás. – Végre megjött!

– És már megy is – hegyezte a fülét Mops. – Hallom, ahogy távolodnak a léptei.

– Vajon miért nem hatott rá a házon ülő átok? – értetlenül bámultam a buldogra, s mivel láttam, hogy tőle hiába várok magyarázatot, a lépcsőlejáróhoz rohantam.

A nappaliban csupán Holgert és Estrellát találtam. Corcosado az óriáshangya tombolása óta egyetlen percre sem engedte el maga mellől a testőreit. A Favelinha többi lakója szintén visszahúzódott a saját szobájába, lehetőleg elbarikádózva annak ajtaját.

– Andréia? – kérdeztem a kanyarkanapén bóbiskoló Estrellát, aki tétován pillantott rám, majd kínkeserves lassúsággal formálva a szavakat, válaszolt:

– Az imént valaki gyógyszert hozott a pajénak – rebegte, madárcsontú kezével bizonytalanul intve az immár csukott bejárati ajtó felé.

– Tudom, hisz itt voltam – mordult ingerülten a mellette ücsörgő Holger, aki engem továbbra sem látott, így azt gondolta, hogy a fekete lány hozzá beszél. – Próbálj végre aludni! Én majd mindenre... – S fejét a díspárnákra ejtve már hortyogott is.

„Gregorito!” – jutott eszembe ismét, és a bejárati ajtóhoz futva, felrántottam azt. Odakinn a favela sikátora gyér lámpafényben fürdött, s a pucér villanykörte körül zümmögő rovarokon kívül semmi sem zavarta az éjszaka csendjét.

Ekkor valami iszonyatteli sejtelem hasított belém. Mi van, ha az iménti látogató nem is a barátom volt? Gregoritónak ugyanis – ebben szinte tökéletesen biztos lehettem – eszébe sem jutott volna szó nélkül távozni, hisz pontosan tudja, hogy a pejotot egyedül képtelen lennék megfelelően használni.

– Hol van Andréia?! – üvöltöttem a holtra rémült Estrella arcába, miután bevágva az ajtót, visszatértem hozzá. Szegény lány képtelen volt megszólalni, csupán remegő kezével muto-gatott a lefelé vezető lépcső irányába.

Szélvészfényként rohantam végig a vendégszobák L alakú folyosóján, míg csak meg nem torpantam az utolsó ajtóban. A kép, ami a szemem elé tárult, egyszerre volt hátborzongató, hajmeresztő és fogvacogtató. A Favelinha fogadó F szobájában trópusi vihar tombolt. A mennyezetből sűrű, langyos zápor hullott, melynek cseppjei, amint elérték a padlót vagy bánni mást,

nyomban fojtogató párává változtak, fehér gomolygással borítva el mindent. Az amazonasi lápok bűzös, rothadásszagú mi-azmája lebegett a bútorok fölött, melyekről ragacsos indák, sebesen növekedő kúszónövények és liánok zöld maszata tekeredett szerte.

Andréia a kissekreény tetején állt, mindkét tenyerével a halántékát nyomva, mintha attól tartana, hogy menten szétrobban a koponyája. Közben folyamatos, sikoltásra emlékeztető hangot adott ki, ám olyan mély tónussal, mintha egy tengerjáró hajó ködkürtje bömbölne. Csodálkoztam, hogy Holgerék még nem jelentek meg a folyosón. Aztán rájöttem, hogy a szobában zajló események csupán a küszöbön belül érzékelhetőek: ha hátrébb léptem, a trópusi vihar zaja, s minden más hang is nyomban elenyészett.

Tekintetemmel Don Manolót kerestem, de a zápor függőnye, valamint a falakból és bútorokból burjánzó növényzet máris túl sűrűvé vált. Nyakam közé húztam a fejem, majd nagy levegőt véve a szobába léptem. A szélvihar azonnal le akart dönteni a lábamról, s az esőcseppek ostorként vágtak végig a hátamon. A kissekreényhez botorkálva megkapaszkodtam a nyálkától csúszós fiókgombokban, és felküzdöttem magam Andréia mellé. Szegény nő végre elhallgatott, ám a tekintete oly ködössé vált, mint akinek soha le nem bomló nejlonzacskóba csomagolták az eszét, hogy aztán a fülénél fogva porgetni kezdjék azt.

– Mit műveltél? – ragadtam meg a karját, magam felé fordítva őt. – Hallod, te mesüge⁵⁹ ébernémber, mit tettél?!

Andréia fekete arcán eső- és könnycseppek keveredtek. Tétován bámult rám, majd a tekintete arrafelé vándorolt, ahol Don Manolo ágyának kellett lennie. Láttam, hogy mond valamit, hisz mozgott az ajka, de a hangja túl erőtlen volt, s így a szavai már a nyelvét sem tudták elhagyni. Megragadtam a ruháját, és addig rángattam, míg végre leguggolt. A fülemet szin-

⁵⁹ bolond, hibbant (jiddis)

te rátapasztottam a szájára, s igyekeztem túlordítani az esőerdei vihar tombolását.

– Most mondd! Halljam, mit tettél?

– Friss pejot... – rebegette a nő. – Öregember... Kis csomagban nyújtotta át... Azt mondta, te kérted... Tubaszellem... így nevezett...

– Öregember?! – döbbsentem meg. – Miféle öregember?

– A neve... Bemutakozott, igen. A neve... Úgy hívta magát: Anciano Pitahaya.

„Pitahaya!” – Megfagyott bennem a vér. – „A *Corcosado* által megölt pajét szintén így hívták, csak épp a keresztnéve volt más. A *Badargomba* által megidézett múlt látomásában a terepjáróhoz vonszolt férfi Chibolo Pitahayának mondta magát!”

Kétség sem férhetett hozzá, hogy Corcosado hajdani áldozata és az öregember, aki ma éjjel pejotot hozott, rokonok! Talán testvérek, vagy...

Csakhogynem ennek semmi értelme! Don Manolo betegségéről, amit a Szellemvarázsló tüskéjének mérge okozott, a fogadó falain kívül csupán ketten tudhattak: maga az ellenség, aki a ronást előidézte, és Gregorito, akitől segítséget kértem.

Lázasan cikázó gondolataimat velőtrázó üvöltés szakította félbe. Ez a rekedt, túlvilági hang Andréiánál végképp kiverte a biztosítékot. Szegény fogadósné eszelős sikollyal ugrott le a kisszekrényről, s bár a bokája mélyen az ingoványba változott padlóba süppedt, valahogy mégis kiverekedte magát a folyosóra.

– Szablog! – csúszott ki a számon dühömben. – Most aztán mi a rákollózta, disznótúrta, csótánymászta szasszafrászt⁶⁰ csináljak?

A szobában gomolygó ködpárán, esőfüggönyön és a szabad szemmel is jól láthatóan burjánzó növényzeten túlról újra és újra felhangzott az a keserves üvöltés, melynek gazdája minden

⁶⁰ Szasszafrász babérfa, más néven amerikai lázfa, vagy orvosi szasszafrász, melynek leveleit és termését fűszerként és gyógyászati alapanyagként is használják.

bizonynal valami más, sokkal rútabb világból származott. Tudtam, hogy nincs más választásom: ha meg akarom találni Don Manolót, akkor mihamarabb le kell kecmeregнем a szekrényről. Hasra fordultam, és lábamat a mélybe lógatva, kezemmel a fiókok gombjaiba kapaszkodva, a padlóra ereszkedtem, ami immár valóban puha, esőáztatta erdőtalajjává változott. Bokáig merülve a ragacsos, rothadásszagú mázgában, az arcomat szurkáló esőcseppektől hunyorogva indultam a szoba hátsó része felé, ahol korábban a pajé ágya állt. Immár szinte áthatolhatatlan, sűrű növényfal állta utamat. Vaskos páfrányok, hurokként rámtekeredő liánok, hangos recsegéssel hízó, pikkelyes pálmatorzsek közt evickéltem. A szakadó eső sem volt képes elmosni a szoba dzsungelének ködpáráját, melynek mélyén olykor mintha sötét árnyak...

A jaguár gyűlölettől parázsló sárga tekintete egyenesen rám meredt. Megtorpantam, bár így a bokám még mélyebbre süllyedt az ingoványban. A fenséges óriásmacska torkából halk, fenyegető hörgés hangzott.

„*Gondold azt, hogy dorombol*” – biztattam magam. – „*Elvégre csak néhány trollarasszal nagyobb, mint egy házimacska!*”

S ekkor újra jött az a síron túli üvöltés, ami korábban Andréiát is elkergette; csak hogy most sokkal közelebbről! A jaguár dühödten mordult, farka idegesen csapott a ködbe, majd a karcsú állat egyetlen szemvillanás alatt megfordult és eltűnt. Csak most vettem észre, hogy eddig épp azon az ágyon ült, ahol Don Manolónak kellett volna feküdnie. A csatakos matrac közepén tavacskába gyűlt az esővíz, s benne az elrágott kötelek – amik valaha a pajét rögzítették – mint levedlett kígyóbőrök lebegtek.

A párnán fényes pálmalevél hevert. Közelebb lépve azonnal láttam, hogy nem a varázslat által megidézett dzsungel része, hisz apró lyukak sorakoztak a szélén, amiken madzagot fűztek

át. A kibontott levélsomagon kicsi, zöld gombokra emlékeztető növénydarabkák sorakoztak.

– Pejot! – állapítottam meg, miután szagmintát vettem. Bár még soha nem volt a kezemben ilyen ritka és hatalmas bűverejű növény, Don Manolo már épp eleget mesélt róla, így a kesernyés illatról, valamint a hántolatlan külsőt borító, szürkésfehér pihékről rögvest felismertem.

S most már azt is értettem, mi történt az F szobában!

– Anciano Pitahaya, bárki is legyen az, valóban pejotot hozott a pajémnak – motyogtam, miközben a zápor szakadatlanul dübörgött a körültem növekvő, hatalmas páfrányleveleken. – Az a hibbant Andréia pedig azt hitte, hogy ez olyan gyógyszer, amit a beteggel kell megetetni. Hogy az ürdüng tenné akárhová azt a szép esztét neki!

Gondolkodás nélkül tömtem magamba a pejot darabkáit. A számban szinte azonnal felrobbant a „fekete íz”, mely ráncosra húzta a nyelvemet, s a legsűrűbb epénél is keserűbbnek tűnt. Tisztában voltam vele, hogy a Szellemvilágba való átlépésem most sokkal hamarabb be fog következni, mint korábban bármikor, hisz a szoba már így is telve volt bűbájjal. A trópusi vihar, a vad növények, a mocsár és a jaguár mind *onnan* származott. Pontosabban *onnan* türemkedett át a Valóságba, mikor a haldokló pajé lenyelte a pejotot, s ezzel felhasította a két világot elválasztó Hártyát⁶¹.

Szédültem, majd élmelyegni kezdtem. Azt hittem, elég lesz megkapaszkodnom abban a fiatal *ojefában*⁶², ami alig két perce bukkant elő a talajból, s máris magasabb volt, mint én, ám kiderült, hogy tévedtem. A pejot bűvereje életre kelt bennem, és

⁶¹ Az Álomvilágot a Valóságtól elválasztó, csillámfényű hártya, mely igen érzékeny. Olykor repedés keletkezik rajta, s bár gyorsan beforr, ilyenkor kerülhetnek át a Valóságba álomlények, kísértetek, szellemek stb. A mesetörténelem több olyan esetet is jegyez, amikor a hasadáson át éberek kerültek az Álomvilágba, mint pl. Alíz, Dorothy vagy az a bizonyos jenki, aki Arthur király udvarában bukkant fel.

⁶² Dél-amerikai fafajta, amelynek különleges bűverőt tulajdonítanak.

átlódítva a szobán, nekicsapott a falnak, majd arccal a lábba nyomott. Hősiesen bugyborékolta és vergődtem, ám a levegőm rohamosan fogyott, főleg mert valami irdatlan súly nehezedett a hátamra.

Mikor a harmadik korty sárlét hörpintettem fel, végre megszűnt a nyomás. Valaki a hajamba markolt, és talpra rántott.

– Tubaszellem! – süvítette a vihar.

– Tubaszellem! – dobolta a zápor.

– Tubaszellem! – szörcsögte a tüdőmből buggyanó sárié.

– Tubaszellem! – vacogták a fogaim, zihálta a mellem, remegték a csontjaim...

És kérdezte Don Manolo is, aki két erős markával egyre csak a vállamat rázta.

– Nézz rám! Hogy kerülsz te ide? Miért jöttél utánam?

Képtelen voltam válaszolni. A nyelvem aszottra töpörödött, a fejem pedig úgy kongott, mint a Fészek jójányai által fényesre súrolt rézvájdlíngok feneke.

– Érted jött, pajé! – szólt egy ismeretlen hang. – Pejotot nyelt, és belépett a birodalmamba, mert azt hitte, segítségre van szükséged. Ez igazán különös. Apró, nyeszlett kis szellemecske, aki a gazdájáért az életét kockáztatja.

– Nem vagyok a gazdája. – Don Manolo a dallamos, zengő szavakkal beszélő idegen felé fordult, ám közben engem sem engedett el. – Messze vidékről érkezett az esőerdőbe. Én csupán vendégül látom őt.

– Te is tudod, Hangyabarát, hogy jóval több ez, mint vendéglátás – szólt sejtelmesen az idegen. – A sorsotok, mint az óriásfák pányvagyökere, immár szétbogozhatatlanul összefonódott.

Mivel kezdtem magamhoz térni, az öreg elengedett, és hátrébb lépett. Végre megpillanthattam a „nagyfejűt”, aki olyan magabiztosan osztotta az észet. Vagyis csak megpillanthattam volna, ám ő legalább tíz lépésre állt tőlünk, s így a szakadó eső,

valamint a lassan vonuló, szürke párapöffenetek csupán a körvonalait engedték látni.

Ám belőle valahogy ennyi is épp elégnek tűnt! Az az irdatlanul széles, puffedt test... Az óriáskígyókként vonagló, vastag karok... No és a hátából meredező, karhosszúságú, ám túhegyes tüskék erdeje nyomban meggyőzött róla, hogy a fickó aligha válna a lídercbárók által rendezett táncmulatságok ünnepe vendégévé.

– Ideje távoznunk – vélte Don Manolo, aki immár tökéletesen egészségesnek tűnt. A bőrén nyoma sem volt a számtalan apró sebnek, sem a Pedrito pisztolya által ütötte lyuknak. Egyenesen, büszkén és tök pucéron állt a szakadó esőben, karján ronggyá ázott ruháival, amiket bizonyára azért vett le, hogy gyógyítás közben Pejot, a Tüskésbőrű – mert hisz csak ő lehetett a fura alak! – könnyebben hozzáférhessen.

– Távozzatok békével! – emelte a levegőbe mindkét kígyókarját a hatalmas erdőszellem. – Ám előtte kérem vissza a testem darabkáit!

Arra aztán igazán nem számítottam, ami ezután következett. A gyomrom hatalmasat rándult, a nyelvem visszahúzódott, s mikor kinyitottam a szám, hát bizony jött a taccs, ahogy csak a torkomon kifért. Habár a szememből ömlött a könny, azért annyit meg tudtam állapítani, hogy Don Manolo pontosan ugyanezzel a módszerrel „adta vissza” a pejot lenyelt darabkáit.

Hörögve, nyüsztve, összegörnyedve kapkodtam levegő után, s mire hármat pislogtam, az eső elállt, a láp padlóvá szikkadt, a növények elenyésztek. Újra a Favelinha fogadó F szobájában voltam, ahol a trópusi viharra immár semmi sem emlékeztetett.

– Megmentettél, Tubaszellem – mosolygott rám Don Manolo, miközben öltözni kezdett. Úgy láttam, a nadrágja és az inge csontszáraz, patyolattiszta, sőt, az utóbbiról még a golyó tépte lyuk is eltűnt. – Köszönöm neked!

– Ha a pejot segített rajtad, akkor a címzett nem én vagyok –
törölgettem lihegve a szám. – Andréia etette meg veled.

A pajé csodálkozva vont fel a szemöldökét.

– Az meglehet, hogy a szent növény darabjait az ő keze adta
a számba... – mondta végül – ...de biztos te jöttél rá, hogy mi-
re van szükségem, és te szerezted be.

– Hát... – fintorogtam. – Ez sajna sokkal bonyolultabb tör-
ténét. A pejot-tippet Gregorito adta, és meg is ígérte, hogy hoz
belőle, de végül hiába vártam rá. Őszintén szólva már kezdtem
lemondani rólad, mikor egy öregember...

Ám Anciano Pitahayáról már nem tudtam beszámolni a
pajénak, mivel a következő pillanatban kivágódott az ajtó, s a
küszöbön Pedrito jelent meg, kezében kibiztosított fegyverével.
Azt hittem, löni fog, ám ehelyett artikulátlan üvöltözésbe kez-
dett:

– Mindenki! Gyertek! Horroroso! Azonnal! Az ablak!
Monstruosidad!⁶³ Segítsetek! Don Corcosado...! Muerte! Az
ablakon át...! Don Corcosadót lelőtték!

⁶³ Szörnyűség! (spanyol ejtsd: monsztruozidad)

VIII.

Pedrito nyúlfarknyi eszét tökéletesen elvette a pánik. Üres tekintettel üvöltözött, minden szoba ajtaját berúgva, s fegyverével halálra rémítve a Favelinha fogadó lakóit.

– Horroroso gyilkosság! Don Corcosadónak vége, mint a... Mint a partfisnyélnék! Horrible fantasma!⁶⁴ Meneküljön, ki merre... Aúúú!

Apajének végre sikerült utolérnie az őrjöngő izomsurmót, s bár a mesztic három fejjel magasabb és négy vállal szélesebb volt nála, mégis akkora pofont cserdített le neki, hogy a csattanásról többen azt hitték, Pedrito fegyvere sült el. A böhöm fickó szeme hirtelen keresztbe állt, ő maga pedig elcsendesedve a folyosó falának tántorodott, és a padlóra csúszott.

– Ez szép volt! – kiáltottam, őszinte elismeréssel adózva Don Manolo tenyértechnikája előtt. – Most lássuk, mi is történt valójában!

Az ajahuasztkverő-császár szobájának ajtaja tárva-nyitva állt, belépni mégsem lehetett, mivel Holger, Andréia és Estrella egymást taszigálva tömörültek a küszöbön. Én még csak átfurakodtam valahogy a lábak között, ám a pajé ismét kénytelen volt erőszakhoz folyamodni.

– Utat! – kiáltotta többször is, de mivel ez nem használt, végül megragadta Holger grabancát, és oldalra penderítette a fér-

⁶⁴ Iszonyú agyrém! (spanyol)

fit. Hogy a káosz még nagyobb legyen, a lépcső tetején Mops torkaszakadtából ugatott.

– *Vhrrrau* esküszöm, *vhruu* hogy *grrrr* mindenkit *vaúúú* szétszaggatok, *hrrrr* ha *vhuff* nem *vaouff*-*vaouff* lesz *vhrauu* azonnal *grrrr* ólcsend *vaúúú* és *vhuff* alombéke!

A szobába lépve aztán minden másról elfeledkeztem. Elsőként José Mariát pillantottam meg, aki az ablak mellett állt, vállával a falhoz tapadva, géppisztolyának csövét a plafonra szegezve. A testőr lázasan csillogó tekintete hol a főnökére, hol az ajtóban lökdösődő emberekre, hol pedig a kinti sötétségre rebkent.

Az ablaküvegen apró, repedezett szélű lyuk tátongott.

Don Corcosado az ágyán hevert, s Pedrito hisztérikus állításaival ellentétben egyelőre cseppet sem tűnt halottnak. Két oszlopvastag karjával erőtlenül csapkodta a takarót, miközben a száját hatalmasra tátva hörgött, zihált és nyögdecselt. Nem kellett szakértőnek lennem ahhoz, hogy megállapítsam: a fickó bizony fuldoklik. Szederjes arcbőre sötétlilává vált, a szeme kiguvadt, és az ajka szinte már mézsfehér volt. Azt, hogy nem csupán a vacsoráját nyelte félre, a mellkasából előmeredő, talán hüvelyknyi, tollas végű nyílvevessző jelenlétéből lehetett tudni.

Végre a pajé is beverekedte magát a szobába, és Don Corcosado fölé hajolva szimatolni kezdett. Ezt látva mindenki más elhallgatott, kivéve Mopsot, akinek szüksége volt még néhány pillanatra ahhoz, hogy felfogja: immár nincs miért ugatnia.

– Kurare! – szólt Don Manolo, miután hatalmasra tágult orrcimpái az apró nyílvevessző közelébe értek. – Közönséges fúvócsőből lötték ki, de... – Az öreg homlokráncolva fordult az üvegen tátongó lyuk felé, s bár José Maria meg akarta akadályozni, mégis az ablakhoz lépett, hogy szélesre tárja azt.

– Ne ácsorogj ott, vén bolond! – nyögte a falhoz tapadó izomsurmó. – A merénylő még odakinn lehet!

– Nyugalom, már elment – szólta Don Manolo, kihajolva a sötétségbe. – Ám a lövéshez repülnie kellett, mivel az ablak a völgyre néz.

Ezt hallva José Mariát elkapta a harctéri láz, és félretaszítva a pajét, az ablak elé cövekelt, majd hosszú sorozatot eresztett az éjszakába.

– Nesze neked, te sötétben bujkáló...

Don Manolo felemelte a kezét, és finoman megérintette a mesztic tarkóját. Az öreg ujjbegyén zöld fény lobbant, s José Maria ájultan rogyott össze.

– Végre foglalkozhatunk a sebesülttel is – biccentett a pajé, visszatérve a lassan elfeketedő Don Corcosadóhoz. – A kurare gyorsan hat, így nincs sok időnk.

Az öreg oda sem nézve intett az ajtó felé, ami azonnal a bábámszokások orrára csapódott, kívül rekesztve őket.

– Kurare? – léptem közelebb kíváncsian az ágyhoz. – Még sosem hallottam ilyen rontásról.

– A kurare nem rontás, csupán mérgező – magyarázta Don Manolo, miközben széttepte a bálnaember ingét, majd tapogatni kezdte a hüvelyknyi nyílvevő környékét. – Bár meg kell hagyni, hatalmas ereje van. A testbe jutva percek alatt megbénítja az izmokat, és fulladást okoz. Az esőerdei indiánok évezredek óta használják vadászatok és háborúk során. Elég félkörömmel a nyíl hegyére kenni, és már egyetlen karcolás is végzetes lehet, ha nincs a közelben egy pajé, aki tudja, mit kell tenni.

Az ajahuaszkverő-császár karja lehanyatlott, ám a férfi még mindig küzdött. Hatalmas mellkasa szörcsögve, rángva hullámzott, hogy legalább néhány szusszanásnyi levegőhöz jusson.

– El kell távolítanom a nyilat – mondta a pajé. – Készítsd a jagét, Tubaszellem! Muszáj lesz kiszívnom a sebet, hogy megállítsam a mérge terjedését.

Máris a kosár felé fordultam – amit szerencsére magammal hoztam az F szobából –, ám ekkor valami különös, borzongató érzés fogott el. „*Ne csak nézz, de láss is!*” – szólalt meg a fejemben Pejot, a Tüskésbőrű dallamos hangja. Ijedten kapkodtam ide-oda a fejem, de a szobában továbbra is csak négyen voltunk.

– A jagét! – sürgetett Don Manolo, aki már eltávolította a pici, tollas nyílveesszőt, s most épp arra készült, hogy a tűhegyi, vérző sebre tapassza az ajkát.

– Várj egy kicsit – fordultam az öreghez tétován, mint akit megbabonáztak. Úgy éreztem, mintha a szoba sűrű, átlátszó masszával telt volna meg, amiben nagyon nehéz mozognom. A szám magától rebegte a szavakat: – *Ne csak nézz... Nézni kevés! Láss! Látni több! Meg kell látnod...*

A tekintetem Don Corcosado fehérén domborodó, szőrtelen mellkasára tévedt. A kövér férfi most egészen úgy nézett ki, mint a nagyanyáink teknőjében kelesztett, vígan előtüremkedő fánkészta pöffeteg halma. Persze azzal a különbséggel, hogy a bálnaember hasatáján ott vöröslött a nyíl okozta seb, s közvetlenül a bőr felszíne alatt...

– Vigyázz, ott egy cencak! – ordítottam a pajéra.

Don Manolo hökkenten húzódott hátra, majd miután alaposabban is megvizsgálta a sebet, elsápadt.

– Már megint... – suttopta. – A Szellem varázsló ismét csapdát állított, s ha te nem figyelsz, én megint csak belesétálok. Azt hiszem, rossz hatással van rám a város; ez a millió ember, a folyvást nyüzsgő tömeg és a magányos lelkek örökös zajongása... Mihamarabb el kell tűnnünk innen!

A pajé csupán egyetlen korty jagét ivott, hogy tisztán lássa a cencakot. Mindenre felkészülve álltam Don Manolo mellett, aki halkán kántálva hajolt a seb fölé, majd egy hirtelen szípkantással a fogai közé kapta a varázstüskét. Az átokidézte fegyver sárgán villogva, ide-oda tekeregve próbált szabadulni,

ám hiába. A pajé gyomrából előhívott, ezüstszürke cencakok körbevették, rátapadtak, és rabul ejtették.

– Ez ugyanaz a tüske, ami korábban a torkomon akadt – mutatta fel Don Manolo a körmei közé csippentett, immár ártalmatlan rontást.

– Biztos vagy benne, hogy nem egy másik? – kérdeztem.

– Csodálkoznék, ha az lenne, mivel még a leghatalmasabb őspajék se voltak képesek egynél több, ekkora erővel bíró cencakot létrehozni – felelte az öreg, tetovált arcán őszinte elismeréssel. – Nézd: már-már önálló akarattal és értelemmel bír!

Bár én semmi ilyesmit nem láttam a napfényű varázstüskén, mely most a pajé cencakjai közé szorítva vergődött, azért mégis hittem neki.

– Nem értem, hogy kerülhetett vissza a Szellemvarázslóhoz – motyogtam. – Utoljára a Rocinhában láttam; a zsebemben volt, de átszúrta a ruhámat. Talán meg akart ölni. A kezembe vettem, s már épp eldobtam volna, mikor a fejemben leoltották a villanyt. Mire Gregorito rám talált, a tüske eltűnt. Azt hittem, a lépcső alatt maradt.

– Ha jól sejtem, ez a cencak ügyesebb annál, semhogy elvesszen – mosolygott Don Manolo. – Azt hiszem, ha arra kérni sor, képes visszatalálni a gazdájához.

– Vagy talán Gregorito vette ki a kezemből, s aztán elfelejtkezett róla – morfondíroztam tovább. – Vajon mi lehet a sráccal? Attól tartok, ennek az átokvakarta cencaknak a felbukkáása azt jelenti, hogy igazam volt.

– Vagyis?

– A Szellemvarázsló *tényleg* Gregorito nagyapja! Szerintem a srác elment hozzá, hogy pejotot kérjen tőle. Talán épp a cencakot ajánlotta fel cserébe. Az az álnok vénember meglátta a tüskét, és ebből meg a pejotból azonnal kikövetkeztette, hogy mi történt veled. Az unokáját bezárta vagy elkábította... Remélem, másra nem vetemedett! ...s aztán idejött, hogy maga hozza el a pejotot, mert... mert...

– Miért is?! – Don Manolo kétkedve csóválta a fejét. – Talán mert hirtelen úgy döntött, hogy meg akar menteni? Ha nem kaptam volna pejotot...

– Ez az! – kiáltottam. – A Szellemvarázsló azt hitte, hogy majd én veszem be a pejotot, és utána megyek. Biztosra vette, hogy nekem a varázsdzsungelben úgyszincs semmi esélyem! Így is történt volna, ám Andréia jóvoltából te már kaptál a pejotból, ezért aztán mindkettőnket meg tudta menteni, mikor a szellemjaguár...

– Félkezd a nyelved, Tubaszellem, mert kezdek szédülni! – nevetett Don Manolo. – Fogalmam sincs, miféle szellemjaguár-ról beszélsz. Nekem úgy tűnik, túlságosan kedveled a bonyolult összeesküvés-elméleteket. Hidd el: a Szellemvarázsló ennél sokkal egyszerűbb módon tör az életünkre. Például az ablakon keresztül kurare nyilat fúj a dagadt fehér emberbe... Aki egyébként tényleg mindjárt megfullad, ha nem segítünk rajta! ...s a nyíllal együtt ismét támadásra küldi a cencakját. Ez rá vall, de a többi... Most pedig add ide azt a vastag tavari szivart,⁶⁵ ami a kosaram alján hever! Nem szeretném, hogy Corcosado élete az én lelkemen száradjon.

A pajé meggyújtotta a világos levélbe csavart dohányaidat, majd a bűdös füst egy részét a kurare-nyíl ütötte sebre, a többit pedig egyenesen Don Corcosado orrába fújta. A bálnaember zihálása szinte azonnal csitulni kezdett, s néhány perccel később már pirospozsgás arcszíne is visszatért.

– Köszönöm, vén kuruzsló – nyöszörögte. – Ezért annyi reált kapsz...

– Hallgass! – Don Manolo bűvös parancsszavának hatására a bálnaember torkából ettől kezdve csupán hangok nélküli, meleg levegő jött.

⁶⁵ Finomra vágott, kézzel szétdörzsölt, erős dohányból szoros csíkokkal keményre sodort, 30,5 cm hosszú, 1,25 cm vastag szivar, amit a dél-amerikai pajék szellemutazáskor szívnak.

– Most mi legyen? – kérdeztem az öreget, aki továbbra sem oltotta el a tavari szivart, sőt, egyre vaskosabb füstfelhőket pöf-fentett a levegőbe.

– Utazni fogunk, Tubaszellem – felelte sejtelmes mosollyal a pajé, majd a körmei közé csippentve, ismét felemelte a nap-fényű cencakot. – Szabadjára engedjük a varázstüskét, s aztán Opaca Szeri erejét kérve a nyomába eredünk, hogy elvezessen minket a gazdájához.

* * *

Tavari szivarral utazni egészen más volt, mint mikor dohány-pasztát vagy jagét használtunk. Don Manolo a padlón foglalt helyet, s intett, hogy kövessem a példáját. Egymással szemben ültünk le, és felváltva szívtuk a vaskos tavari szivart, melynek füstje mart, mint a bogysiszlói paprika. Szürke pamacsok, pászmák és gomolyok tekergőztek, bukdácsoltak körülöttünk, bár én alig tudtam megcsodálni őket, mivel a folytonos köhögéstől patakokban csorgott a könnyem.

Azután jöttek a látomások. Rettentő félelem kerített hatalmába, s a szobában szinte minden fény kihunytt. Árnyak reb-bentek elő a sarkokból, sőt, maguk a bútorok is megelevenedtek. A pajét már hosszú percek óta szem elől tévesztettem. A tavari szivar nálam maradt, s hiába nyújtottam előre, bele a sűrű, átláthatatlan füstbe, senki nem vette azt el a kezemből. Végül szívtam belőle még egy utolsót, majd megpróbáltam a padlóra tenni, hogy aztán rátapossak. Sikerült is felállnom, bár rettenetesen szédültem. Mire azonban nagy nehezen a levegőbe emeltem a lábam, s lenézve a parazsat kerestem, hogy végezek vele, a szivar már eltűnt. Pánikba esve forogtam körbe, egyre csak arra gondolva, hogy a végén még leégetem a fogadót, sőt, talán az egész favelát is.

Valami nekem ütközött, vagy talán én botlottam bele; ezt már képtelen voltam megállapítani. Hatalmas, sötét árny állt

mellettem. Amint jobban megnéztem, rögvest ráismertem az ágyra, amiben órákkal korábban magamhoz tértem. Ekkor a szemem sarkából gyanús mozgásra lettem figyelmes, mely felkavarta a füstöt. Újabb teremtmény kezdett körözni a közelemben, ám ennek sárgán villogó tekintete és karcsú teste volt, a mozgása pedig a ragadozókéra emlékeztetett. Fogtam magam, és bekúsztam az ágy alá. Ott aztán végre elernyedtem, s ezzel akaratlanul is lehetőséget adtam menekülni vágyó éjlelkemnek, hogy kiszabaduljon a testemből.

Atlibbentem a plafonon, keresztül a fogadó nappaliján, majd a tetőn. A Favelinha fölött Don Manolo éjlelke már régóta várt rám. Megcsodáltam ezüstösen vibráló, légies alakját, majd magamat is szemügyre vettem. Bár magasan a levegőben szálltunk, mégis mindketten tökéletesen szilárdnak látszottunk. A pajé biztatóan mosolygott, majd jobb karjával a favela házai fölött rezgő halvány, de azért jól kivehető, aranyszínű fényfonálra mutatott, melynek egyik vége az F szoba leeresztett redőnyei mögött tűnt el, míg a másik a messzeségbe veszett.

– Útjára engedted a varázstüskét? – kérdeztem Don Manolót. Éjlelkem hangja valamivel tisztábban csengett, mint az eredeti.

– Így igaz – biccentett a pajé. – S ahogy sejtettem, a cencak nyomban útra kelt, hogy visszatérjen a gazdájához. Az efféle bűvös holmik túl értékesek, ezért az alkotójuk általában hazahívó bűbájt olvas rájuk. Gyere, kövessük!

A tavari szivar füstjéből nyert bűverővel szédítő volt a repülés. Ültem már éberek fémmadarán és boszorkányseprűn... Révültem sámán és csurunga mágiával... Kipróbáltam a Halál Liánján való lengést, a Dohánypaszta, a Badargomba és a Pejot kínálta átlényegülést... Utaztam kutya-, denevér-, sirály-, sőt légyfejben is, de szabad éjlélekként még sosem volt alkalmam a levegőt szelni. Tudtam magamról, hogy pihekönyű, áttetsző és – az éber szemek számára – láthatatlan vagyok, ám azzal is tisztában voltam, hogy más éjlelkét, vagy akár a tárgyakat, ha úgy akarom, szilárdnak érezném. Miközben a mesésen kivilá-

gított Rio fölött repültem, bár a Valóságban voltam, mégis a Szellemvilághoz tartoztam, és annak minden szabadságát birtokoltam.

A Szellemvarázsló cencakja sebesen repült, mi azonban könnyedén tartottuk az iramot. Mikor a Cristo Redentor hatalmas szobrához értünk, gyanakodni kezdtem. A Lagúna fekete vizét megpillantva a gyanúm nyugtalansággá hízott. Átsuhanva a golfpálya, valamint a gyorsforgalmi út fölött pedig már biztos voltam benne, hogy az előérzetem helyes volt.

– Ez itt a Rocinha favela – kiabáltam túl a körülöttünk süvöltő ellenszelet. – Itt találkoztam Gregorítóval.

Don Manolo értőn bólintott, majd töprengve vizsgálgatta az alattunk elsuhanó szálnalmas viskók és a sikátorok kacskaringós labirintusát. Az volt az érzésem, mintha a Rocinha térképét próbálná a fejébe vésni, hátha még szükség lesz rá.

A cencak továbbra is nyílegyenesen a Pedra do Urubu hatalmas, fekete domborulata felé tartott. Odalenn csend és nyugalom honolt, bár ez a favelákban sokszor csupán hamis látszat, hisz a bandák felfegyverkezett kölykei akármelyik pillanatban veszett lövöldözésbe keveredhetnek a páncélkocsikon érkező rendőrökkel vagy akár egymással is.

– Ott...! – mutattam előre, miután közelebb repültem a pajéhoz. – A favela legszélén, ahol a házak némelyike már a dzsungelbe épült, ott áll a Vila Verde.

Don Manolo összevonta szemöldökét, mire a tekintete valamivel fényesebben kezdett vibrálni. *Saslátást* használt, amit még az esőerdőben nekem is megtanított. Habár késő éjjel volt, és a favela sikátoraiban alig égett itt-ott egy-egy árva villanykörte, ezzel a bűbájjal mégis egész messzire és élesen el lehetett látni.

A Szellemvarázsló napszínű tüskéje beröppent a Zöld Villa nyitott ablakán. Kérdőn pillantottam Don Manolóra. Ő most sem szólt, csupán egy karikát rajzolt a levegőbe, ezzel jelezve, hogy mielőtt berontanánk a házba, repüljük azt körül. Odalenn

csend és nyugalom honolt, csupán a pitahaya kaktuszok nyújtogatták hosszú karjaikat. A harmadik kör után Don Manolo magához intett, és megérintette a vállam. Hangja közvetlenül a fejemben szólt, ami különös, csiklandó érzést keltett bennem.

– Jól figyelj, Tubaszellem! Minden, ami ezután következik, már rég elrendeltetett. Ez a harc csakis az enyém, így neked nem kell benne részt vened.

Dühös képpel fordultam a pajé felé, ám ő tovább zsongott a fejemben:

– Tudom, mit akarsz mondani, és köszönöm neked. Sejtetem, hogy kitartasz mellettem, hisz bátor vagy és... Nos, egy kicsit örült is, azt hiszem.

Vigyorgva bólintottam, mire a vénember így folytatta:

– Be kell jutnunk a házba. Az ablakok és az ajtó egész biztos, hogy átokkal terheltek, úgyhogy a falon keresztül megyünk. Odabenn a harc legjavát bízd majd rám: a Szellemvarázsló neked túl nagy falat volna!

– Ahogy kívánod, pajé – súgtam, bár nem a számmal; *akar-nom*, hogy értse a válaszat, épp elegendő volt. Don Manolo halk ígét mormolt, s a következő pillanatban már a Zöld Villa felé repült. Én szorosan a nyomában maradtam, felkészülve életem legvadabb bűvös csatájára.

S már jött is a deszkafal...! A pajé éjlelke felsistergett, majd eltűnt. Behunytam a szemem. Árnytestemet ezernyi apró karcolás horzsolta végig, de simán átjutottam. Odabenn a petróleumlámpa barátságos fényében fürdő roskatag konyha ismerős képe fogadott. Don Manolo már leereszkedett a padlóra, és megszilárdította önmagát, hogy lépni, s ha kell, harcolni is tudjon. Követtem a példáját. Amint a talpam talajt ért, nyomban ütésre emeltem az öklömet – csak hogy nem volt kinek bemosnom!

A súlyos, molyrágta függöny mögül halk nyöszörgés hallatszott. Don Manolo furcsán szaggatott varázskénekbe fogott, melynek harmadik taktusára egy hosszú, holdfényből sűrűsö-

dött vadászlándzsa jelent meg a kezében. A pajé nesztelen léptekkel osont át a konyhán, megkerülve a rozoga asztalt és a székeket, majd szabad kezével a függöny résébe nyúlt, és félrerántotta azt. Pontosabban csak szerette volna *félrerántani*, ám a szövetet tartó szegek hirtelen megadták magukat az enyészetnek, és sorra kifordultak a plafonból. A függöny fullasztó porfelhőt verve zuhant a padlóra, elénk tárva a Zöld Villa hálókamráját.

Tekintetem a baldachinos ágyat kutatta, ám az üres volt. Ojete papa fejének lenyomatát ugyan még őrizte a párna, de a szúnyogháló széthasogatva hevert a földön, félig betakarva valakit, akit még soha életemben nem láttam.

Don Manolo fülrepesztő harci kiáltással ugrott a padlón fekvő öregemberhez, döfésre emelve holdfényből bővölt lándzsáját. Gyilkos mozdulata azonban elakadt, amint felfogta, hogy az idegen aggastyán, ha még él is, fél lábbal már a sírban van.

– Ez meg ki? – pillantott rám a pajé, ám a fegyverét továbbra sem engedte le. – Talán ő volna az az eszement karib, akiről meséltél?

Döbbsen ráztam meg a fejem.

– Még csak nem is hasonlít Ojete papára – mondtam, majd a haldokló mellé térdeltem, és a tarkója alá nyúlva, a térdemre támasztottam a fejét. – Ki vagy te, öreg, és hogy kerülsz ide?

Az aggastyán, kinek orrát a jaguár bajszát utánzó kemény, hosszú és vékony tüskékkel szúrták át, az arcát kacskaringós tetoválások borították, fekete hajába pedig madártollakat fontak, zavaros tekintettel bámult rám. Láttam, amint a keze tétován tapogatja horpadt mellkasát, megcsörrentve számtalan kagylóból és állatfogból álló nyakláncát.

– Hi... hibáz... – nyöszörögte, ám elfogyott a levegője, és zihálni kezdett.

– Segíts! – kiáltottam a pajéra, kinek kezéből eltűnt a lándzsa. – Mindjárt meghal!

Don Manolo szintén letérdelt, s tenyerét az agg indián homlokára simította.

– Én... – lehelte a vénség. – Ne... ne engedjétek! Hibáztam. Igen, az én hibám! Ha lett volna erőm megállítani... De annyira szerettem... Ne engedjétek...!

Ekkor a pajé rémült kiáltást hallatott, és elrántotta a kezét. – Nézd! – mutatott a haldokló mellkasára.

Éjlélekként képessé váltam arra, hogy a szilárd dolgok mélyére lássak. Kutató tekintetem az agg indián bőre és bordái alatt is rátalált a napszínű cencakra, mely vadul forgolódott, át meg átjárva áldozata szívét, mint egy megveszekedett, gyilkos varrótű. A következő pillanatban az öreg már halott volt, s a varázstüske a fejünk fölé röppent, majd hangosan felbúgott és kiszállt az ablakon.

Don Manolóval némán bámultuk egymást.

– Tévedtem – szólt végül a pajé. – A Szellemvarázsló tüskéje ismét becsapott.

Immár semmit sem értettem abból, ami történt. A halott öreg fejét óvatosan a padlóra eresztettem, majd felálltam.

– Mi a ragyaverés folyik itt? – néztem a pajéra.

– A cencak sokkal nagyobb hatalommal bír, mint gondoltam – felelte Don Manolo. – A Szellemvarázsló távolról is képes irányítani, sőt... Azt hiszem, látja, hogy mi történik a varázstüske körül. Biztos voltam benne, hogy ha elengedem, a cencak egyenesen visszatér hozzám. Ehelyett azonban idejött, és megölte őt, akiről fogalmam sincs, hogy kicsoda, de a halála immár az én lelkemen szárad.

– Pajé...! – akartam tiltakozni, ám Don Manolo leintett.

– Hiba volt újtára engedni a cencakot – mondta, majd felállt, és a padlón heverő aggastyán szürke arcára nézett. – Bár lettem volna kevésbé öntelt, öreg testvérem.

– Várj! – szóltam ekkor, s az ágy alól egy pálmakéregből font táskát húztam elő, melynek fülét csak az imént vettem észre. – Azt hiszem, ez az ő holmija. Akkor ejthette el, amikor a

varázstüske leterítette. Meg kell hagyni, igazán derekasan küzdött.

– Nem csoda, hisz pitahaya-pajé volt – jegyezte meg csendesen Don Manolo. – A tetoválásai legalábbis erről tanúskodnak.

– Tessék?! – kiáltottam elhűlve. – Azt mondtad: *pitahaya*?!

Don Manolo bólintott, mire én remegő kézzel az ágyra borítottam a táska tartalmát. A gyűrt lepedőn egyetlen élénkzöld, páfránylevélből varrt tasak hevert. Mikor kibontottam, a tenyereembe pejotdarabok hullottak.

– Már tudom, ki ő – mondtam a döbbenettől rekedten. – A neve Anciano Pitahaya. Ő hozta a Favelinha fogadóba a szent növényt, hogy megmenekülhess!

– Pitahaya?! – most már Don Manolo is felfigyelt az ismerős névre. – Annak a Chibolo Pitahaya nevű pajének az apja lehet, akit Corcosado megöletett a dzsungelban. Hát persze, hisz spanyolul az „anciano” *idősebbet*, míg a „chibolo” *ifjabbat* jelent!

– Mondhatom, ez aztán remek! – tártam szét a két karomat tehetetlen dühömben. – De vajon hová lett Gregorito, merre bókászik Ojete papa, és ki a hétcsimbókos kancafara az ellenségünk?!

Erre a kérdésemre azonban már nem kaphattam választ, mivel a Hártya, mely a Valóságot elválasztja a Szellemvilágtól, hirtelen felhasadt, s én üvöltve zuhantam a Semmibe...

Megveszekedett, fékezhetetlen erő rántott magával. Hiába kapálóztam, próbálva megkapaszkodni valami szilárd tárgyban, csak azt értem el, hogy a két kezemet másodpercek alatt számtalan apró sérülés, karcolás és seb borította. Úgy éreztem, ismét az Álomdzsungelben vagyok, ám a talaj messze alattam suhant tova, s én a magas fák ágai, lombjai között süvíték, mint valami megkergült üstökös, ami képtelen lezuhanni. Bármilyen is vonszolt a levegőben, esze ágában sem volt elengedni.

– Tuuubaaaszeeelleeeeem...! – hallottam Don Manolo elnyújtott kiáltását. Két karommal fedezve a szemem, oldalra néztem. A recsegve-ropogva törő, levélzáport hullató lombokon túl megpillantottam a pajét, aki éppoly kétségbeejtő helyzetben volt, mint jómagam. Tehetetlenül vergődve, ágtól fatörzsig csapódva száguldott keresztül a dzsungelen, miközben rémült majmok és madarak százai rebbentek szét az útjából. Hogy ki vagy mi vonszolta az öreget, azt éppúgy lehetetlen volt megállapítani, mint ahogy arra sem tudtam rájönni, hová tartunk.

Amint feleletre nyitottam a számat, a láthatatlan erő hatalmasat rántott rajtunk, méghozzá két ellenkező irányba. Don Manolo eltűnt a messzeségben, s néhány pillanattal később már a teste által letört ágak, szétszaggatott lombok és liánok záporát sem láttam.

Csupán idő kérdése volt, hogy mikor zúzom magam halálra az egyik vastagabb fatörzsön. Alattam harmincméteres mélység, köröttem a felső lombkoronaszint levélrengetege, kúszópálmák marasztaló kötegei és vízzel telt virágcsészéiket ringató broméliák száguldottak el. Egy holtra rémült selyemmajom egyenest az arcomra ugrott, visítva harapott a homlokomba, majd mikor rájött, hogy velem együtt utazva ő sem lehet biztonságban, továbbblendült.

S ekkor megláttam a csodakolibrit. Apró volt, kecses és lélegzetelállítóan gyönyörű. Tollai kékeszöld színben pompáztak, hosszú csőrének vége felfelé hajlott, s két apró, fekete szeme úgy csillogott, mint egy-egy gyémánt. Minden más állat menekült előlem, de ő nem. Sőt, közelebb libbent, majd követni kezdett, megelőzött, s végül a csőrével olyan mozdulatot tett, mint-ha átdöfne valamit, ami a számomra mindaddig láthatatlan volt.

A levegőben vaskos, tömlőszerű nyúlvány jelent meg, melynek egyik vége a derekamra csavarodott, míg a másik az Álomdzsungel messzeségébe vészett. Ez a förtelmes, nedvesen csillogó „izé” vonszolt magával, míg csak a csodakolibri csőre át

nem dőfte a testét. Ekkor végre láthatóvá vált, s bár nem húzott tovább, még mindig a magasban tartott, miközben a kintől tekeregni kezdett. Addig vonaglott így, míg végül a csodakolibri kénytelen volt kihúzni belőle a csőrét, nehogy ő is csapdába essen. A „tömlő” ekkor újra húzni kezdett, bár a sebessége meg sem közelítette a korábbi.

Azt reméltem, hogy a kecses kismadár újabb támadásra indul, ám csalódnom kellett. A csodakolibri ugyan a közelemben maradt, párhuzamosan repülve velem, de ezen kívül semmi mást sem tett. A ragacsos „tömlő” kezdte visszanyerni az erejét, s újra csak egyre sebesebben vonszolt, míg aztán...

A szellemjaguár fentről, egy irdatlan méretű, pillérgyökeres fa vastag ágáról rugaszkodott el. Csupán a szemem sarkából láttam a fekete pöttyös bundát, mely sárga villámként süvített át a levegőn. Gyilkos fogsor csattant, vad morgás remegtette meg az erdőt, és a derekamra tekeredő „tömlő” lisztporrá omlott.

Végre szabad voltam..., és szabadesésben zuhantam a harminc méterrel, tucatnyi nyaktörő ággal, tízezernyi veszedelmes tüskével, s végül csontroppantó talajjal csakis rám váró mélységbe...

Jócskán megtermett, szőrös potrohát vonszolva egy hosszú lábú pók araszolt tova, épp csak kétujjnyira az orromtól. Ragacsos hálóját, ami cseppet sem volt túl tetszetős műalkotás, két olyan farúd közé feszítette ki, melyek az ágy matracát tartották.

Ágy?!

Oldalra fordítottam a fejem. Már ez a csekély mozdulat is elegendő volt ahhoz, hogy minden porcikámba rettenetes fájdalom hasítson. Az a tény viszont, hogy a bordáim recsegnek, a nyakamba éles karmok vájnak, a fejem zsong, és a végtagjaimban nyilallás futkos, annyit legalább elárult, hogy ismét a saját testemben vagyok.

Keserves nyögések közepette kászálódtam ki az ágy alól, ahová még a tavari szivar élvezete közben menekültem. A szo-

ba üres volt. A padlón sötétbarna folt jelezte az égve eldobott szivar helyét, amit aztán széttaposva meg is találtam: valaki át-gázolt rajta, majd a szekrény alá rúgta.

A Favelinha fogadóra nyomasztó csend borult. Az ablakhoz mentem, és kitártam azt. Hűs levegő tódult be, ami az óceán sós illatát hozta magával. Borzongva gondoltam vissza az Álom-dzsungelben töltött percekre. Utolsó emlékem a zuhanás volt, miután a rémisztő „tömlő” (megigézett lián vagy egy szörnyűséges kísértetgyík nyálkás nyelve lehetett) a csodakolibri és a szellemjaguár támadásának köszönhetően szétporladt.

– Valóban iszonyú erős vagy, koma! – morogtam az orrom alatt, persze a Szellemvarázslóra gondolva. Hisz ki más hasíthatta volna fel a Hártyát, hogy átrántson minket az Álom-dzsungelbe, majd elválassza egymástól éjlelkeinket?! Erről aztán persze nyomban a pajé jutott eszembe, kinek teste szintén ott kellett volna, hogy legyen a szobában, ám nem láttam sehol.

– Dupla emberrablás? – ráncoltam a homlokom. – Előbb Don Manolo éjlelkét cuffantottad meg, majd az elernyedte, akarat nélküli porhüvelyt is magaddal vitted? Ha tényleg ez történt, az bizony *extrasuper-übergrandióz-turbóciki* volna!

Hiába húztam az időt, egyre csak a favela hullámpalából, vörös cserépből vagy szürke betonból rótt háztetőit bámulva, a fogadót kitöltő csend egyre inkább nyugtalanított. Végül összeszedtem a bátorságomat, s útra keltem, hogy válaszokat találjak a fejemben zsongó kérdésekre.

A folyosó néptelen volt, ahogy az hajnali négy felé el is várható. Az ajtók zárva, mögöttük csend. Don Corcosado szobája elé érve csodálkoztam kissé, hogy egyik izomsurmót sem láttam előtte örködni. Lassan nyúltam a kilincs felé, majd nyomtam le azt. Odabenn égett a villany, ám a bálnaember ágya üresen, vetetlenül ásított. Pedritóra és José Mariára csupán az a két fehér öltönykabát emlékeztetett, melyek közül az egyiket a szék háttámlájára, a másikat az ágy végére terítve pillantottam meg.

– Mi a túró torta punnyadt tölteléke folyik itt?! – sziszegtem halkán, majd újra a folyosóra léptem. Óvatosan osontam a lépcső irányába, majd fel a fokokon, egészen a fordulóig. Mikor kilestem a sarok mögül, csupán annyit tudtam megállapítani, hogy a fogadó nappalijában minden lámpát lekapcsoltak. A házban kísérteties félhomály uralkodott, amit csupán a favela sikátorából derengő fény enyhített valamelyest.

Hátammal szorosan a falhoz simulva, mint csiga a ragasztóban, araszoltam előre. Az utolsó lépcsőfokon aztán leguggoltam, és belestem a nappaliba.

Sejtelmes árnyak domborodtak a félhomályban. Időbe telt, mire sikerült felismernem az asztalt, balkézre a kanyarkanapét, jobbra a portáspult sötét tömegét, szemközt, a konyha bejárata mellett pedig a tévé szögletes körvonalait. Figyelmemet azonban három olyan árnyék keltette fel leginkább, amit egyelőre képtelen voltam beazonosítani. Bár a lidércek látása éjjel is kíváló – másként aligha boldogulhatnánk a lápok mélyén, ahol az egyetlen fényforrást mi magunk biztosítjuk fel-felvillanó, apró lángocskáinkkal –, azért időbe telt, mire a részleteket is ki tudtam venni.

A nappali legtávolabbi részében, épp az asztal és a kanyarkanapé közti üres falszakasz tövében komor árnyak sorakoztak a padlón, mint megannyi fatörzs. A legtöbb hosszában, párhuzamosan a fallal, míg néhány keresztben, rajtuk átvetve hevert. Hogy a lépcsőn kuporogva rájöhessek, mik is lehetnek valójában, ahhoz jóval több fényre lett volna szükség, hisz mind szorosan az ablakok alatt feküdtek, ahova fikarcnyi sem jutott a kinti derengésből.

Ám az a két „domborulat”, ami a nappali kellős közepén foglalt helyet, sokkal kevesebb fejtörést okozott. Amint a szemem kezdett hozzászokni a sötétséghez, lassan ki tudtam venni a két szék nyolc lábát, majd a rajtuk ücsörgő fickók alakját. Az egyiket nyomban felismertem, hisz irdatlan méretű hátsója épp csak le nem folyt az ülőkéről. Don Corcosado rezzenetlen volt,

mint akit kígyó babonázott meg. A másik alak sokkal cingárabbnak látszott, ám a vállára omló növényparóka az ő személyazonosságát is elárulta. Don Manolo éppúgy nem mozdult, mint a mellette ülő bálnaember.

Alig bírtam megállni, hogy átsurranva a nappalin, közelebb-ről is szemügyre vegyem őket. A bástyabábák elől való bujkálás és az éberhergelés azonban kifinomulttá tette az ösztöneimet, s mivel azok most veszélyt jeleztek, így jobbnak láttam a lépcső fedezékében maradni.

A következő percben túlzottnak mondható óvatosságom máris igazolást nyert: a konyhában mozgott valaki! Lélegzetemet visszafojtva emelkedtem feljebb, ám még ez sem volt elég ahhoz, hogy megláthassam őt. Csupán annyit tudtam megállapítani, hogy a tűzhely előtt tevékenykedik, kicsiny lángot élesztgetve, melynek gyenge fénye a plafonra vetítette formátlan árnyékát. Már épp elszántam magam, hogy mégis a széken ülők-höz lopózzak, mikor a fogadó bejárati ajtaja hirtelen kivágódott. Szívbenítő csattanás rázta meg a Favelinhát, és a szemközi sikátor fölött fityegő villanykörte fénye alagutat hasított az árnyak birodalmában.

Ám Don Corcosado és a pajé továbbra sem mozdultak! Végre megláthattam, hogy a kezüket hátracsavarták, a testüket vaskos liánokkal a székekhez kötözték, sőt, a hátuk mögé állított, s szintén rögzített partvisnyekekhez még a fejüket is hozzáerősítették, nehogy nyúlbausznyit is rezdülhessenek.

Az utcai lámpának hála egyéb borzalomra is fény derült! Az ablakok alatt sorakozó „tuskók” ugyanis szintén emberek voltak: a fogadó teljes személyzete, minden vendége, sőt, még szegény Mops is ott hevert, oly alaposan megkötözve, mintha füstölésre várnának a kannibálok szigetén.

– *Maldito bicho!*⁶⁶ – harsant ekkor a jövevény hangja, aki a portáspultba kapaszkodva egyre beljebb tántorgott. Sötét árny-

⁶⁶ Átkozott féreg! (spanyol – ejtsd: maldito bícso)

képét – amit a háta mögött ingó villanykörte fénye rajzolt körül – látva nyomban ráismertem: Ojete papa érkezett meg!

– *Muerte!* – hörögte a bolond vénség száraz hangon. – *Perpetuo muerte!*⁶⁷

Eszelős motyogásából alig értettem néhány szót, ám ennyi is épp elég volt ahhoz, hogy tudjam: a hobbant karibtól semmi jóra nem számíthatok. A vénség rogyadozó térddel, ám igen elszántan botorkált a nappali közepe felé.

– *Ven a mí!*⁶⁸ – ordított fel hirtelen, s mivel alig két lépésre volt tőlem, ezzel majd’ megállította hevesen dobogó szívemet. – *Hala, maldito bicho, hala!*⁶⁹

Fogalmam sem volt, kit hívogat, ám töprengeni sem maradt időm, mert a következő pillanatban nyugtalanító, darázsümmögésre emlékeztető hang ütötte meg a fületem. Jól tudtam, honnan ered, hisz nem is oly rég egészen a Rocinha faveláig követtem e kellemetlenül bűgő hang gazdáját. Tekintetem rémülten rebhent fel és le, jobbra és balra, míg meg nem láttam azt a napszínű fényvillanást, amit kerestem. A Szellemvarázsló gyilkos cencakja a székhez kötözött alakok fölött lebegett, hol néhány ujjnyit lejjebb süllyedve, hol pedig feljebb emelkedve, miközben lassan körbefordult.

– *Maldito, perpetuo muerte* – recsegte Ojete papa, majd el-lökve magát a pultról, bár erősen imbolygott, valahogy mégis sikerült megállnia a lábán. – *Ven a mí!*

„*Hát így állunk, te zörgő csontú diliházszőkevény: a cencakodat hívogatom!*” – gondoltam csikorgó fogakkal. – „*Én ostoba, végig szegény Gregorito nagyapjára gyanakodtam! Te meg a baldachinos ágyadban, a szúnyogháló alatt fetrengve kihallgattál minket. Tudtál a terveinkről, és arról is, hogy a pajémnak pejotra van szüksége. Rendben: egy pont oda! De most aztán kapaszkodj az ágyékkötődbe, vén karib, mert eskü-*

⁶⁷ Örökké tartó halál! (spanyol)

⁶⁸ Gyere ide hozzám! (spanyol)

⁶⁹ Hozzám, átkozott féreg, hozzám! (spanyol)

szöm: mindjárt megtapasztalod, milyen az, amikor egy közép-európai pipamocsoklidércnek lila gőzbe borul az agya a pipától, te mocsadék!”

Ekként bátorítva magam a cselekvésre, lassan felegyenesedtem, hogy támadásba lendüljek. Ojete papa háttal állt nekem, vizenyős tekintetét a cencakra függesztve. A sárga fényben pulzáló varázstüske valahogy bizonytalannak tűnt. Továbbra is hol a székhöz kötözött foglyok felé süllyedt, hol meg az öreg karib irányába fordította a hegyét, miközben a plafonig emelkedett – mintha képtelen volna eldönteni, mit tegyen.

„Lehet, hogy Ojete papa kezdi elveszíteni a hatalmát bűvös tákolmánya fölött?!” – hökkentem meg.

– *Te busco a ti!*⁷⁰ – üvöltött fel az öreg, s két karját felemelve rontott előre. – *Aquí no será matanza, maldito asesino! ¡Basta!*⁷¹

Mindaz, ami ezután történt, egyetlen ideges szemrebbenés alatt zajlott le.

A Szellemvarázsló aranyló tüskéje ijesztő bugást hallatva egészen a konyhába nyíló tálalóablakig vonult vissza, majd hegyét a széken ülő Don Corcosadóra szegezte. Ojete papa ezt látva artikulátlan üvöltést hallatott, és bár kifacsart mozdulatokkal, mégis sokkal fürgébben, mint eddig, megkerülte a foglyokat. Kézmozdulatai arról tanúskodtak, hogy a látszólag önálló akaratra kelt cencakot igyekszik más irányba terelni. A varázstüske valóban remegni kezdett, majd a hegye lassanként elfordult, immár Don Manolót véve célba.

– Szablog! – ordítottam kétségbeesett dühvel, s a székek felé iramodtam, bár fogalmam sem volt arról, hogy mit teszek, ha majd odaérek. Ám egyébként sem jártam volna sikerrel, mivel a cencak a következő pillanatban nekilódult, és fülsértő visítást hallatva a pajé irányába röppent.

⁷⁰ Téged kereslek (spanyol – ejtsd: te buszko a ti)

⁷¹ Itt nem lesz öldöklés, átkozott gyilkos! Elég (legyen)! (spanyol ejtsd: aki no szerá matanza, maldito aszeszino! Bászta!)

– ¡Basta! – hallottam Ojete papa üvöltését. A vénember, mintha a Maracana stadionban a brazil fociválogatott kapusának képzelné magát, kinyújtott karokkal vetődött oldalra.

Halk nyikkanás, elhaló hörgés, majd tompa puffanás következett. Elrobogtam a foglyok mellett, s majdnem hasra estem Ojete papa padlón heverő testében.

– *Muy bien* – suttozták a cserepes ajkak. – *Venga lo que quiera...*⁷²

Letérdeltem az öreg mellé, és óvatosan a hátára fordítottam. Mivel a pejot hatása még mindig tartott, így jól láthattam, amint a cencak próbál kijutni a bolond vénember szívéből, ám hiába. Ojete papa, mint a legtöbb helyi varázstudó, a gyomrában tárolta a maga varázstüskéit, és bár a napszínű cencak megölte a gazdájukat, ők mégis a betolakodóra rontottak, majd körbetekeredve, rátapadva a Szellemvarázsló átokhordozó teremtményére, megfojtották azt.

– Nem... – motyogtam csendesen, egyre csak a fejemet rázva, mintha azt remélném, hogy ettől a helyükre kerülnek a gondolataim. – Én már semmit sem értek!

Halk nyöszörgés térített magamhoz. Don Manolo és a bálnaember hatalmasra nyitott szemekkel bámult rám.

– Oh persze, máris...! – ugrottam talpra, majd léptem a pajé felé, hogy kiszabadítsam őt.

– A helyedben nem tenném, Tubaszellem! – szólt ekkor valaki a konyha széles tálalóablakából. – Előbb nézd meg őket alaposabban, hátha csapda vár!

Ojete papa váratlan felbukkanása, majd gyors halála annyira összezavart, hogy eszembe sem jutott azzal foglalkozni: ki figyelmeztetett. Ehelyett a foglyok elé álltam, és a szememet mereszelve valami oda nem illőt vagy veszedelmeset kerestem rajtuk. Sajnos nem is kellett túl sokáig kutakodnom, s amit találtam, attól remegni kezdett a térdem. A foglyokat, mint már korábban említettem, alaposan megkötözték. A két karjukat, a

⁷² Most már jöhet bármi (spanyol ejtsd: venga lo ki qera)

törzsüket és a lábukat, valamint a fejüket eltéphetetlen liánokkal rögzítették a székekhez. Ám úgy tűnt, mindez még nem volt elég annak, aki rabságra ítélte őket, ugyanis a nyakuknál, épp a nyugtalanul lüktető verőerek fölött egy-egy hüvelyknyi nyílveesszót pillantottam meg, melyek hegyét zöld méregbe mártották.

– Kurare! – nyögtem csendes döbbenettel. A nyilacskákat eredetileg fúvócsövekbe szánták, ám valaki lemetszette a tollas végüket, és két alaposan meghajlított, ruganyos pálcához rögzítette őket. E fadarabok másik vége a széktámlákhoz volt szögelve, a két pálcá között pedig cérnaszálnál nem vastagabb ínhúr feszült. Rögtön átláttam a csapda lényegét: amint a foglyok bármelyike mocorogni kezd, esetleg kiszabadul, s menekülni próbál, a húr már az első mozdulatra elpattan, s a meghajlított fadarabok mélyen a rabok nyakába döfik a mérgezett nyilakat.

A pajé szemébe néztem. „*Ne tégy semmit!*” – hallottam a fejemben nyugodtan zsongó hangját. Mikor azonban a bálnaemberre pillantottam, az ő gondolatai így rikácsoltak: „*Azonnal szabadíts ki, te mocskos kis dzsungelféreg!*”

– Hát nem szomorú? – szólalt meg ekkor ismét a hang, mely az imént figyelmeztetett. Most már tudtam, hogy ki ő. Hátat fordítottam a foglyoknak, és az Ojete papa mellett guggoló Gregoritóra néztem. A csillogó szemű, bronzbőrű indián srác arcán őszinte bánat ült.

– Szomorú?! – kérdeztem. – Tisztában vagy azzal, hogy ez a „szegény” öreg *bolond* volt. Úgy értem: totál stikkes, dilinyó grandiózó, vagyis barbár mód buggyant! Vágod? Bár még nem tiszta minden részlet, de úgy tűnik, ő küldött rontást a fogadóra, fújt gyilkos cencakot Don Corcosadóba, és kötözött össze itt mindenkit. Hálát adhatunk Égatyának, hogy végül a saját idomított varázstüskéje fordult ellene. Ráadásul... Nem tudom, hogy kéne kíméletesebben közölnöm veled, de azt hiszem, a nagyapádat, Anciano Pitahayát is ő ölte meg.

– Ő? – mosolyodott el Gregorito, majd gyöngéden megsimogatta Ojete papa falfehér homlokát. – Ugyan, kedves Tubaszellem, hisz ez a drága vénember még egy poloskának sem tudott volna ártani. Bár az igaz, hogy valóban csinált bolondságokat. Szóba állni ennek a saját zsírában fuldokló fehérembernek az unokaöccsével tényleg nagy hiba volt tőle; szegény az ép eszével fizetett érte! Ám az, hogy Ojete papa bárkit is megölt volna... Nem, azt képtelen vagyok elhinni.

„Csóringer kölyök” – gondoltam szánakozva. – „Úgy látszik, miközben ápolta, túlságosan is megkedvelte ezt a vén flúgost.”

Mivel azonban Don Corcosado és a pajé még mindig halálos veszélyben forogtak, nem volt időm arra, hogy Gregoritót győzködjem. Néhány pillanatig a székekhez kötözött foglyok helyzetét tanulmányoztam, majd a konyhába siettem. Odabenn valaki gyertyákat állított a munkapultra, melyek olvadt viasza már a földre csöpögött, de a lángjuk fénye legalább segített a keresésben.⁷³ Hamar ráleltem arra a két széles pengéjű kenyérszelő késre, ami tökéletesen megfelelt a célomnak. Visszatérve a konyhából Gregoritót még mindig Ojete papa holtteste mellett találtam.

– Gyere, kérlek, és segíts! – szóltam gyöngéden. – Az öreg lelke már a Szellemvilágban bolyong, de a pajémat és Don Corcosadót még megmenthetjük.

A foglyok elé álltam, s tovább tanulmányoztam a lehetőségeket.

– Mire készülsz? – kérdezte a hátam mögött Gregorito. – A két nyilat úgy helyezték el, hogy a legkisebb rezdülés, sőt, talán egyetlen lehelet is kioldhassa a csapdát – magyaráztam. – Ám ha a pengéket sikerülne vigyázva a kuraréba mártott tüskék és a leendő áldozatok nyaka közé csúsztatni...

Don Manolo szemében helyeslő csillanást láttam, míg a bálnaember holtra váltan nyöszörgött, miközben a homlokán és puffadt arcán egyre csak dőlt a verejték.

⁷³ Hogy miért nem jutott eszembe villanyt gyűjtani, azt még ma sem tudom.

– Segítened kell – szoltam ismét Gregoritóra, anélkül, hogy hátranéztem volna. – Egyedül nem tudom mindkettejüket megmenteni.

– Akkor válassz! – hangzott a felelet. – Szerintem a pajéd élete értékesebb, de a fehér embertől hatalmas vagyont kaphatnál jutalmul.

Döbbsenten fordultam meg. Az indián srác immár felegyenesedett, és két karját összefonva, vállával hanyagul a konyhaajtó félfájának dőlt.

– Ugyan már, Tubaszellem, csak nem lehet olyan nehéz eldönteni, hogy kettejük közül ki éljen és ki haljon meg – mosolygott Gregorito. – Bár szerintem, ha nem is egyforma mértékben, de mindkettő megérdemli, hogy a Szellemvilágba költözzön.

Dermedten bámultam a bronzbarna arcú, hófehér fogait villogtató kölyköt. Két kezemben a kések remegni kezdtek, és azt hiszem, a térdem is megroggyant.

– Jaj, ne már! – kiáltott fel megjátszott döbbenettel Gregorito. – Szóval te még mindig nem érted, hogy valójában mi folyik itt?! Na jó, akkor elmagyarázom, de előbb tedd le azokat a veszedelmes holmikat, mielőtt megsérül valaki.

Tétován a fénylő késpengékre néztem, s hirtelen dacos harag fogott el.

– Azt várhatod, surmókám! – mondtam, majd előre akartam lépni, ám ekkor Gregorito szemében vad tűz lobbant. A srác felém nyújtotta mindkét karját, s miközben ujjai a levegőbe markoltak, így felkiáltott:

– Teszkatlipoka⁷⁴ nevében!

Bár erősen szorítottam, a kések nyele kifordult a kezemből, s a konyhai alkalmatosságok süvítve röppentek kétfelé. Egyi-

⁷⁴ Teszkatlipoka azték főisten volt, akit a „Füstölgő Tükör Uraként” és a „Királyság Védelmezőjeként” is imádtak. Az azték hét 13 napból állt, és mindegyiket egy-egy isten védelmezte. Gregorito, mint ősi indián isteneket tisztelte őket, s mivel tőlük kapta az erejét, nevüket „hatalomszóként”, azaz varázsigeként használhatta.

kük az ablakpárkányba, másikat a tetőre vezető lépcső kövébe állt bele, még hozzá markolatig.

– Azt ajánlom, Tubaszellem, hallgasd meg a mondanivalómat – suttogta fenyegető hangon Gregorito, majd hirtelen széles mosolyra váltott. – Mondd meg őszintén: most haragszol rám?

– Te megvesztél!

– Kérlek, ne beszélj így velem! – A srác unott sóhajjal a padlóra ereszkedett, majd felhúzott térdeire támasztotta a két karját. – Tudod, nekem sem könnyű ez az egész. Ennyi embert megölni nagyon komoly munka ám! És még milyen sok a teendő!

Az ablakok alatt heverő, gúzsba kötött, elkábított foglyok felé intett.

– Bár lehet, hogy a kutyát megtartom – morfondírozott tovább, majd savanyú fintort vágva megrázta a fejét. – Nem, azt hiszem, mégsem. Inkább beidomítok helyette egy pókmajmot, hogy...

– Hé, hűltagyú! – kiáltottam rá. – Az előbb azt ígérted, hogy elmondod, mi a franc folyik itt!

– Oh, tényleg! – nevetett rám Gregorito. – Folyton elfelejtem, hogy te még mindig nem értesz semmit. Hol is kezdjem...?

– Talán az elején.

– Nos, eleinte volt ugyebár Don Corcosado meg az általa vezetett csalo banda, akiket ajahuaszkveróknak neveznek.

– Róluk már tudok – sürgettem a srácot, miközben azon törtem a fejem, miként szabadíthatnám ki Don Manolót anélkül, hogy belehaljon. Azzal ugyanis már tisztában voltam, hogy Gregoritót egyedül nem leszek képes lenyomni. – Az ajahuaszkverók az Amazonas menti esőerdők kikötőiben lesnek a turistákra, és becsapva őket, hamis szellemutazást ígérnek nekik.

– Ha csupán ennyit tennének, engem cseppet sem érdekelne – vont vállat a srác. – A fehér ember mindig is ostoba és erő-

szakos volt, úgyhogy ha néhányukkal mérgező kotyvalékokat itatnak, hát legyen! Ám az apám...

– Chibolo Pitahaya – vágtam közbe.

– Szóval már róla is hallottál! – Gregorito arca elkomorult. – Annyit tudok, hogy feljelentette a kolumbiai ajahuaszkverókat, és ezért Don Corcosado megölette.

Rémült nyüszítés hangzott fel a hátam mögött. A bálnaember talán tiltakozni vagy védekezni szeretett volna, s ezért morogni kezdett. Alig hallható reccsenés jelezte, hogy a mérgezett nyilak megfeszített pálcikái épp csak el nem pattannak.

– Maradjon nyugton! – ordítottam a férfira, akinek arcán az izzadsághoz immár könnycseppek is keveredtek. – Nem szabad mozognia, érti?!

Elkeseredett hümmögés jött válaszul, s Don Corcosado újra megdermedt. Visszafordultam a kölyökhöz, aki mohón nyalogatva alsó ajkát, hatalmasra nyitott szemmel leste, hátha bekövetkezik, amitől mindenki más rettegett. Mikor a nyilak mégis a helyükön maradtak, csalódottan sóhajtott.

– Téged miért hívnak Pradeñónak? – kérdeztem tőle, hogy eltereljem a figyelmét.

– Ez csupán felvett név, amit neked köszönhetek, Tubaszellem – vetette rám ismét ordas mosolyát a srác. – Mikor először kezet fogtunk, magamban Szinteotl, a Könnyűszárnyú segítségét kértem, hogy megismerhesselek. Beleláttam a múltadba, sőt, a jövőd néhány részletét is sikerült megpillantanom. Te még csak nem is sejtetted, de hatalmas kalandok és nagy változások várnak rád, melyek mindegyikét egy olyan személynek köszönheted majd, aki a Gregorito Pradeño nevet viseli, persze a te néped nyelvére fordítva.

„Gregorito Pradeño?” – töprengtem. – „Vajon ki lehet ő, és hogy hangzik a neve az Aranyos Szegelet ősi nyelvén?”

– Remek mókának tűnt a jövődet meghatározó ember nevének bemutatkozni neked – vigyorgott ostobán a srác. – Annál is in-

kább, mert engem szintén Gregoritonak hívnak. Gregorito Pradeñónak! Nos, kielégítettem a kíváncsiságodat?

Tudtam, hogy ha továbbra is a nevek és álnevek titkain rágódok, végül elveszítem a csatát. Ezért, bár az oldalamat majd kifúrta a kíváncsiság, inkább visszatértem a korábbi témához.

– Arról beszélj, mire jött rá az apád! – mondtam.

– Chibolo Pitahaya igaz *ivisi*⁷⁵ volt, aki az esőerdő mélyén, maguktól a fák, virágok és állatok szellemeitől, valamint Opaca Szeritől kapta a tudását – mesélte Gregorito csendesen. – Hónapokig követte az ajahuasztkverókat, s engem is mindig magával vitt. Fák mögött, bokrok alján rejtőzve lestük, amint ennek az aljas fehér embernek a csürhéje hamis szellemutazásokat szervez, majd elszedi a turisták pénzét. Apám csak azért ragaszkodott ahhoz, hogy mindezt lássam, mert bölcs *ivisivé* akart nevelni, aki éppúgy érti az esőerdő titkait, mint a meszticek és fehérek világát. Ám egy nap valami másra is rábukkanunk: Don Corcosado titokban fegyvereket vásárolt, hogy saját hadsereget szervezzon. Azt tervezte, hogy az Iquitos városától keletre fekvő, egészen a brazil határig nyúló hatalmas esőerdőből mind elkergeti, s ha kell, le is mészárolja az ott élő indián falvak lakóit.

Elegendő volt a bálnaember szemébe néznem, hogy tudjam: Gregorito igazat beszél.

– Ez örültség! – kiáltottam. – A perui kormány... A katonaság biztos nem engedte volna, hogy ez megtörténjen!

Az indián srác keze úgy szorult ökölbe, mintha diót akarna összeroppantani, miközben az arcán egyre torzabb vigyor terült szét.

– A kormány?! – szólt gúnytól csöpögő hangon. – Corcosado és az unokaöccse már rég lefizette az összes államhivatalnokot, a hadsereg tábornokai pedig rendre a birtokán dorbézoltak. Ugyan kinek tűnne fel, ha a dzsungel mélyén leégne néhány indián falu? A saját fülemmel hallottam, amikor ez a bűzlő zsírhegy te-

⁷⁵ Ekkor még én sem értettem ezt a szót, nyugi! (ejtsd: ivizi)

lefonon egyezséget kötött a körzet katonai parancsnokával. Megállapodtak, hogy ha a törzsek ellenállnak, majd maguk a katonák segítenek Corcosado embereinek abban, hogy elüldözzenek minket. Így volt, te pókmajom potyadék?!

Az utolsó mondatot Gregorito már közvetlen közletről üvöltötte az egész testében remegő bálnaember arcába.

– Valójában ezért öleted meg az apámat, igaz?! – folytatta a srác gyűlölettől sistergő hangon. – Le akartad tarolni a dzsungelt, hogy a fát eladhasd, és az esőerdő helyére maniokaültetvényeket telepíts. Azt a ficsúr Carlitost sem azért küldted ide, Rióba, hogy az ajahuasztkverő-üzlet kiterjesztéséről tárgyaljon. Oh, dehogy! Carlitos fegyvereseket jött felbérelni a favelák bandáiból, akik aztán kérdés nélkül, könnyű szívvel lötték volna le az indiánokat, ha nem takarodnak el a falvaikból.

Gregorito keze a mérgezett nyílveesszők felé mozdult. Don Corcosado eszelős félelmében ismét vinnyogni kezdett, s én magam is azt hittem, hogy immár vége a játéknak, ám ekkor a pajé nyugodt hangja ütötte meg a fületem.

– *Acaba ya*, Gregorito! Inkább arról beszélj, miért öleted meg a saját nagyapádat! Anciano Pitahaya becsületes, öreg *ivisi* volt, aki minden tudását átadta a fiának, és az erdő mélyére vonult, hogy maradék napjait merengéssel töltse. Ám amikor megérezte, hogy az unokája a rossz szellemek ösvényére tért, újra magába idézte szent cencakjait, majd a nyomodba eredve egészen idáig követett. Te pedig, Gregorito, megölted őt!

Fülrepsző, eszelős sikoly harsant. Az indián srác bűverőt keltve a levegőbe szökkent, és háttal a nappali egyik sarkába tapadt. Úgy festett ott, mint egy túlméretezett, emberforma pók, mely áldozatra les. A pajé felé fordulva láttam, hogy az öreg – valószínűleg több órán át tartó, keserves munkával – lassan megszabadult a szájába tömködött rongytól, ami most az ölében hevert.

– Csitulj végre, Gregorito, sárkánygyümölcs ifjú varázstudója! – szölt ismét az öreg, akinek hangja rekedt volt és erőtlen. –

Győztél, a kezekben vagyunk. Mielőtt azonban magam mozdulok, hogy elszakítsam a kuraréba mártott nyilak zsinagét, a te szádból szeretném hallani, miért ölted meg napszínű cencakoddal... Ami egyébként mestermű volt! ...a nagyapádat, aki az erdő mélyéről csak azért jött utánad, hogy hazavigyen.

– Mert átlátott rajtam – sziszegte elfajzott szörnyetegként a sarokban kapaszkodó srác. – Elég volt a szemembe néznie, s rögtön tudta, honnan származik az erő, ami a leghatalmasabb szellemek szövetségésévé tett.

– Áldozat – sóhajtotta a pajé. – Valami rettentő nagy áldozatot mutathattál be a szellemeknek, ha ekkora hatalmat adtak neked. Olyasmit ajándékoztál nekik, ami számodra a legnagyobb kincs volt. Lássuk csak...

A pajé töprengve ráncolta tetovált homlokát.

– Az apádat, akit mindenkinél jobban szeretted, Corcosado ölette meg – szólt ismét darázsdongásra emlékeztető hangján Don Manolo. – Te, ahogy az a törzsednél, az aguarunáknál ...akik egykor rettegett fejjavadászok voltak... szokás, vérboszszút fogadtál, de tudtad, hogy a szellemek hatalma nélkül semmi esélyed. Így aztán...

– ¡Oye!⁷⁶ – acsargott Gregorito, még mindig a plafon sarkából. – Honnan tudod, te átkozott tukano, hogy mi valójában aguarunák vagyunk?

– Az imént, mikor azt mondtad, hogy az apád igaz *ivisi* volt, és téged is azzá akart nevelni, bizony elszóltad magad – mosolygott rá Don Manolo. – A varázstudóit csakis a könyörtelen harcosairól híres aguaruna törzs nevezi így.

– Tonatiu ereje, jöjj! – kiáltott ekkor Gregorito, mire hangos dörrenés, majd szárnyak suhogása kelt, és a srác máris a székek mögött állt, keze pedig épp csak hozzá nem ért a nyilak kifeszített pálcájához. – Távozzatok a...

– Hidd el, örömmel veszem, ha végre kiszabadulhatok ebből a vén, meggyötört testből – szakította félbe ismét Don Manolo

⁷⁶ Elhallgass! – (spanyol ejtsd: oje)

ábrándos, egykedvű hangja. – Ám előtte engedd meg nekem, az öreg pajénak, hogy a történetedet emlékezetem homokjába rajzoljam. Semmit sem kockáztatsz vele, hisz a halál úgymint mindig eltörli azt.

A srácot megzavarta a magasztos kérés. Visszahúzta a kezét, majd összefonta a karjait, és csendesen annyit mondott:

– Beszélj, s ha tévedsz, majd kijavítalak.

– Hol is tartottam? – ráncolta homlokát a pajé. – Hát persze: még csak az elején! Corcosado tehát megölette az apádat, te pedig vérbosszút fogadtál, majd áldozatot mutattál be, elnyerve ezzel a leghatalmasabb összellemekek támogatását. Teszkatlipoka, a Suhanó Halál, Szinteotl, a Könnyűszárnyú, és Tonatiu, a Csoncsőrű...⁷⁷ Igazán hatalmas és kegyetlen pártfogók! Így már értem, hogy voltál képes oly nagy erejű cencakot életre bűvölni, mely a nap színében ragyog, és szinte legyőzhetetlen. Ha jól sejtem, miután kiheverte az áldozati szertartás okozta megrázkódtatást, nyomban a Corcosado-birtokra mentél, hogy végezzen az ellenségeiddel.

– Valóban így volt – biccentett Gregorito, még mindig a székek mögött állva. – Csakhogy ez az undorító, fehér pöffeteg addigra Rióba küldte az unokaöccsét, ő maga pedig szintén elutazott, s nem tudtam kideríteni, hová. Ezért Carlitos után jöttem, és a Zöld Villában, ahol Ojete papával volt találkozója, végeztem vele.

– Szegény öreg karib látta, mit tettél, hát őt is el kellett hallgattatnod – fűzte tovább a történetet Don Manolo. – Talán az átkod csúszott félre, vagy nem is akartad megölni őt, de annyi biztos, hogy Ojete papa a rontásodtól elvesztette az eszét.

– Mellette maradtam, s miközben arra vártam, hogy Corcosado felbukkanjon, ápoltam őt – mondta Gregorito. – Csakhogy a fehér ember helyett újabb és újabb fegyveresek jöt-

⁷⁷ Itt a pajé arra utalt, hogy minden azték istennek saját szent állata volt. Így pl. Teszkatlipokának a szarvasbagoly, Szinteotlnak a lepke, Tonatiunak pedig a fogoly.

tek, akiket Carlitos után szintén sorra el kellett intéznem. Majd egy nap végre hírért vettem, hogy Corcosado a Favelinha fogadóba érkezett. Ám hiába vártam, ő maga sosem jött a Zöld Vilába. Ekkor kértem Csalcsivitlikue, a Szürkeszárnyú segítségét, és általa átkot szórtam a házra, hogy senki ne távozhasson belőle.

– Már bocsesz, öregem, de nem lett volna sokkal egyszerűbb simán rájuk gyújtani a fogadót?! – szólaltam meg végre én is. – Szerintem, ha engem kérdezel, rendesen túlkombináltad a dolgot!

– Csakhogy nem kérdezlek, Tubaszellem! – vicsorgott rám a srác.

– Nyugalom! – szólt csendes, határozott hangon a pajé. – Ha már búcsúznom kell az élettől, szeretném, ha megtisztelnétek a figyelmetekkel!

Oly különös hangsúllyal mondta mindezt, hogy muszáj volt a szemébe néznem. Don Manolo a padló egy meghatározott pontját bámulta, még hozzá épp a lábam előtt. Lopva, hogy Gregorito észre ne vegye, magam is lefelé fordítottam a tekintetemet. A kopott, kék linóleumon vékony repedést vettem észre, mely milliméterről milliméterre futott tovább, mintha láthatatlan késhegy hasítaná. A rajzolat valami különös, elnagyolt madár alakját kezdte kiadni. Újra a pajéra pillantottam, ám ő mozdulatlannak tűnt. Aztán jobban megnéztem, s ekkor végre felfedeztem, amint Don Manolo jobb lábának hüvelykje lassan, nagyon lassan mozog; ahogy a vaskos, sárga köröm rezzen, úgy hasadt tovább a linóleum.

– Folytasd, tukano! – rivallt az öregre Gregorito, aki még mindig a foglyok háta mögött állt.

– Hisz már minden világos – mondta Don Manolo. – Miután Corcosado a Favelinha rabja lett, varázstüskét fűjtál bele, hogy megöld. Ám ő telefonon utasította az embereit, hogy hozzanak ide engem. Tudtad: ha erős pajét sikerül találniuk, az talán még

a napszín cencakot is képes lesz elpusztítani, ezért hát elhagytad a várost, és a testőrök nyomába eredtél.

Előbb azzal próbáltál a dzsungelben tartani, hogy megbetegítetted a falufőnök kisfiát, majd nyíltan ránk támadtál.

– Jó harc volt, Hangyabarát – nevetett Gregorito. – Ha akkor legyőzlek, ősi aguaruna szokás szerint a fejedet veszem, hogy az erőd átszálljon belém.

– Csakhogy veszítetted, majomülep! – emlékeztettem a kölyköt, hogy magamra tereljem a figyelmét. Közben a linóleumon elkészült a fura madár rajza, Don Manolo pedig a tekintetével próbálta megüzenni, hogy mit vár tőlem, de sajnos nem értettem. – Ha jól emlékszem, úgy kullogtál vissza az erdőbe, mint...

– Szitlalinkve, a Pergőnyelvű nevében: elhallgass! – ordított rám Gregorito, mire a nyelvem görcsbe rándult, s én mindkét kezemmel a torkomhoz kaptam, nehogy lenyeljem azt.

– Engedd el, fiam! – kiáltott a pajé. – Te pedig, Tubaszellem, lépj végre a bölcs szuruku madár nyomdokába!

A srác azonban nem engedett el. Büvereje egyre csak tépte, szorította a nyelvemet, míg végül már levegőt sem kaptam.

„*Lépj a bölcs szuruku madár nyomdokába!*” – visszhangzott a koponyámban Don Manolo hangja. – „*Lépj végre a nyomdokába!*”

Megemeltem a jobb lábamat, és a linóleumba vésett rajzolatra tettem. A nyelvemet szorító görcs azonnal enyhülni kezdett.

– Gyilkossá lettél, Gregorito! – szólalt meg ekkor a Zöld Villában elhunyt öreg ivisi dermesztő kísértethangja. – Légy örökre átkozott, fiamnak fia!

A fuldoklástól könny borította el a szemem, így csak homályosan láthattam a sötétségből kibontakozó alakot, mely a padló fölött lebegve közeledett felénk. Gregorito is észrevette nagyapja kísértetét, mégis fogcsikorgatva próbálta tovább növelni Szitlalinkve nyelvgyötrő-átkának erejét.

– Takarodj innen, vén bolond! – üvöltött a srác. – Te már nem árthatsz nekem! Áldozatot mutattam be Teszkatlipokának, a Füstölgő Tükör Urának, aki cserébe minden összellelmet a szolgálatomba adta. *Szitlalinkve, fojtsd meg végre!*

Égető kín mart a torkomba, amint a nyelvem lefelé kezdett furakodni, hogy eltömje a levegő útját. Ekkor azonban a kísértet előrelendült, s áttetsző karjával mellbe taszította Gregoritót, aki sikoltva zuhant hanyatt. A halott ivisi nyomban eltűnt, én pedig szinte *rábotlottam* a madár rajzára. Vakító fény borított el, és Szitlalinkve átka lehullott rólam.

Ekkor a Favelinha nappalijában elszabadult a pokol.

A falakon hatalmas repedések futottak végig, melyekből vadul rángatózó, méregzöld dzsungel türemkedett elő. A padlót hasadékok szelték keresztül-kasul; mélyükből liánok, páfrányok, bokrok és vaskos fatörzsek nyomakodtak felfelé. A plafon helyét sűrű lombozat vette át, s az ágak között halálra rémült, eszelősen visítózó, rikácsoló majmok és fényes tollú madarak repkedtek. Az egész fogadó recsegett és ropogott, bár már abban sem voltam biztos, hogy egyáltalán még a favelában vagyunk.

– *¡Basta!* – üvöltötte túl a zajt Gregorito. – *¡Acaba ya!*
¡Siutekutli, acaba ya!

Az ősi azték kolibriisten neve azonban most semmit sem ért. Amikor az indián srác rádöbbsent erre, vad dühvel a foglyok, pontosabban a vészesen rezgő csapda felé kapott.

– Neee! – kiáltottam, s meg akartam őt előzni, ám átlátszó, érintésre viszont féhéren izzó falba ütköztem. Lábam alatt a szuruku madár rajza vakító fénnel lüktetett, bűvös ernyőt vonva körém, amin se Gregorito átkai, se az elszabadult álomdzsungel nem tudott áttörni. Sőt, én magam sem!

A srác keze rácsapott a csapdára. Bár hatalmas volt a zaj, én mégis tisztán hallottam, amint a pálcákat összetartó húr elpatтан. A kuraréval bekent nyílvevesszők azonnal a foglyok nyakába fúródtak. Don Corcosado visítva, őrjöngve vergődött, majd a

szék, mely nem volt megerősítve, egyszerűen összerogyott alatta. Néhány pillanatig még láttam őt: hatalmas testére indák csavarodtak, majd óriási páfránylevelek borultak fölé, s végül az ajahuaszkeró-császárt magába nyelte a Szellemvadász.

Don Manolo, akit szintén megsebzett a nyíl, továbbra is mozdulatlanul ült. Egyenesen a szemembe nézett, és mosolygott. Tenyeremmel szétmaszatoltam az arcomon csorgó könnyeket, és túlkiabálva a köröttem forrongó, növekvő, változó és hullámozó dzsungel zaját, próbáltam tőle segítséget kérni.

– Mit tegyek, pajé? Hogy szabadíthatlak ki?

– Ez nem a te dolgod, Tubaszellem – felelte a vénember, akinek nyugodt, halk szavai könnyedén hatoltak át a varázserdő harsogásán. – Te csak figyelj és tanulj!

Felelni akartam, de ekkor Gregorito közénk ugrott. Az egykor kedves, megnyerő külsejű kölyök immár teljesen kifordult önmagából. A szemében eszelős gyűlölet lobogott, az arcát pedig torz vigyor tette a kegyetlen azték istenek hasonmásává.

– *Muerte*, Tubaszellem! Lásd, miként végzek minden idegennel, aki őseim földjére tette a lábát, és kifosztja, letarolja, megmérgezi az esőerdőket! Teszkatlipoka és minden sötét, gonosz vadonszellem nevében...

Fenyegető, mélyről zengő, vadállati hörgés közeledett felénk. Gregorito rézszerű arca mészfehérré vált. A fiú nagyon lassan fordult meg, s közben egyre hevesebben rázta a fejét.

– Nem! Te nem lehetsz itt! Téged Teszkatlipokának adtalak, cserébe az erőért...

A sűrű növényzet engedelmesen szétvált, utat adva a hatalmas, feketepöttyös szellemjaguárnak. A nagymacska puha léptekkel közeledett, megszimatolta Don Manolo nyakát, s a kurare szagát érezve hátrahőkölt. A sárga szemek dühödten villantak Gregoritora, majd a fekete száj hatalmasra nyílt, feltárva a tűhegyes tépőfogakat.

– Pusztulj innen! – nyögte az indián fiú, lassan hátrálva. – Te már Teszkatlipoka tulajdona vagy! Lecsaltalak a folyóhoz,

és kábító *kosuitit* daloltam neked *kaj jostojosto*⁷⁸ nyelven, hogy elaludj. Anya, te nem lehetsz itt! Magadra hagytalak, felajánlva a lelkedet Teszkatlipokának, s ő el is küldte érted a fekete kajmánokat, akik magukkal vittek a folyó mélyére. Anya, én érted kaptam az erőmet! Feláldoztalak! Te nem lehetsz itt!

Gregorito egyre magasabb, sipító hangon előadott vallomása megfagyasztotta bennem a vért. Az a szerencsétlen fiú...! Beleőrült abba, hogy látta (hisz bizonyára akkor is a bokrok alján rejtőzött!), amint Corcosado megöleti az apját, *s hogy elég ereje legyen a bosszúhoz, ő maga elkábította, és a vadon közepén sorsára hagyta a saját anyját, így áldozva fel őt az ősi isteneknek!* Hányingerrel küzdve görnyedtem össze. Igen, Don Manolo korábban többször is mondta, hogy a Szellemvarázslónak valami rettentő áldozatot kellett bemutatnia, cserébe Teszkatlipoka támogatásáért. De hogy a saját anyját...

A szellemjaguár tovább hörgött és vicsorgott, miközben a fiú felé indult. A vadul csapkodó lombok közül ekkor a csodakolibri röppent elő.

– Apa! – sikoltott fel Gregorito. – Én tudtam...! Biztos voltam benne, hogy Vai-Mahse szent kolibrit formáz a lelkedből. Kérlek, szólj anyának, hogy mindent csak érted tettem! Szükségem volt az összellemek támogatására, hisz másként sosem tudtam volna bosszút állni a halálodért. Apa, figyelj rám! Két gyilkosod már a Szellemvilágban van, a törzsem falvait is megmentettem, és ott, a sarokban hever a többi bűnös. Velük is végzek, csak szólj anyának, kérlek!

⁷⁸ Kaj jostojosto, azaz „tekeredő, csavarodó, körbe-körbe járó vers”. A perui Amazonas mentén élő jaminahua indiánok így nevezik a kosuitik, vagyis a varázskének szövegeit. A jaminahua pajék c dalok által úgy ismerhetik és határozhatják meg a dolgok lényegét, hogy azokat „körbe-körbe járnak”, s közben mindvégig biztonságos távolságban maradnak tőle. Énekléskor tehát a sámán a megismerni kívánt dolog valós nevét sosem használja, mert ha ezt tenné, akkor egyenesen „belcsuhanna” abba, és így nem értené meg (ha valamit teljes egészében akarsz látni, ahhoz hátrálnod kell egy lépést, hisz ha túl közlelről nézed – netán benne vagy, úgy sosem ismerheted meg igazán!).

A csodakolibri eddig egy helyben lebegett, most azonban Don Manolóhoz röppent, s hosszú csőre közé kapva a kuraréba mártott nyilat, kihúzta azt a vén pajé nyakából.

– Mit...? Ne! Ezt nem teheted! – nyújtotta felé a karját Gregorito. – Ő is az ellenségünk! Meg akarta menteni a gyilkosod életét! Apa, kér...

A következő szemvillanásban minden véget ért.

A szellemjaguár elrugaszkodott, mancsával félreacsapta a fiú védekezőn felemelt karját, és rettenetes állkapcsa Gregorito nyakára zárult. A kölyök sikoltott, ám a nagymacska ledöntötte a lábáról, majd, mint egy tehetetlen rongybabát, nyomban a sűrűbe vonszolta őt. A csodakolibri eldobta a nyílveesszőt, azután követte egykori asszonyát és gyermekét.

Remegve rogytam térdre, és behunytam a szemem. A szent Szuruku madár rajzának fénye kihunyt, a szellemdzsungel pedig oly gyorsan húzódott vissza a fal repedéseibe, mintha csak álmodtam volna az egészet.

– Tubaszellem! – szólt elhaló hangon Don Manolo. – Kérlek, oldozz el! Szabadon szeretnék meghalni.

IX.

Ügyetlenül téptem, rángattam a pajé köteleit, ám hiába: Gregorito alapos munkát végzett. A tekintetem Don Manolo nyakára tévedt, s nyomban láttam, hogy az apró, nyílhegy ütötte seb körül már féltényérnyi területen sötétzöldre színeződött a bőre. Próbáltam ujjaimat a béklyó csomói közé feszíteni, de ez sem sikerült.

S ekkor ismét halk, fenyegető morgás ütötte meg a fületem. Ereimben megfagyott a vér, miközben lassan felegyenesedtem. „*A szellemjaguár!*” – gondoltam. – „*Gregorito anyja talán azért tért vissza, hogy minket is a rémálmok dzsungelébe hurcoljon! Elvégre tényleg meg akartuk menteni a férje gyilkosát...*”

A dühödt hörgés azonban egyszer csak kétségbeesett vinyogásba csapott át.

– Mops! – kiáltottam hisztérikus megkönnyebbüléssel. – Szólhattál volna, hogy te vagy az!

A még mindig eszméletlenül heverő, gúzsba kötött emberek halmán a sárga buldog vadul vergődött, mégse volt képes megszabadulni a testét fogva tartó liánoktól.

– Jahrrr, segíts már! – nyüszítette. – Siess, Tubaszellem!

Ismét a pajéra pillantottam, aki türelmesen várta, hogy kiszabadítsam, s közben egy halk dallamot dúdolt. Úgy véltem, ez a kurare hatása lehet, ami a teljes bénulás előtt még összezavarja az áldozat elméjét. Mivel azonban Don Manolo köteleivel egyedül semmire sem mentem, hát Mopshoz siettem, hogy

előbb rajta segítsek. A buldog lihegve, szemét forgatva túrte ügyetlen ujjaim matatását, ám mikor újra kudarcot vallottam, haragosan csaholt rám.

– A kések, te hígagyú macskapössenet! – bökött orrával az ablakpárkányból kiálló szerszámra, s mikor végre kihúztam azt a fából, még halkán hozzátette: – Ha kutya volnál, se kapnál törzskönyvet, erre a nyakörvemet teszem!

Mops sértései hidegen hagytak, hisz abban a pillanatban egyedül Don Manolo sorsa érdekelt. Elmetszettem a buldog kötelékeit, majd a pajéhoz ugorva őt is kiszabadítottam. A vénember erőtlenül dőlt le a székről. Épp csak sikerült elkapnom, mielőtt a feje a padlón koppant volna.

– Don Manolo! – hajoltam fölé, fejét arra a díszpárnára téve, amit Mops a fogai között hozott. – Hé, Hangyabarát, mire volna szükséged? Hozzam az Istenek Borát, vagy inkább dohánypasztát rágnál?

– Egyik sem segítene, Tubaszellem – mosolygott rám a vénember bágyadtan. – A kurare gyors és kegyetlen méreg. Különben is... Hatvankét éve várok erre a napra. Jól emlékszem: a beavatási szertartásom éjjelén, miután megittam a kéregteát, ami eléem idézte a Szellemvilágba vezető létrát, én bizony félelem nélkül másztam fel rajta. Odafönn maga a Bölcs Hangya állt eléem, s miután számos titokra megtanított, azt is elárulta, mikor és hogyan fogok meghalni.

Fogalmam sem volt róla, hogy a pajé észnél van-e még, vagy csupán a méreg beszél belőle. Mielőtt azonban bármit tehettem vagy mondhattam volna, ő folytatta:

– A Bölcs Hangya haláljósolata így szólt: „Mikor Opaca Széri, a Dohánypasza szelleme elküldi hozzád legkisebb gyermekét, ki üldözött és eltévedt, mert lába megbotlott az idegen sáman égösvényén, akkor jó majd el az az éj, amikor csodakolibri szárnya surrog, és kurare csöppen szép csőrének nyomán, miközben szellemjaguár jó elő az Álomdzsungel sötét mélyéről,

hogy elragadja förtelmes ivadékát... igen, Hangyabarád, a te lelked akkor kell, hogy távozzék megvénhedt testedből.”

– Aha! – biccentettem félrehúzott szájjal. – Igazán szép mondóka, de engem most inkább az érdekelne, hogy milyen gyógyszerre van szükséged, öreg. Ha továbbra is csak összevissza karattyolsz, akkor magam idézem meg a Halál Liánját, és addig lengek rajta, míg rá nem jövök...

– Sssss, Tubaszellem! – Don Manolo halvány mosolyt küldött felém, miközben gyengülő kezével megragadta és ziháló mellkasára húzta hadonászó mancsomat. – Jól figyelj, mert a Bölcs Hangya hatvan évvel ezelőtt mást is mondott, s az rád vonatkozott: „Hangyabarád, most megtanítok neked egy kosuitit, amit egész életedben őrizned kell. Fennhangon csak egyszer, életed utolsó napján énekelheted, és akkor is csupán kaj jostojosto nyelven, mert ez a varázsdal ajándék, amit általad Opaca Szeri a legkisebb gyermekének küld, hogy újra szabad lehessen!”

És ekkor Don Manolo valóban énekelni kezdett!

A bűvös dal azon a kanyargó, tekergő kaj jostojosto nyelven hagyta el az ajkát, amit korábban csak Gregoritótól hallottam. A pajé lágy, békés, egymásba ölelkező szavakat dalolt, melyek szabad szemmel is jól látható, színes ködpárákként lengedeztek. Félbe akartam őt szakítani, hogy ismét a szükséges gyógymódról faggassam, de a kosuiti bűvereje nem engedte. Egyszerre *éreztem és láttam*, amint a lüktető dallamok körbelengenek, a bőrömhöz érnek, sőt, behatolnak alá. Mops bizalmatlan morgással farolt néhány lépést, majd vakkantani próbált, ám az ő torkán sem jött ki hang.

Sosem beszéltem a jaminahua indiánok nyelvén. Még csak nem is találkoztam jaminahua sámánnal, akkor este valahogy mégis tökéletesen értettem a kaj jostojosto minden szavát. Az ének a szabadságról szólt, s arról, hogy aki mást rabigába akar kényszeríteni, az maga sohasem válhat szabaddá, mert a benne lakozó gyűlölet, harag és gőg megkötözi a lelkét. A pajé arról

is énekelt, hogy születhet valaki akár a legkisebbnek, legnyomorultabbnak és legelesettebbnek is, ám ha bölcsen és szeretettel járja sorsa ösvényét, bármikor megtörténhet vele a csoda...

Égető fájdalom futkosott a bőröm alatt. Kiáltani akartam, de még csak mozdulni sem tudtam. A kosuiti dallama felgyorsult, lüktetni kezdett. Úgy éreztem, mintha a csontjaim le akarnák dobni magukról a húsomat. Halk zizegést hallottam, s láttam, amint a ruhám elpárolog. Mops nyüsztítve hátrált egészen a falig. A pajé torkából sikoltásra, vad harciüvöltésre emlékeztető, fülhasogató kiáltások harsantak. Még az eddiginél is vadabb kín mart a testembe. Valahol legbelül, a mellkasom mélyén recsegni-ropogni kezdtek a szerveim, a szívem pedig úgy zakatolt, mint az éberek vízvezetékei, mikor éberhergelőként eldugaszoltam azokat, és a túlnyomás kezdte szétfeszíteni a csöveket. Hátravettem a fejem, lehunytam a szemem, ám a toromból továbbra sem jött hang.

Azután a varázsének egyre halkabb lett, majd néhány lágyan kanyargó szóval, melyek lezárták és véglegesítették a bűbájt, örökre elcsendesedett.

Don Manolo hunyt szemmel, kimerülten zihált. Föléhajoltam.

– Mit tettél velem, öreg? – kérdeztem, s a szememből könnycsepp hullt. – A bűverő, amit a kosuiti éneklésébe oltottál, megmenthette volna az életedet!

– Ami elmúlt, azt nem lehet megmenteni – suttogta a pajé. – Te azonban, Tubaszellem... Opaca Szeri ajándékának hála, te egészen újjá lettél. Nézz csak magadra!

Félve engedelmeskedtem. Előbb a két kezemet, a karjaimat, a testemet vizsgáltam végig. Korábban hordott mocskos és elrongyolódott, sötétbarna öltözkemnek immár nyoma sem volt. Helyette méregzöld, fényes dohánylevelekből varrt ruhát viseltem, a hozzá illő kalppal.

Don Manolo felemelte remegő kezét, és tenyerét a mellkasomra fektette.

– Odabenn... Mit érzel odabenn!

Tanácsstalanul ráncoltam a homlokom.

– Nem is tudom – vontam vállat. – Mintha megváltoztam volna.

– Megváltoztál, Tubaszellem – biccentett fektében a pajé. – Ez Opaca Szeri, a Dohánypaszta szellemének ajándéka azért, hogy segítettel leleplezni a Szellemvarázslót. Pipamocsoklidércnek születél, ami a te hazádban, a néped körében a legalantasabbnak tartott származás. Nem tehetél róla, de szenvedned kellett miatta. Mostantól azonban dohánylidérc vagy, mivel Opaca Szeri a fiává fogadott, s így már nyugodtan hazatérhetsz: az üldözőid soha nem találhatnak rád, ám a barátaid meg fognak ismerni. Járd tovább sorsod esőerdejében a magad ös... ösvé...

Az öreg szava elakadt, teste megfeszült, ujjai a ruhámba markoltak.

– Don Manolo! – kiáltottam rémulten, két kezemmel rázva csontos vállait. – Hallod, vén bolond, inkább vedd vissza az ajándékot! Hangyabarád! Hé, tukanók leghülyébbike, vegyél levegőt! Énekelj! Énekelj magadért, öregember! Gyerünk már, énekelj...!

Don Manolo torkából halk, szisszenő hanggal távozott az utolsó lélegzet, s a pajé teste elernyedett. A következő pillanatban finom, nagyon csendes zaj kelt, mintha magasról hulló homokszemek peregnének a padlóra.

– Jahrrr, gyere onnan! – vakkantott a sarokból Mops. – Hallod, Tubaszellem, gyere már el onnan!

Először nem értettem, hogy a buldog miért olyan nyugtalan. Aztán megpillantottam az első vörös tűzhangyát, ami a halott pajé teste alól mászott, elő. S jött a következő, meg a tizedik, a századik, a tízezredik és a milliomodik! A padlón csúszva faroltam Mops mellé, onnan nézve, amint a pajé testét elborítják az apró, bíborszínű rovarok, majd egy-egy fényes villanással ismét semmivé lesznek, míg csak magának az öregnek sem maradt nyoma.

Így távozott el örökre Don Manolo, a vén pajé, akit az esőerdők mélyén csak Hangyabarátként emlegettek, s kinek testét végül tűzhangyák hordták szét, hogy éj lelke szabadon szárnyalhasson...

* * *

Tizenhét évvel később

A barna félcipő békésen úszott a Vigyázó Ferenc utca alatt húzódó, boltíves csatorna vizén. Az utóbbi napok heves esőzései alaposan felduzzasztottak a föld alatti folyamokat, így a Belvárosi Bélféreg, no meg a törponiumláncon vontatott Iszapos arra mehetett, amerre csak akart. Jómagam a cipő széles, lapos orrán ücsörögtem, és vastag szivart szívva gyönyörködtem a Varázslótorony fényében fürdő szigetvárosban.

– Szent penészlepte pizzaszelet, főnök – szólalt meg mögöttem Pisla. – Úgy tűnik, elkaptam azt a francos francia betegséget. Tudod, amelyiktől olyan érzésed támad, hogy ez a pillanat egyszer már megtörtént.

– Hm – mordultam. Habár a cimborám ennyiből igazán érthette volna, hogy szívesebben maradnék egyedül, ő mégis átmászott a cipő mellvédszerű nyelvén, majd leóvakodott a fűzők alkotta kötéllepcsőn, és végül mellém telepedett.

– Csak nem búskomorság gyötör, főnököm? – kérdezte a lánglidérc, hegyes könyökét az oldalamba bökve. – Mióta hazajöttél, alig hallottuk szavad.

– Hisz mindent elmondtam arról, ami Dél-Amerikában történt – feleltem csendesen. – Tudtok Don Corcosado, Gregorito és a tűzhangya sámán haláláról, s arról is, miként szabadítottuk ki Mopsszal a gúzsba kötött foglyokat. Elmeséltem, hogy Pedrito Pulgarcito Rio de Janeiróban maradt, és eldobva fegyverét művészpályára lépett, míg a társa, José Maria Luzbel megpróbálta folytatni egykori főnöke piszkos üzelmeit, ám alig fél évvel később a Rocinha favela egyik sikátorában összetű-

zésbe keveredett a helyi drogbáró embereivel, akik lelőtték. Arról is beszéltem nektek, hogy Andréia és Holger rendbe hozták a Favelinha fogadót, s a vendégek azóta is örömmel látogatják őket, Mops legnagyobb meglepetésére. Aztán valahogy elröppent tizenhét esztendő. Eleinte a fogadóban éltem, majd vándorbotot ragadtam, és bebarangoltam egész Dél-Amerikát. Jártam az Andokban, bóklásztam a Nazca-fennsíkon, majd megfagytam a Tűzföldön, és rátaláltam az esőerdő mélyén rejtőző, az éberek által még fel nem fedezett maja városokra. Most pedig hazatértem, és immár 66 éves fejjel azon töprengem, mihez kéne kezdenem.

– Amihez csak kedved van, hisz bár mi, lidércek háromszor olyan gyorsan öregszenek, mint az éberek, de akár ötvenszer hosszabb is lehet az életünk – nevetett fel Pisla. – Egy 66 éves lodovérc szinte még kölyök! Ráadásul aki csurungával repülte át az Álomidőt, s hazafelé egy éberek tákolta fémbögöly gyomrában utazott...

– Boeing! – javítottam ki. – Nem bögöly, hanem Boeing, méghozzá a legnagyobb, a 747-es!

– Felőlem nyőcötvennyócas is lehet, attól még veszedelmes, zajos és büdös masina, amire tisztességes varázslény fel nem ül. – A lánglidérc megvetése jeléül parazsat köpött a csatorna zavaros vizébe. – Persze te kivétel vagy, Monyákos uram! Az első világlátott lodovérc, aki pipamocsokként ment el, oszt dohánylidércként tért vissza. Ez azért teljesítmény! Ráadásul, mint mondtam, ahhoz kezdhetsz, amihez akarsz, hisz kettőnkön, a legjobb barátaidon kívül senki se tudja, hogy azonos vagy azzal, akinek Jukundusz lidércbáró vérdíjat tűzött ki a fejére.

Ekkor Repesztő feje bukkant fel a félcipő nyelve mögül.

– Hé, ti meg mit prüntyögtök ott? – kiáltotta vidám vigyorral a jelglidérc. – Kész a kaja, gyertek enni!

– Fene ebbe a franchoni betegségbe, hát már megint...! – dörzsölte fintorogva a homlokát Pislá, majd talpra kecmergett. – Akkor hát vályúhoz!

A csatornába pöccintettem szivarom csonkját, s végignézttem a csendesen ringó Iszaposon, mely a távozásom óta kétszer akkorára hízott – hála az új görök fura tákolmányainak –, mint mikor életemben először láttam. „Szegény Traszvacsek Homár!” – jutott eszembe. – „Mennyire örülne a visszatértemnek!” A vén exboricás azonban, ahogy azt Pislától megtudtam, öt esztendővel korábban csendesen elszenderedett, s többé már nem is ébredt fel. A lánglidérc megörökölte tőle a barna félcipőt, s ez idáig egyedül éldögélt rajta. Nem csoda, hogy örömben a fejebúbján lévő őrlánggal majd felgyújtotta az Iszapost, amikor néhány napja betoppantam hozzá.

A félcipő nappaliját frissen sült patkánycombok ínycsiklandó illata töltötte be. Repesztő épp a penészpürés tálat helyezte az asztalra, amikor Pislá és én megjelentünk.

– Ide, főnök, ide ülj! – húzta ki az asztalfőn álló széket Repesztő, hideg kezével leporolva azt. Sápadt arcán olvadozni látszott a megszokott dér, jelezve, hogy régi cimborám rettentő izgatott. – Ezentúl itt a helyed köztünk, és esküszöm: el sem engedünk többé!

– Ahogy mondod, jégdugók hercege – sercegte Pislá, miközben fejebúbján az apró láng gunyorosan pislákkolt. – Be kell vallanunk, főnök, hogy nélküled minden olyan... Valahogy olyan trutymós volt, no! Repesztő ugyan megtalálta a számítását a Belvárosi Bélférgen, ahol ez idáig jégdugólidércként dolgozott, de láthatod: amint hírért vette, hogy visszatértél, máris az Iszaposra jött!

– Te pedig el se mentél innét, lángajdérc! – mordult rá a barátja, majd felém fordulva mesélte: – Jár az a lepcsés szája öszsze meg vissza, de arról nem beszél, hogy minden héten meglátogattam őt, mert tudom, a magány milyen rettentő állapot. És képzeld csak, főnök, ahányszor eljöttem hozzá, ő folyton azzal

nyaggatott, hogy szerezzünk valahonnan egy csurungát, oszt menjünk utánad! Így volt, vagy kapsz egy pofont?!

Két barátom harsányan nevetett, s jókedvük lassan rám is átragadt. Körbeültük az asztalt, s mikor kezembe vettem a fakupát, amit jófajta tokaji aszúval töltöttünk színing, ők várakozón fordultak felém.

– Cimborák! – mondtam ünnepélyesen. – Mielőtt laposan pislogásra kajálnánk magunkat, emlékezzünk öreg barátunkra, Traszvacsek Homárra, kinek egykori otthonát immár a magunkénak mondhatjuk! – Ittunk. – Továbbá benneteket is szeretnék köszönteni. Én igazán...

– A fenébe, hát már ez is volt egyszer! – mordult Repesztő, újra csak a homlokát dörzsölgetve. – Mi a kórság üthetett belém?

Csodálkozva néztünk rá, ő azonban intett, hogy folytassam csak nyugodtan.

– Messze jártam, barátaim, a világ oly szegletében, ahol a szegények sokkal nagyobb nyomorban élnek, mint amit a fejünk fölött nyafogó éberek el tudnak képzelni – mondtam, komolyra fordítva a szót. – Mint hallom, a csatornák tetejébe épített Budapest városában, sőt, az egész Aranyos Szegletben egyre csak dül a panasz, a siránkozás és a jajveszék. Pedig a mi ébereink közül alig néhány akad, akinek bádogviskókban kell laknia, vagy a szemétből ételt túrnia, ha enni akar. S nem is ők rinyálnak ám, hanem a pocakos, nagybajszos, megtermett ingyenélők, meg a kiskosztümös, szőkített, ráncatlanított asszonyaik, úgy ám! Fene beléjük: egy holdforduló a Rocinha bádogvárosában igazán rájuk férne. De ha elküldeni nem is tudjuk őket oda, talán itt helyben leckét adhatunk nekik. Ezer mód megforgattam a fejemben, mihez is kéne kezdenem, ha már – Don Manolónak hála – dohánylidérccé lettem, s arra jutottam...

A barátaim elkerekedett szemmel, tátott szájjal várták a folytatás.

– Szóval arra jutottam, hogy ha már az éberek odafönn jó módjukban mást se tudnak, mint siránkozni, száját tépni és egymás torkának esni... A Jurták Szövetsége és az Álomfelügyelet pedig semmit se ér, hisz az egyszerű, csóringer lidércei eszükben sincs megvédeni a klánvezéreket, borbárok, meg a többi klotyótöltelék haragjától, akkor bizony itt az idő, hogy mi magunk, a csatornában élő lidércek vegyük kezünkbe a sorsunkat! Bejelentem tehát, hogy ezennel megalapítom a Lidércvihánc Gerillák akciócsoportját, melybe mostantól jelentkezni lehet!

Hatalmas ováció, taps és hujjogás következett – legalábbis akkora, amekkorát Pisla és Repesztő létre tudott hozni. Miután elcsendesedtek, a lánglidérc szólalt meg elsőként:

– Örül a szívem – motyogta, s egészen úgy tűnt, mintha mindjárt elsírná magát. – Örül bizony, még hozzá a jó öreg Homár helyett is, hisz ő egész életében, vagy legalábbis azóta, hogy az Iszaposra költözött, egyre azon járatta az esztét, miként lehetne az ostoba éberek és a nemtörődöm révülők orra alá borsot törni. Hát most végre megteesszük, amit a lidércbecsület kíván! Odacsapunk nekik rendesen, hogy csak úgy füstöl!

Repesztővel buzgón bólogatva megtapsoltuk a szép beszédet.

– És bizony én már azt is tudom, hol csaphatnánk le először a révülökre – jelentette ki ravasz vigyorral a lánglidérc. – Nemrég néhány jó emberem üzent a felszínről, hogy a Jurták Szövetsége készül valamire! És bizony nem is akármire: idén, azaz 2002-ben ismét megrendezik a *Vajákosok, Táltosok, Énekmondók, Sámánok és Egyéb Révülők Találkozóját*, még hozzá a Bagoly-bükki-völgyben! No, ha bajt akarunk keverni, hogy felhívjuk a figyelmet a lidércek szenvedéseire, akkor ennél jobb alkalom és helyszín aligha adódhat!

Repesztő, Pisla és én hosszan összenéztünk; szólni nem kellett, hisz tudtuk, mire gondol a másik. Azután a félcipő nappalijának közepére állva ujjainkat egymásba fontuk, majd háromszor a levegőbe sercintve, végül pedig homlokunkat csattanó-

san egymáshoz verve (ahogy ezt az ősi lidércszokás követeli!) fogadalmat tettünk:

– Mi, a Lidércvihánc Gerillák akciócsoportjának tagjai esküszünk, hogy a Bagoly-bükki-völgyben a révülők között oly balhét keverünk, amit még száz év múlva is büszkén emlegethetünk! Irány a Révülők Világtalálkozója!

* * *

2006. Igázó

– Igzá... Igzá... Akarom mondani, igazgató uram, tekeregve... kanyarogva.... vagyis könyörögve kérem, térjen magához végre!

Mózenkrantz kétségbeesett kiáltozása valahonnan a homályos messzeségből, puha tenyerének ütemes pofonjai azonban nagyon is közletről érték Monyákos Tubát. Az Igencsak Gondverte Álomlények Zártosztályi Óvhelyének főigazgatója dühösen mordulva kapta el a tanszolga csuklóját, majd kinkeservesen szóra nyitotta a száját.

– Mit művel, drága barátom? Tán agyon akar verni?

– Már hogy merészelnék én még csak gondolni is olyan hátborzongató rettenetre, mint az én nagyrabecsült legfőbb főnököm haláláig való ütlegelése?! – sikkantott rémülten Mózenkrantz, aki a szokottnál is hisztérikusabbnak tűnt. – Ám sürgősen jelenítenem kell, hogy az ön által vezetett intézményben kaotikáosz kezd eluralkodni, amelynél...

– Mi a ragyaverése az a kaotikáosz, Mózenkrantz?! – Monyákos Tuba az első hallásra tökéletesen érthetetlen szótól annyira dühbe gurult, hogy végre tényleg magához tért. Amint felült és körülnézett, két dolgot kellett megállapítania: egyrészt ez idáig a hatos raktárterem törmelékekkel teleszórt padlóján hevert, másrészt ÍÍÍ-SZOOO-NYÚÚÚ-AAAN hasogatott a feje!

– Kaotikáosz – húzta ki magát a tanszolga, s üres tekintettel bámulva a semmibe, idézni kezdte Lapatnyik Zsomboárd „Sza-

vak, melyek még jól jöhetnek” című méltán alig olvasott könyvét: – „Szellemesen összetákolt szótünemény, melynek részei egymás nélkül is általános és nagymérvű bajt, zavarodottságot és felfordulást fejeznek ki, ám együtt alkalmazva, mintegy szóforrasztással tapasztván össze őket...”

– *Elég legyen!* – kiáltott az Igázó főigázgatója, majd a kezét nyújtotta titkár a jelé. – *Segítsen fel a bűvkordémba. Mózenkrantz!*

A négykerekű csodajárgány a cella egyik sarkában, felborulva hevert. A tanszolgának segítséget kellett hívnia, hogy felállíthassa azt. Monyákos sajgó feje még inkább hasogatni kezdett, mikor az ajtón Slogovics Flagezár araszolt be.

– *Ez bizonyáságosan valami franyó járkálvány kitörés lehet – állapította meg a gnóm, szájsarkában az ajtókilinccsel, mely továbbra sem adta semmi jelét annak, hogy hajlandó volna ehetővé válni. – Elsőnek a titká-rúrat taszajtották hókön a szeneslapáttal, mostan meg már az igazga-tóúr is a leütés állapottyába került. Mondom én: ez valami járkálvány lesz, amire egyetlen hatásos istáp a karattyény!*

– *A micsoda?* – kérdezte őszinte érdeklődéssel Mózenkrantz a gnómot.

– *Mondom: a karattyény – cuppantott Flagezár a kilincsen.*
– *Tuggya a titká-rúr! Mikor mindenkit, aki megkapta a járkálványt, berekkentenek egyazon helybe, asztán kivárgyák, míg azok elintézik egymás koszt a dogot. Naggyon hatásos móccer!*

– *Kérem a kordémat!* – ordított fel ekkor Monyákos Tuba. – *És árulja már el végre valaki, hogy mi történt velem!*

Mózenkrantz és Slogovics Flagezár a főigázgató haragjától megrettenve állították négy kerekére a bűvkordét, majd segítték bele Tubát.

– *Hol van az őrizetes?! – nézett körül a vén dohánylidérc.*

– *Az úgy vót, hogy igen heves természettel nekiveselkedve kitörte magát innét, miután a főigázga-tóurat derék mód fejbe*

méltóztatta verni – közölte a tényeket Flagezár, Mózenkrantz nem kis bosszúságára.

– Köszönöm a segítségét, alpribék uram, de a további tényállást vázolni kizárólagosan az én dolgom! – hessegette az ajtó felé a titkár a túlbuzgó gnómot.

– És az örök?! – fordult körbe Monyákos Tuba, hogy kipróbálja: rendesen működik-e a csodajárgány. – A cella ajtaja előtt egy egész osztagot hagytam!

– Mostan is itten van még néhányuk – dugta vissza a fejét Flagezár alpribék. – Legalábbis azok, akiket a szanitécek még nem cipeltek el a gyengélkedőbe, mer hogy mind le lettek ültelve. Mondom én: ez hót zihér valami járkálvány, de én aztán nem kapom el, annyit megláthasson bárki!

A főigazgató csak ekkor vette észre, hogy a magabiztosan vigyorgó gnóm fején egy lyukas fenekű, piros zománcos lábos billeg, amit Slogovics minden bizonnyal az Igázó szemétdombjáról hasznosított újra, mint „járványmegelőzésre szolgáló védőfelszerelést”. Monyákos figyelme ezután ismét a feldúlt hatos cella felé fordult. Kutató tekintete olyan nyomot keresett, ami elárulhatná, hogy az ágyra kötözött, ráadásul kényszerhéderbűbáj alatt álló Kis Rafael miként üthette le őt, s törhetett ki az egykori raktárból. Hosszas vizsgálódás után végül a vaságy fal felőli, belső oldalán néhány magában fityegő ragasztócsíkra lett figyelmes.

– Nocsak! – mordult bosszúsan, majd a kikapcsolt, sötét képernyős láptévére pillantott. – Azt hiszem, már értem a dolgot. Mózenkrantz...!

– Parancsára, főigazgató úr! – lépett közelebb szolgálatkészen a tanszolga.

– Attól tartok, hogy miután elvégeztük a legsürgetőbb teendőt, vagyis újra rács mögé tereltük a szökött őrizetest, én azon nyomban kifogom tekerni a maga nyakát!

– De mélyen tisztelt főigazgató uram...!

– Meg ne kérdezze, hogy miért! – rivallt Monyákos Tuba a holtápadt tanszolgára, aki úgy remegett, mint kezdő csempész a határátkelőnél. – Majd inkább én kérdezgetem magát! Mondja csak, édes barátom, miként volt képes oly mérhetetlenül agyhalott, észvesztően ökor, bambaborjú-mód bárgyú lenni, hogy Kis Rafael őrizetesnek TELEVÍZIÓT hozatott a cellájába?!

Mózenkrantz azonban nem értette, mi baj van a készülékkel, hisz be sincs kapcsolva! Tésztaszerű ábrázatán azonban lát szott, hogy a gondolatai lassanként mégiscsak araszolni kezdenek a megoldás felé, míg végül egy...

– Ohnejaj!

...sikkantással, továbbá a szája elé kapott, reszkető kezével jelezte: sikerrel járt.

– A tévé... Szóval az segített neki!

– Bizony, Mózenkrantz – bólintott Monyákos Tuba. – Kis Rafaelnek a maga tévéje segített kereket oldani! Úgy tűnik, a kölyök már alig várta, hogy bejöjjen hozzá, és a fejébe kezdem bővíteni élettörténetem harmadik részét. Gyanús is volt, hogy ha már egyszer beszerezte a készüléket, sőt, Ébredés Ajtaját is nyitott általa, akkor miért nem lépett le azonnal. Most már tudom: azért várt meg, mert addigra beszerezte, amire a további terveihez szüksége volt. A tévén keresztül bűbájostorhoz és zöldülő susulykához jutott...

– Hogy volt ez, főigázgató úr? – szólt közbe a tanszolga, aki ruhája rejtékéből időközben ceruzáit és noteszt halászott elő, s nyelvehegyét nyújtogatva, aprókat bólintgatva jegyzetelt. – Bocsnát, azt a zöldfülű mosolykát nem értettem egész tisz...

– Mózenkrantz, maga hülye! – szögezte le bánatosan Tuba.

– Igenis, ahogy tetszik parancsolni, de az a zöldfülű...

– Zöl-dü-lő su-suly-ka! – tagolta a főigázgató. – Egy gombaféle, amit a sámánok is használnak, ha bénító, kábító rontástól akarják megvédeni magukat. Rafael elrágta a susulykát, a bűbájostort pedig az ágy keretéhez ragasztotta, olyan helyre,

ahol akkor is elérhette, ha bűvbéklyót olvasok rá. A gomba megvédte őt a kényszerhéder-bűbájtól, s mikor én már jó mélyen az emlékeim között jártam, ő kiszabadult, leütött, és...

– És, főigazgató úr?! – várta izgatottan a folytatást Mózenkrantz. – És utána mi történt? Már csak a jelentés miatt kérdem, amit...

– Megmondom, mi történt: eszméletlenül hevertem, míg maga életre nem pofozott, Mózenkrantz – csikorgatta a fogát Monyákos Tuba.

– Nohát, tényleg így történt – kapott észbe a tanszolga, elégedett ceruzapercegetéssel örökítve meg az eseményeket. – Éééés PONT! Akkor ezzel mára végeztünk is...

– Már hogy a cséphadarcürdöngölösürdüngtekertevaskeréknikorgásba végeztünk volna, maga szerencsétlen?! – kiáltott a főigazgató. – Tudtommal az őrizetes továbbra is szökésben van! Vagy talán tévedek?

– Hoppsza! – sápadt el ismét Mózenkrantz, majd tétován a feltört raktárajtó felé mozdult. – Akkor talán kívánja a főigazgató úr, hogy riadóztassak?

– Fölösleges – legyintett Monyákos Tuba, s megragadva a bűvkordé karfájába szerelt ostor nyelet, a folyosóra gördült. Odakinn épp az utolsó sebesült őrszemet emelték hordágyra, hogy a gyengélkedőre siessenek vele. A főigazgató megvárta, míg távoznak, majd a pincerendszeren át az Igázó belső lépcsőinek egyikéhez gurult. Mózenkrantz ceruzája végét rágicsálva trappolt a nyomában, azzal a rettenetes érzéssel, hogy már megint nem ért semmit.

– Igázgató uram, ha nem haragszik... Kérem, árulja el, miért ne riadóztassam az őrséget! Már csak azért kérdezem, hogy később a jelentésbe...

– Maga most itt marad! – fékezett le a dohánylidérc a széles csigalépcső előtt, ami egyenesen az igazgatói toronyszobába vezetett. – Közölje az őrség parancsnokával, hogy vészhelyzet állt elő, ezért egyetlen rab sem hagyhatja el a körletét, míg én

más parancsot nem adok. A legszigorúbb készültség lép életbe! Maga pedig, amint eltűntem a lépcsőfordulóban, azonnal megy, és Ébredés Ajtaját nyitva visszahívja Pisle és Repesztő aligázgató urakat. Ha netán nem kerülnék elő, mire ők megérkeznek, akkor... Nos, Mózenkrantz, akkor a temetésemről önnnek kell gondoskodnia, az álomlénnyek és a révülők pedig fussanak, amerre látnak!

* * *

Monyákos Tuba bűvkordéjának gömbvillámokból sajtolt kezei fényport szórva döccentek át az utolsó lépcsőfokon. A titkári szoba úgy nézett ki, mintha álomhurrikán söpört volna végig rajta. Az iratszekrények felborogatva, a kéregtekercesek szétszórva, Mózenkrantz íróasztala három darabba hasítva, a perzsamintás szőnyeg közepén pedig hatalmas, égett szélű folt parázslott.

– Ejnye, fiacskám, hát még mindig nem tanultál meg viselkedni? – motyogta az orra alatt a vén dohánylidérc, majd óvatosan megközelítette irodája ajtaját, s a bűvkordé lábtartójával belökte annak faragott szárnyait.

Az igazgatói íróasztal tetején Monyákos Klotild ücsörgött.

– Nocsak, kit látnak szemeim: az én keserű, rossz boszorkánymamám – mosolyodott el Tuba, egészen a szoba közepéig gurulva. – Micsoda kellemetlen meglepetés!

– Végre, hogy ide méltóztatod dugni azt a rusnya pofádat! – kiáltotta a természetes banya, s orrának vashegyén halovány fény csillant, mivel a kör alakú toronyszoba hatalmas ablakain át épp beszöktek a pirkadat első sugarai. Monyákos Klotild kövér kezével bűbájostort lendített, mire Tuba mögött bevágódott az ajtó.

– Nem szeretném, ha bárki is zavarna – mondta a boszorkány. – Rengeteg ötletem van, hogy keserítsem meg életed utolsó perceit. Ahhoz pedig idő kell, hogy mindet kipróbálhassam.

– Szóval meg akarsz kínozni – biccentett egykedvűen a főigazgató. – És ehhez épp az anyám külsejét öltötted magadra. Érdekes választás.

Az íróasztal tetején pöffeszkedő banya torkából bosszús morranás tört fel.

– Mocsok kis lajdérc, honnan jöttél rá? – kérdezte, majd vállat vont. – Különben tök mindegy. Mikor feltettem a sámánmaszkot, valahogy épp a muter jutott eszembe, szóval az ő alakjába bújtam. De most már elég a gonosz vénasszonyból.

Monyákos Klotild a háta mögé nyúlt, és magasra emelve az odakészített üvegpoharat, vizet zúdított a saját fejére. Halk pukkanás, majd gusztustalan szörcsögés hallatszott. Végül mindezt olyan hang követte, mintha egy cuppanást visszafelé játszottak volna le. A sámánmaszk Kis Rafael ölébe hullott.

– Hoppá! – tárta szét karját a srác, mintha remek bűvészmutatványt ünnepelne. – Máris sikerült bebizonyítanom az első hazugságot, kriplifőnök! Azt mondtad, a sámánmaszk tönkrement, és lám, mégis működik.

– Bizonyára most szörnyen elégedett vagy magaddal – sóhajtott unottan a dohánylajdérc, majd kényelmesen hátradőlt a búvkordéban. – A maszk valószínűleg önmagát reparálta meg, hisz volt rá elég ideje. Izgatottan várom, mi lesz a következő műsorszámod. Tán csak nem a „parókás ficsúr tánca”? Mert gondolom, Hübehauer hajfonatait is megtaláltad.

Kis Rafael kockaállá megfeszült dühében.

– Ki akarsz hozni a sodromból! – bökött a bűbájostorral Tubára, s az arcán ostoba vigyor terült szét. – Hát nem fog menni, nyomoronc! Mostantól én diktálom a feltételeket, úgyhogy az történik, amit én akarok.

– Egészen addig, míg meg nem érkezik az Álomfelügyelet, és az ügynökeik ránk nem törik az ajtót – vélte a főigazgató.

– Addigra te rég halott leszel, én pedig Ébredés Ajtaját nyitok, és lelépek, kripli! Előtte viszont szépen elárulod nekem ennek a csini cuccnak a kódját!

Kis Rafael az inge alá nyúlt, és előhúzta Hübehauer Manó hajfonatát. Az ősz varkocsok csomói faszilánkokra, tollakra, csontdarabokra, szalagokra és egyéb apró holmikra szorultak rá, különös rendszert alkotva.

– Hazudtál a sámánmaszkról – mondta Kis Rafael. – Úgy-hogy tutira veszem: a parókával kapcsolatban is meg akartál vezetni! Halljam: hogy olvashatom ki belőle a szótáró-rontást?!

– Rendben, fiacskám, de előbb árulj el nekem valamit – kérte Tuba. – Mire akarod használni a két ereklyét?

A srác öntelt vigyorral fészkelődött, majd lábát lelógatva az asztalról, a sarkával annak fáján kopogtatott. Közben a főigázgató tekintete az iroda félreeső részére ugrott, ahol a mahagóni falborítást betörték, s a mögötte rejtőző üreget kifosztották. Tuba azon törte a fejét, vajon a szökött fegyenc hogy találhatott rá a varázstárgyak rejtekhelyére. Ekkor Rafael jobb szeme tikkelni kezdett, mire a srác vadul megdörgölte azt.

„Hát persze!” – gondolta a főigázgató halvány mosollyal. – „A szilánk...! Így nem lehetett olyan nehéz!”

– Szerintem egyszer már elmondtam neked, hogy mit csinállok, miután leléceltem erről a lepratelepről – mondta a srác, s a lelkében jellobbanó gyűlöletből kipirult az arca. – A sámánmaszk segítségével bárkinek az alakját felvehetem, bárhová bejuthatok, bárkit átverhetek és bármit megszerezhetek. Vágod, nyomoronc? A hajfonatból kiolvasott szótáró-rontásnak hála pedig soha többé nem hazudhat nekem senki! Így aztán kiirtalak benneteket mind egy szálig, rohadt kis manók, koboldok, álom- és varázslények, akik bemocskoljátok a világunkat. Meg persze a révülőket, sámánokat, táltosokat és boszorkányokat... Igen, főleg azokat a búvalbunkózott banyákat fogom örökre eltüntetni mindenhonnan! Vége lesz az Álomvilágnak, vége a folytonos álmodozásnak! Eljön a tiszta éberhatalom, amit én uralok majd egyedül, és ha valaki mégis másról mer álmodni, mint ami helyes, azt majd elintézi az Éber Gárda, aminek csak én parancsolok! Felfogtad, korcs?!

Kis Rafael szónoklata közben felállt az asztalon, a két karjával hadonászott, a szájából nyál fröcsögött, a jobb szeméből könny csorgott, s végül már torkaszakadtából üvöltött. Mikor lihegve elhallgatott, fekete malacszeemeivel Monyákosra meredt. A főigazgató lassan előrehajolt a székében, s halkán ezt kérdezte:

– S mondd csak: mi lesz azokkal, akikről kiderül, hogy bár ébernek néznek ki, valójában mégis révülőtől származnak, vagyis a te felfogásod szerint „korcsok”?

Úgy tűnt, a srác nem érti a kérdést, ezért Tuba tovább beszélt:

– Mi lesz a sorsa annak, akiről kiderül, hogy a mamája boszorkány volt?

Kis Rafael arcából egyetlen szemrebbenés alatt futott ki minden vér.

– Te meg miről ugatsz, kriplikirály? – hörgögte.

– Ugyan, kisfiam, hisz te is jól tudod: cseppet sem volt véletlen, hogy mikor a sámánmaszkot felvetted, épp Monyákos Klo-tildra gondoltál. – A dohánylidérc keze a bűvkordéba szerelt ostornyélre vándorolt. – Te magad is úgy emlegetted az imént, hogy „muter”! Igaz... tesókám?!

A srác lapáttanyerében előrelendült, majd hatalmasat dörrent a varázsfegyver.

– Cséphadar! – ordította Rafael. A rontás azonban ártalmatlanul fröccsent szét Tuba szíropajzs-varázslatán, mely az útját állta.

A bűvös párbaj, amit a két fivér – hisz immár nem titok többé: Kis Rafael Monyákos Tuba embertestvére volt! – vívott egymással, a következő tíz percben füstölgő, kormot szóró, lángokat nevelő romhalmazzal változtatta a főigazgatói irodát.

– Ráklebeny!

– Terelődj!

– Ostorcsali!

– Táltospajzs!

– Turul karma tépje szíved!

– Ördöggörcs!

Rontások és átkok röpködtek a felforrósodott levegőben. Rafael a kósza bűverők által felhasogatott bútorok roncsai mögött keresett fedezéket, míg Tuba a lábpótló bűvkordé fürgeségét kihasználva kerülte el a rázúduló támadásokat. Néhány perccel később már mindketten több sebből véreztek. Egy félrecsúszott pörzsölő-bűbáj hólyagosra égette Rafael bal karjait, míg az általa küldött lángdárda leszakította a csodajárgány háttámláját.

Majd hirtelen pillanatnyi csend állt be. Az irodában csípős szagú, kénes füst lebegett, melyben az elsütött rontások maradéka olykor halk kisülésekkel, pukkanásokkal porladt szét. Kis Rafael az egyik felborult könyvszekrény mögött guggolt, míg a főigazgató várakozón gurult hol balra, hol jobbra.

– Nem vagyunk testvérek! – kiáltotta a srác elcsukló hangon. – Nekem semmi közöm sincs a ti korcs fajtátokhoz!

– Pedig a tények mást mutatnak, öcsi – felelte Tuba. – Mindketten 1980-ban születünk...

– Tessék, ez máris engem igazol! – sikította hisztérikusan vékony, diadalmasnak szánt hangon a fegyenc. – Nem születtem 80'-ban, hisz még csak 13 éves vagyok!

– Én pedig 78 – felelt a főigazgató. – S mivel tudjuk, hogy a lodóvercek tripla, az embertestvéreik viszont fele olyan gyorsan öregszenek, mint az éberek, ezért minden stimmel!⁷⁹ Te igenis az öcsém vagy, Ra...

– Kézfacsar!

A srác váratlanul bukkant fel a könyvszekrény omladéka mögül, s máris elsütötte támadó varázslatát. A bűbájostor szíjából sötétlila fénycsóva robbant ki, és találta telibe Tuba karfán nyugvó jobb csuklóját. A főigazgató kínjaiban jelordított, a rontás ereje pedig megpördítette, majd a falhoz csapta a bűvkordét.

– Most véged, te hazug kis nyomoronc! – ordította a fegyenc, előrontva fedezékéből. Monyákos félig hálttal állt neki, s

⁷⁹ A történetünk 2006-ban játszódik, tehát tényleg minden stimmel!

bal kezével épp bénán csüngő, törött karja után nyúlt. Mikor látta, hogy Rafael ismét támadásra, méghozzá a végső, gyilkos rontásra készül, sérült keze helyett inkább a karfába épített bűbájostor nyelét ragadta meg.

– Villámölj! – üvöltötte a fiú megveszekedett gyűlölettel. Az iroda plafonjainak fagerendái meghasadtak, és az elfeketedő résen át vakítóan fényes, égi kisülés cikázott be, hegyével egyenesen Tubát véve célba. A pokoli dörrenésbe belerázkódott az egész torony. Sűrű, olajos füst borított el mindent. A romokon és bútorokon kék szikrák pattogtak, számtalan kisebb tüzet gyújtva, vagy emberfej nagyságú darabokat szakítva ki a falakat alkotó terméskövekből. A kegyetlen erejű rontás hatalmas lyukat robbantott a padlóba, majd végig az alsóbb szintekbe is, egészen a pincéig.

Kis Rafael köhögve, prüszkölve botorkált a törmelékek között. Kezében a bűbájostor még mindig szikrákat hányt. A levegőben ózon édeskés illata terjengett, összekeveredve a fekete füst bűzével. A srác két karjával legyezte félre a légcsővét maró szmogot, majd a padlón ütött lyuk szélére térdelt. Immár mindkét szeméből ömlött a könny, így eltartott egy darabig, mire meglátta, amit keresett.

A lábpótló bűvkordé összetört, megtekeredett, szétolvadt roncsa három emelet mélyen hevert az omladék tetején.

– Elkaptalak, kripli – suttogetta Kis Rafael, és a torony belsejében tátongó szakadékba köpött. – Elkaptalak végre, bátyuskám!

– Helyesbítenék, öcsi! – szólalt meg ekkor Monyákos Tuba, méghozzá alig két lépés távolságból, a felborult íróasztal alól, ahová a villámvarázs elől vetődött. Kis Rafael nyomban megpördült, ám az ostorát már nem maradt ideje felemelni.

– Bűvbéklyó bogozódj! – kiáltotta a földön fekvő főigazgató, meglendítve a bal kezében tartott ostor nyelet, amit a kordé karfájából tépett ki.

A fegyenc köré eltéphetetlen varázskötelek tekeredtek, s Rafael lassan dőlni kezdett a padlón tátongó lyuk jelé.

– Hopicsek! – mordult ekkor egy mélyről dörmögő hang, mely bizonyára a füstből felbukkanó szőrös kar gazdájáé lehetett. Piszkos körmöktől ékeskedő mancs kapta el Rafael grabancát, s tartotta a gúzsba kötött fegyencet a mélység fölött. Újabb szózat is érkezett, bár a szavakat alig lehetett érteni, mivel a beszélő közben valami igen szívós dolgon csámcsogott. – Mostan akkor tesszen már megmondani, főfő-nőkúr, hogy tarcsam-e tovább eztet itten, vagy immár nincsen is rája szükségünk, oszt akkor hadd essen, míg talajt nem jog, ugyebár, hála a magasságos granyitációjának, amit aza nevezetes Ejntstejn mágus métóztatott feltanálni?!

– Tartsa bizony, Slogovics alpribék, tartsa idefenn őkelmét!
– jelelte nevetve Monyákos Tuba. – Elvégre ő a testvéröcsém!

* * *

Két héttel később

Az Igencsak Gondverte Álomlények Zártosztályi Óvhelyének toronyszobájában, a vaskos indiai párnákon, amiket egy kerek, alig arasznyi lábakkal bíró asztalka köré helyeztek el, öten ücsörögtek. Három lidérc, valamint egy barna hajú, csinos lány, és egy nyurga, élénk tekintetű fiú; utóbbiak mindketten 17 év körüliek voltak, és farmert, valamint rovásjelekkel hímzett inget viseltek. A főigazgatói iroda, bár a plafonon és a padlón tátongó lyukakat már eltüntették, még korántsem volt olyan kellemes, barátságos hely, mint azelőtt. A varázspárbaj első-sorban a bútorokat, a falikárpitokat, no meg persze a polcokon sorakozó könyveket és kéregtekercseket viselte meg. A bűvös reparátoroknak Tuba hatalmas íróasztalával akadt a legtöbb gondja, hisz a más világokra nyíló titkos rekeszek, érintésre jelizzó rovásjelek és a beépített „terülj-terülj”-funkció javítása hatalmas szaktudást igényelt.

Így aztán érthető, hogy a főigazgató párnákra ültette a vendégeit, s mivel nem akart udvariatlan lenni, maga is közéjük te-

lepedett. Annak ellenére tette ezt, hogy három nappal korábban már megérkezett az új Görcs (azaz a **Görgös ÖrökRobogó Csodajárgány**) L-2005-ös lábpótló bűbájkordé, melynek irányítóegységét a skóciai Perthshire-ben működő HP TechnoWizard Corporation a dohánylidérc kívánságaira varázspálca helyett bűbájostorral szerelte fel.

– Mukkot se értek az egészből – szólalt meg a lány, miután belekortyolt a teájába, majd lombzöld tekintetét a társaságra vetette. – Ha már egyszer sikerült bűbájostorhoz jutnia, majd kitörnie a cellából, és megtalálnia az ereklyéket, amelyekre annyira vágyott, akkor miért nem lépett le? Tudhatta, hogy ha bevár téged, akkor muszáj lesz harcolnia.

– Szerintem ez is volt a célja – mondta mély meggyőződéssel a fiatalember, mutatoujját Tubára szegezve. – Az öcséd meg akart ölni, s én bizony erről a helyedben sosem feledkeznék meg! Főleg, ha eljön az ideje, és döntení kell, hogy mi legyen a srác sorsa.

– Nos, kedves Bogi fia Farkas, részben igazad van – bólintott a vén dohánylidérc. – Rafael öcsém eszkerekei azonban kissé másként... Hogy úgy mondjam, hibásan forognak. Így aztán a józan ész segítségével aligha lehet megfejteni a cselekedetei valódi okát. Miután Mózenkrantz magamhoz térített a pincében, szinte azonnal észrevettem a kikapcsolt laptévé peremébe karcolt rovásjelet.

– Rovásjel?! – csodálkozott a barna hajú lány.

– Igen, Büvellő, az öcsém bűbájerősítő ígét hagyott a készüléken – mondta a főigázgató. – Ebből aztán könnyű volt kikövetkeztetni, hogy mielőtt Ébredés Ajtaját nyitva megszökne, még találkozni akar velem. A rovásjel arra szolgált volna, hogy Rafael a kellő pillanatban magához hívja...

– Egy átpattintó bűbájjal! – vágott közbe lelkesen a két lidérc közül az, amelyiknek fejébúbján apró, kék őrláng pislákkolt.

– Igen, Pisla, azzal – értett egyet Tuba. – Tehát, hogy a kellő pillanatban magához hívja a tévét, és a segítségével végképp megszökjön. Előbb azonban a szemembe akart nézni, hogy le-arathassa a dicsőséget, amiért sikerült ellopnia féltve őrzött kincseimet. Abban viszont nem vagyok biztos, hogy meg is akart ölni. Sőt, inkább az elrablásomat fontolgatta!

– Miért akart volna magával vinni, főnök? – ámult deres párárt lehelve a második lidérc, aki természetesen a Repesztő névre hallgatott.

– Mert az élettörténetemből már ő maga is sejthette, hogy rokonok vagyunk – felelte Monyákos Tuba. – Bár ezt persze nyíltan soha be nem ismerte volna, hisz féktelenül gyűlöli a „korcsokat”, ahogy ő a varázslényeket és a révülőket nevezi. Rokonságunk ténye rettenetes sokk lehetett a számára, hisz emiatt ő maga is azzá vált, amit a szíve legmélyéből utált. S hogy akkor mégis miért akart elrabolni? Mert ahova készült, ott rám is szüksége lehetett ahhoz, hogy bebizonyítsa valódi származását.

– Ajjaj, most már kezdek végképp összezavarodni – nevetgélt tétován Büvellő. – Ha szégyelli, hogy az anyja boszorkány, a bátyja pedig lodoverc, akkor miért akarta volna bárhol és bárkinek is bizonygatni... Oh, már értem!

Botlik Zsófi, akit a révülők világaiban Büvellőként ismertek, tenyerét a homlokára tapasztotta, s kerekre nyílt szemmel bámult a semmibe, mint aki szinte felfoghatatlan összefüggésekre lelt.

– Velünk is megosztanád a titkodat, hugi? – bökte oldalba könyökével a bátyja, Réti Gergő, s e mozdulattól a nyakában hordott farkasfoglánc halkán megcsörrent.

– Inkább majd én – ajánlkozott Monyákos Tuba. – Az utóbbi két hétben úgyis szinte csak ezen gondolkodtam. Szóval... Azt már tudjátok, hogy én 1980-ban keltem ki a tojásból, méghozzá az akkor Libbenő Moyra néven élő fiatal boszorkány és a tévé-sztárként ismert éber, Dzszerri Szpringer lidércgyermekéént.

Rafael, akit anya eredetileg Leventének nevezett el, az emberbátyám volt, és természetesen éber módra született. Az apánk gátlástalan, lelketlen fickó hírében állt, s ezt a későbbi tettei sem cáfolták. A tévésójában úgy mutatta be mit sem sejtő anyámat, mint „igazi, álnok banyát”, aki „bájitallal csábította el” őt, majd a fekete kakas tojásából „ocsmány szörnyeteget” költött ki..., ez voltam én! ...hogya később a segítségével „mindenéből kiforgassa a szegény tévéasztárt”. A vádaktól persze egyetlen szó sem volt igaz. Valójában apánk egyszerűen ráunt Moyrára, és így akart tőle megszabadulni. A Révülő Rémhírek Osztálya alig bírta eltussolni a botrányt. Ügynökeik heteken át azon fáradoztak, hogy minden éberrel elhitessék: csupán egy rendkívül tehetséges hasbeszélő nőt meg a gumibabáját látták a tévében. Dzszerri Szpringer mindenesetre elvált az anyánktól, aki ebbe beleroppant, s gonosszá válva hamarosan elpottyantott, vagyis beadott a Lidérc Árvák Fészkébe.

– És mi lett Leventével? – kérdezte Gergő.

– Dzszerri eleinte úgy gondolta, hogy felneveli őt, hátha jó lesz még valamire – mesélt tovább Tuba. – Ám igen hamar rájött, hogy az öcsém sem teljesen éber: Lev Szpringer, ahogy akkoriban hívták, ugyanis fele olyan gyorsan öregedett, mint bárki más!

– Ugyan mit számít ez egy éber kisgyereknel? – vonta össze a szemöldökét Zsófi.

– Nagyon is sokat, hisz a kis Lev mindenben és egyre inkább elmaradt a többiektől – mondta a főigazgató. – Mikor a bölcsödében mondókákat kellett volna tanulnia, ő még egy szót sem szólt, csak gügyögött. Az óvodában leginkább az ujját szopta, és képtelen volt rászokni a bilire. Azután jött az iskola, ami a hat éber évvel korábban született, de valójában még csak hároméves Lev számára a szégyenteljes megaláztatások sorát hozta el. Az orvosok és pedagógusok hamar meghozták ítéletüket: az öcsém súlyos értelmi fogyatékos! Dzszerri Szpringer azonban sejtette, hogy másról van szó, ezért hatalmas vagyona

és furmányos ügyvédek segítségével gyorsan megszabadult a „hibás boszorkánycsemetétől”. A világgal simán elhitette, hogy Levét zárt intézetbe adta, ám valójában megváltoztatta a nevét, és nevelőszülőkre bízta őt, méghozzá itt, Magyarországon. Ha jól sejtem, Kis Rafael nevelőszülei annak a hihetetlen mennyiségű pénznek köszönhetik vállalkozói és politikai sikereiket, amit titokban Dzszerri Szpringertől kaptak, amiért átvállalták a sómenre nehezedő terhet.

– Micsoda ocsmányság – sistergett fel Pisla lángja.

– Mindjárt belém fagy a szusz – bólogatott csendesen ropogva a jeges borzadálytól Repesztő is. – A végén még sajnálni kezdem szegény kölyköt.

– Azért ne essünk túlzásba! – szólt Bogi fia Farkas. – Tény hogy a kis Rafael élete nagyon zűrzösen kezdődött, de attól még nem kellett volna gyűlölködő varázslénygyilkossá válnia.

– A tartós bánat és a folytonos keserűség megdermeszti és kérgessé teszi a szívet – folytatta öccse történetét Monyákos Tuba. – Rafaelről azt hitték, hétéves, ám valójában csak három és fél volt, mikor a nevelőszüleihez került. Ettől kezdve azt sulykolták a fejébe, hogy a korábbi élete csupán álom volt, amit mihamarabb el kell felejtenie. Hamarosán már ő is úgy hitte, hogy semmi köze ahhoz a különös férfihoz, akit egykor apának szólított, s a hatalmas Los Angeles-i házhoz, amiben első éveit töltötte. Mivel a kortársaitól továbbra is jócskán le volt maradva, kiegészítő iskolába járt, ahol alig tanult valamit. A nevelőszülei éppúgy nem törődtek vele, mint annak idején az apánk. Rafael vad, keserű, kegyetlen kiskölyökké vált, hisz senki sem tanította szeretetre. Aztán egy nap hatéves lett...

– Lidérc vagy éber időszámítás szerint? – szólt közbe Pisla.

– Jó kérdés! – biccentett a barátja felé elismerően a főigazgató. – Amiről most beszélni fogok, 1992-ben történt, mikor Rafael éberként 12, ám valójában csak 6 éves volt. Azon a nyáron a nevelőszülei gyerektáborba küldték, ahol az öcsémet baleset érte. Óvatlan volt: miközben a Békás-patak partján sza-

ladgált, fejjel egy fűzfának rohant. Úgy tűnt, a sérülése nem komoly, ám néhány héttel később mégis orvoshoz kellett vinni, mivel folyton arról beszélt, hogy „apró emberkéket és egyéb lényeket” lát szaladozni mindenfelé. Senki nem hitt neki, pedig igazat beszélt: Rafael ettől kezdve éppúgy látta a varázslényeket, mint bármelyikünk!

– A fa! – kiáltott Zsófi. – Az a fa a patakparton tündérfűz volt, igaz?!

– Eltaláltad, Büvellő – helyeselt a vén dohánylidérc. – Miután Rafaelt tavaly őrizetbe vette az Álomfelügyelet, a Vajások Jurtájának szakrévülői hónapokig vizsgálták, miként lehetséges, hogy éber létére bűbáj nélkül is lát minket. Ők kudarcot vallottak, én viszont már aznap rájöttem a megoldásra, mikor az öcsémet berekkentették az Igázóba. Feltűnt ugyanis, hogy időnként az öklével vadul dörgölni kezdi a szemét, bár látszólag semmi oka rá. Átolvastam az aktáját, és rátaláltam a balesetről szóló jelentésre, ami előttem senki másnak... hogy stílusos legyenek ...nem szűrt szemet.

– Mikor Rafael fejjel a tündérfűznek rohant, egy fél hangyabajusznyi tüske a szemébe eshetett – vélte Zsófi.

– És azóta is ott van – mondta Tuba. – Olykor emiatt rettetes viszketés gyötri, ám sokkal lényegesebb, hogy a tündérfűz darabkájának köszönhetően Rafael látóvá vált! Megpróbálta ugyan elmondani, hogy olykor lidércek, erdőpillék, koboldok és mit-mitkék szaladoznak az emberek lábai körül, máskor meg sütőlapáton, seprűn lovagló boszorkányok szelik az eget, de a felnőttek természetesen nem hittek neki, s mivel egy 12 éves fiú szájából az ilyen dolgok furcsán hangzanak, hát hamarosan a pszichiáterek és a nevelőszülei is lemondtak róla. Rafael ettől csak még magányosabbá és elkeseredettebbé vált, ezért végül minket, a varázs lényeket és a révülőket kezdte hibáztatni az összes bánatért, ami érte.

– Na jó, ez már tényleg durva! – csapott a térdére Gergő. – Talán csak nem azért hívtad össze a csapatot, mert meg akarsz győzni minket az öcséd ártatlanságáról?!

– Előre szólok: ez nálam nem fog menni! – sercegették kék őrlángját Pisla. – Való igaz, hogy Rafaelnek rettenetes gyermekkorjutott, ám azt se feledjük, hogy az utóbbi tíz évben több mint ezer varázslényt, segítő állatot és néhány révülőt is megölt!

– Az utóbbi nem bizonyított – emlékeztette a barátját Repesztő. – Még a vádiratban sem tesznek említést róla, mivel az Álomfelügyelet nyomozói csupán feltételezték, hogy Kis Rafael lelkén szárad az egy évvel ezelőtti tömeges seprűkatasztrófa.

– Vigyázz, te jégpupák, mert a végén még elolvadsz a nagy együttérzéstől – lobbant haragra a lánglidérc, ám Zsófi korhó-ló tekintetét látva végül mindketten elhallgattak.

– Egyetlen percig sem tagadom, hogy az öcsém rettenetes dolgokat követett el – vette vissza a szót Monyákos Tuba. – Ám miközben elmeséltem neki az életem történetét, rá kellett jönnöm, hogy én magam sem voltam a jóság mintapéldánya. Azt hiszem, elég, ha csak arra emlékeztetek benneteket, hogy Pislával és Repesztővel hárman alkottuk a Lidércvihánc Gerillák akciócsoportját, mely tönkre akarta tenni a Révülők Világtalálkozóját!

Bár Gergő és Zsófi halkán nevetgélni kezdtek, miközben felidéztek, miként kapta el a tyúkokba bújt bajkeverőket Borzalag, a három lidérc nagyon is komoly pillantásokat váltott egymással. Ők értették, mit jelent az, ha valaki képes a saját rossz természetével dacolni, és végül rálelni a sors helyes ösvényére.

– Ma már ezen csak nevetünk – szólalt meg ismét Tuba. – Ám akad a múltamban olyan tett is, ami szinte minden napomat beárnyékolja. Azon az éjjelen, mikor betörtem a Szent István-bazilikába...

– A szépséges Amina! – sóhajtott fel Repesztő keserű fájdalommal. – Mi okoztuk a halálát.

– Más eddig nem tudhatta, de most elárulom nektek: Amina akkor éjjel megátkozott engem – mondta Monyákos Tuba. – Szavai, melyek így szóltak: „Légy a szívedben lakozó, vak gyűlölet rabja, míg csak a Farkas fel nem szabadít!”, örökre a lelkeembe égtek. Akkor még nem sejthettem, de évekkel később rájöttem, hogy a Farkas, akiről Amina átka szólt, te voltál, Gerő!

– Én?! – csodálkozott a fiatalember. – Hisz akkoriban még nem is ismertük egymást!

– Viszont később, a Bagoly-bükki-völgyben a te küzdelmedet látva jöttem rá, hogy mindaddig az ostoba, elvakult gyűlölet útját jártam – mosolygott Bogi fia Farkasra a vén dohánylidérc. – Rossz sorsomért, gonosz apámért, akit sosem ismertem, bosszorkány anyámért, aki elpottyantott, majd az árvaházban és a csatornában töltött kegyetlen évekért mindig valaki mást, leginkább a révülőket hibáztattam. Semmivel sem voltam jobb, mint most az öcsém, aki az összes bajáért a varázslényeket okolja, és ezért legszívesebben mind egy szálig kiirtaná őket. Vak gyűlöletből követte el a merényleteket, amikért aztán elfogták és ide küldték. Kis Rafael éjjelke jelenleg az Igázó legbiztonságosabb börtöncellájában kuksol, ám a teste még mindig a Valóságban, egy kórházban, kómába merülve alszik. Titeket azért hívtalak össze, hogy segítsetek dönteni: milyen sorsot érdemel Szpringer Levente?

Nem volt véletlen, hogy Tuba az öccse eredeti, kisgyermekkori nevét használta. A jelenlévők azonnal megértették, hogy nekik most egy olyan ember sorsáról kell döntenüik, akinek a lelke már réges-rég megbetegedett, ám erről nem csak ő tehet. Bármilyen büntetést is szabnak ki rá, abból jócskán kapnia kéne Dzszerri Szpringernek, Libbenő Moyrának és a srác nevelőszüleinek is...

Három nappal később

– Legdrágább főigazgató uram, valóban muszáj ezt...? – sopánkodott Mózenkrantz, duci ujjai között egy távirányítót forgatva.

– Muszáj, barátom, sőt, elkerülhetetlen! – morogta Monyákos Tuba, és büvkordéjával az irodában felállított tévékészülék felé fordult. – Kapcsolja be végre ezt az átoktekerte masinériát, ha nem okoz túl nagy fáradságot. Az adás már bizonyára el is kezdődött.

Halk sercenés jelezte, hogy a laptévé áram alá került, a képernyő pedig szinte azonnal kivilágosodott. Ekkor tárult fel a főigazgatói iroda ajtaja, melyen Pisla és Repesztő robogott be.

– Ugye még nem késtük le, főnököm? – kiáltotta a jéglicérc, izgalmában nedves lábnyomokat hagyva maga mögött.

– Nyugalom, aligazgató uraim, még csak a főcím megy – tájékoztatta őket Mózenkrantz, s a két előkészített székre mutatott. – Tessenek helyet foglalni. Azonnal hozok némi pattogatott kukoricát. Az éberek esküsznek rá, hogy az általuk „patikukinak” nevezett ínycséség elengedhetetlen kelléke a mozgó képek bámulásának.

A képernyőn csiricsáré betűk jelentek meg, miközben a rejtett hangszórókból idegesítően harsány zene bömbölt.

– Hát, annyi már egészen biztos, főnököm, hogy a rossz édes papádnak semmi ízlése sincs – bökte meg Tuba vállát Repesztő. – Hogy lehet ilyen rettenetesen randa főcímmel indítani egy műsort?

A vén dohánylicérc hallgatott. Tekintetével az ősz hajú, fáradtan mozgó, ám erősen kisminkelt, ráncos arcát kínos vigyorba torzító Dzszerri Szpringert követte. A sómen műsora első részében olyan nőkkel beszélgetett, akik a konyhai robotgépekbe szerettek bele, és mindenáron hozzájuk akartak menni feleségül. Szelíd örültek voltak, akiken senki nem akart segíteni.

– Most! – kurjantotta Pislá, teleszórva pattogatott kukoricával a javításból nemrég visszaérkezett perzsaszőnyeget. – Most jön, figyeljetek!

Dzserri Szpringer a közönséghez beszélt. Azt állította, hogy „soha még olyan érdekes vendégeim nem voltak, mint amilyenek most várhatóak, hisz a saját bevallásuk szerint... Na de inkább mondják el ők maguk!”

Harsonák üvöltöttek, dobok peregtek: a következő másodpercben a pódiumon Monyákos Klotild és emberfia, Levente jelent meg – méghozzá egyik szempillantásról a másikra, mivel-hogy egy Ébredés Ajtaján át érkeztek! A közönség üvöltött, tombolt, hujjogott, hisz még sosem láttak ilyen tökéletes „bűvésztükköt”. Azt senki sem vette észre, hogy maga a sómen is mennyire megdöbbsent: a kezéből kihullott a mikrofon, a térde pedig rogyadozni kezdett.

– Szerintem egészen más vendégekre számított – vélte Pislá, deres arcán gúnyos vigyorral.

Monyákos Tuba feszülten figyelt. Most kellett kiderülnie, hogy három nappal korábban jó döntést hoztak-e, amikor szabadon engedték Kis Rafael éjlelkét, majd a kórházban ébredő srácot Monyákos Klotild gondjaira bízta. Az exbanya állította, hogy bűverő nélkül is képes lesz jó útra téríteni rég elvesztett fiát. Segítségként csak annyit kért, hogy az őket hűtlenül elhagyó férjet, Dzserri Szpringert szintén bízák a gondjaira. A Gyémánt Jurta legfőbb révülői tartottak kicsit a dologtól, de végül Bogi fia Farkas meggyőzte őket: Klotild biztos tudja, mit csinál!

A képernyőn látszott, hogy a stúdióban óriási a feszültség. A „nagy belépőt” követő hangzavar lassan elcsitult, s most a nézők arra vártak, hogy kiderüljön, ki ez a fura orrú vénasszony meg az a kocka állá, ellenszenves kölyök.

Monyákos Klotild előrelépett, majd felvette a sómen által elejtett mikrofont, és így szólt:

– Kedves nézőink, ez a nap mindannyiunknak maga a csoda, ugyanis 26 éve nem láttuk egymást Dzserrirel, aki... Nos, ne

legyen többé titok! Ő a férjem, ez pedig itt a közös fiunk! S mivel oly sok időt kellett külön töltenünk, úgy döntöttünk, hogy most jó időre elvonulunk a világtól egy olyan helyre... Levi, pici fiam, kapd el apádat!

Az utasítás természetesen Monyákos Leventének szólt, mivel Dzszerri Szpringer hirtelen sarkon fordult, és el akart pucolni. A srác azonban...

– Apucikám, ne hagyj el!

...csatakiáltást hallatva ugrott utána, és a sómen hátára ugorva leteperte őt a földre. A közönség döbrent moraja hallatszott. A színpalak mögül a műsor izomemberei (ők szokták szétválasztani az egymással verekedő vendégeket!) rontottak elő, hogy védelmükbe vegyék a főnököket.

Csakhogy hiába.

– Bocsika, de most le kell lépnünk! – kiáltotta Klotild banya, majd a mikrofonnal fejbe húzva a felé nyúláló fogdmeget, búbjostort rántott, s a következő átkot kezdte kántálni: – Átok húzzon, átok vonjon, rémálomba szavam dobjon!

A padlón irtózatosszörcsögés, flutyogás és bugyborékolás kíséretében egy sarat köpködő, vadul pörgő örvény jelent meg, mely az egymással birkózó Dzszerri Szpringert és fiát azon nyomban elnyelte. Monyákos Klotild csókot dobott a közönségnek,⁸⁰ azután önként ugrott a járatba, mely egyenesen a Rémálmok Földjére nyílt.

– Hát ez... – kapkodott levegő után Repesztő. – Ez sokkal jobb volt, mint amire számítottam.

– És most tényleg mindhárman a Rémálmok Földjén vannak? – kérdezte Pislá.

– Az Álomfelügyelet külön engedélyével a Zsigerelő Rengeteg közepén álló Sikolyok Kastélyába költöztek be – bólintott Monyákos Tuba, miközben kezének apró jelére Mózenkrantz kikapcsolta a tévét. – Az én rossz banya anyám ötlete volt az

⁸⁰ Melynek hatására a legelső sorban ülők haja azonnal kihullott, a többiek pedig még hetekkel később is rémálmokkal küzdöttek.

egész: állítása szerint az a néhány év, amit azon az elátkozott helyen, hármában fognak tölteni, ismét összetartó családdá kovácsolhatja őket. A kastélyból kilépni öngyilkosság, sőt, a folyosóin járni sem épp életbiztosítás, úgyhogy tényleg egymásra lesznek utalva. A végtelennek tetsző, kísértetsikolyoktól terhes éjszakákon pedig bőven akad majd idejük arra is, hogy végre elrendezzék a saját dolgaikat. Klotild biztos abban, hogy végül egy jól nevelt, értelmes embergyerekkel, továbbá egy többé-kevésbé még használható férjjel fog visszatérni.

– Tiszta szívemből kívánom a családjának, főigazgató úr, hogy... – kezdett hajlongani Mózenkrantz, ám ekkor ismét kivágódott az iroda ajtaja.

Az alacsony küszöbön fájdalmas fintorral, szájasarkából kilógó díszkilinccsel Slogovits Flagezár botlott át.

– Tessen már nekem megmondani a főfő-nökúréknak, hogy mit lehessen olyankor kezdeni, ha egy különben igen szépreményű és hivatalosságában megkötelezett főpribéknek, mint amilyen én vónék magam, arra kell felhorgadnia, hogybizony egy fránya kilincs szorít a két foga közébe, oszt sehogyan se nem akar onnét kigyönni, pediglen az ezer aprószent nevire, meg a Világfa minden rezgő levelire bizton állítgathatom, hogy nagyon fáááááj...!

VÉGE

FIGYELEM!

Amennyiben kíváncsi vagy az Álomfogó-regények titkaira, az Álomfogó kártyajátékra, a Bűvös Kódexre, mely minden szereplő, varázstárgy és bűbáj rejtélyét tartalmazza, vagy bármi másra a sorozat kapcsán, látogass el a www.alomfogo.hu oldalra!

Tartalom

Előzmények.....	4
I.....	7
II.	36
III.	64
IV.....	87
V.	111
VI.....	139
VII.....	166
VIII.	189
IX.....	226